
3 1761 07747890 7

RUDOLPH STENS LANDPRAKSIS

KARL GJELLERUP

EN IDEALIST. Skildring af Epigonos. (1878). Jubilæumsudgave 1903.

„DET UNGE DANMARK". En Fortælling fra vore Dage. (1879). *Udsolgt.*

GERMANERNES LÆRLING. (1882). Folkeudgave 1908.

ROMULUS. Novelle. (1883). Tredie Udgave, med Illustrationer af F. Henningsen, 1903.

G.-DUR. En Kammer-Novelle. (1883). Anden Udgave, med Tegninger af *Carl Thomsen*, 1899.

HAGBARD OG SIGNE. En erotisk Tragedie i fem Handlinger. 1888.

MINNA. (1889). Andet Oplag, med Tegninger af *G. Heilmann*, 1899.

MIN KJÆRLIGHEDS BOG. (1889). Andet Oplag.

RICHARD WAGNER i hans Hovedværk „Niebelungens Ring" (1890). *Udsolgt.*

HERMAN VANDEL. Sørgespil i tre Handlinger. 1891.

TI KRONER OG ANDRE FORTÆLLINGER. 1893.

KONG HJARNE SKJALD. Tragedie i fem Handlinger. 1893.

PASTOR MORS. En underlig Historie. 1894.

HANS EXCELLENCE. Skuespil. Indledet ved en Efterskrift til mine Dramer. 1895.

MØLLEN. Roman i fem Bøger. (1896). 2den omarbejdede Udgave 1911.

MIT FORMENTLIGE HØIFORRÆDERI MOD DET DANSKE FOLK. 1897.

VED GRÆNDSEN. Roman. 1897.

KONVOLUTTEN. En graphologisk Studie. Illustreret af *Louis Moe.* 1897.

GIFT OG MODGIFT. Komedie i fem Akter og paa Vers. 1898.

FABLER. 1898.

TANKELÆSERINDEN. Sjællandsk Præstegaardsidyl. 1901.

OFFERILDENE. Et Legendestykke. 1903.

ELSKOVSPRØVEN. En Borgscene i Niebelungenvers. 1906.

PILGRIMEN KAMANITA. 1906.

DEN FULDENDTES HUSTRU. Et Legendedrama. 1907.

VERDENSVANDRERNE. Romandigtning i tre Bøger. 1910

FRA VAAR TIL HØST. Digte. 1910.

VILLAEN VED HAVET. JUDAS. To Fragmenter. 1910.

KARL GJELLERUP og WILH. WOLTRES

EN MILLION. Skuespil. 1894.

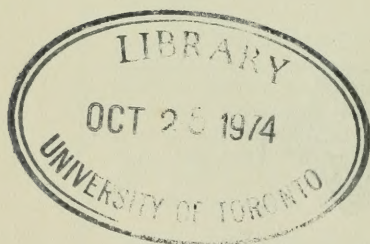
KARL GJELLERUP

RUDOLPH STENS LANDPRAKSIS

FØRSTE BIND

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
MDCCCCXIII

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

FØRSTE BOG

I

En god Times Gang, naar man skyder Gjenvei ad Stien mellem Markerne og tvers igjennem Skoven, det var — efter Skolelærerens Skjøn — saa omtrent Afstanden mellem Stubberup og Herregaarden Vindslevholm.

Paa en smuk Foraarsdag er det ikke nogen afskrækkende Marsch for en ung Mand — navnlig da ikke for en Læge, der staar i Begreb med at skaffe sig en Landpraxis og ikke veed, naar han kommer saa vidt, at han kan anskaffe sig Kjøretøi, eller hvorlænge han maa nøies med at akkordere med en af Bønderne. I en saadan Overgangstid maa naturligvis en stor Del af Sygebesøgene besørges med apostolisk Befordring. Saa gjælder det at trænere Benene i Tide, og det i den Bevægelse, som Naturen har bestemt for dem; naar man nemlig i Cyklen kun forsaavidt ser en Befordring af Lægepraxis, som den nu og da kaster et brækket Ben eller en lille Hjertesygdom af sig, og altsaa hellere bør benyttes af Patienten end af Doktoren. Og det var netop Rudolph Stens Synspunkt.

Han skridtede følgelig dygtig ud, indtil han naaede et Høidepunkt, der hidtil havde spærret Udsigten. Her

blev han staaende, tog Hatten af, tørrede Sveden af Panden og saae sig om.

Det var et ægte sydsjællandsk Landskab, der bredte sig rundt om ham. Paa et lille Rum var der sammentrængt en saadan Fylde af frodig Skjønhed, at Manglen paa Storhed og Sving i Linjerne neppe blev følelig. Hist hævede Egnen sig til beskedne Høidedrag; dér fladede den sig ud i kratbevoksede Moser. Skovrig var den overalt — store Skovstrækninger blaanede i Baggrunden, smaa Bøgelunde grønnedes lyse og sløragtige, lige netop streifede af Vaarfeens Pensel. Landsbyer, Gaarde, Frugthaver og Smaahuse var strøede rundt omkring, medens en tre, fire Veirmøller og et halvt Dusin brede, takgavlede Kirketaarne stod paa Vagt. I Agrenes Tavlebordsfelter vekslede Pløiejordens blege Okkerbrunt og Lilla med Vintersædens friske Grønt, der glinsede i sølvskinnende Bølger, hvor Vinden strøg hen over det.

Lige foran ham, en halv Fjerdingvei borte, laa der en Bøgeskov. Det maatte være Vindslevholms Park. Naar han vendte sig om, saae han sit Udgangspunkt, Landsbyen Stubberup. Han kunde tydelig kjende Skolelærerens lille gulmalede Hus, hvor han foreløbig havde indkvarteret sig. Ikke langt derfra, hinsides Dammen, der blaanede som et lille Jordøie, skjelnede han den beskedne Byggegrund, som han drømte om at erhverve, hvis Forholdene artede sig nogenlunde gunstig.

Vestpaa blev hans Blik tiltrukket af en mægtig Skovstrækning i Horisonten. Han tog sin Kikkert frem og saae igjennem den. Midtveis, hvor Løvmassen rykkede betydelig nærmere, blev han opmærksom paa en Gaard, der laa lige udenfor Skoven. Paa dens brune

Straatag skinnede fire smaa Skorstene unaturlig hvidt, som om de sprang ud af Luftperspektivet. Tre bladløse Pyramidepopler tegnede sig over Taget, lyse forneden, paa Baggrund af Skovbrynet, mørke oppe i Luften. Det var dem, der først havde fængslet hans Blik. Han syntes, de saae ud som tre Udraabstegn, og han syslede længe med det Spørgsmaal, hvad det vel kunde være for en Gaard, der laa der, saa hyggelig gjemt i sin Have, i Ly af den store Skov. Sikkert ingen Bondegaard; snarere en Proprietærgaard, muligvis en Skovridergaard.

Mangen Gang i senere Dage maatte han tænke paa, hvor underlig denne ensomme Gaard med de tre Popler havde lagt Beslag paa hans Opmærksomhed ved dette første Rundblik over Skuepladsen for hans fremtidige Virksomhed. For han vendte bestandig tilbage til den med en sælsom Nysgjerrighed. Dens Straatag med de hvide Skorstene tiltrak ham mere end de røde Gavle, der kiggede frem mellem bladløse Trækroner længere henne tilhøire, hvor Skoven havde trukket sig tilbage i en smal Stribe. Og dog havde de sidste en langt mere berettiget Interesse. For det var aabenbart hverken mere eller mindre end Juelsbo, den anden store Herregaard dèr paa Egenen, beboet af en Enke, Geheimeraadinde Juel, og hendes Søn, der — (skjøndt endnu kun midt i Trediverne) — indtil lige fornylig havde været under Formynderskab paa Grund af alle Slags Ekstravagancer. Det var altsaa Herskabet paa Juelsbo: et fortræffeligt Par! *Hun* en gammel sart Dame, forsynet med diverse aristokratiske Sygdomme og Skavanker; *han* desto sundere, men til Gjengjæld en vild Rytter og lidenskabelig Jæger. Paa begge Sider

Chancer nok for saadanne Tilfælde, i hvilke man er glad over at have Doktoren i Nærheden.

Rudolph Sten fordybede sig i Beregning af, hvor hurtig man vel kunde naa derover fra Stubberup, naar det gjaldt om at forbinde et brækket Ben paa Sportsmanden eller staa Naadigfruen bi ved et pludseligt Nerveanfald. Men efter dette praktiske Ophold ved de røde Gavle vendte Blik og Tanker tilbage til Gaarden med de tre Popler og de fire hvide Skorstene ved Skovbrynet; og dette idylliske Syn fyldte ham med en velgjørende kontemplativ Ro — maaske blot, fordi der foreløbig ikke knyttede sig professionelle Betragtninger til det.

Saa meget mere gjorde disse sig gjældende, da han fortsatte sin Vandring med noget langsommere Skridt.

Naar det hidtil havde været hans Foretagelseslyst, der gav sig Udslag i hans Gangart, saa forraadte denne nu, da han nærmede sig sit Maal, en vis Betænkelighed, der heller ikke var ganske ubegrundet. Han gik jo et Slag imøde, som var afgjørende for alle hans Erobringsplaner. Han skulde storme en Fæstning, der beherskede hele Egnen. Lykkedes det ham at faa den største Herregaard til at tage hans medicinske Kundskaber i sin Tjeneste — og vel at mærke for Herskabet selv, thi at kurere en Smule paa Kusk og Kokkepige, mens Herren og Fruen blev betjent af Distriktslægen inde i Byen, det vilde han ikke blive fed af! — lykkedes d e t ham, saa var Existensspørgsmaalet allerede saa godt som løst. De andre skulde nok følge efter! Men det var ikke just videre sandsynligt. Hvordan skulde det egentlig gaa til? Naa, der hændes allehaande, og Rudolph var ikke for beskeden til at haabe paa en Haandsrækning af Skjæbnen.

Naar man blot vidste, hvad det var for Slags Folk, disse Bjerrings paa Vindslevholm! Det var yderst sparsomt, hvad han havde kunnet faa at vide. De lod ikke til at være videre kjendt i Landsbyen. „Jeg faar tage ham, som han er," tænkte Rudolph. „Er det en lystig Kumpan, saa gjælder det om at gjøre mit lille Forraad af Anekdoter mobilt. Er han Melankoliker, saa maa man snart afgive en klangfuld Resonansbund for hans Suk, snart forstaa at opmuntre ham saadan, at han efterhaanden bilder sig ind ikke at kunne undvære En. Politik kan Gud ske Lov ikke komme os imellem, da jeg hverken sværmer for vores Høire eller vores Venstre. Er han Høiremand, saa kalder jeg Venstre Bondelømler og halvstuderede Røvere. Er han af Egensindighed Venstre — hvilket forekommer hos saadanne Snegle — saa hedder Høire en Pose hule Nødder. Leve Sandheden!"

Pludselig lo han ganske højt. En Mulighed — den værste: hvis Manden svor paa Homøopathi. Naa, saa var det jo ligefrem et Vink af Forsynet, der havde faaet ham til i den forgangne Vinter at holde et Foredrag i medicinsk Forening om disse Narrestreger. Som en Følge deraf var han saa meget med paa Noderne, at han kunde bestaa i en foreløbig Samtale, og inden den næste kunde han allerede være den lykkelige Besidder af et Par homøopathiske Hovedværker og et lidet Sukkerkugleapothek. „Kuglerne vil saamænd ingen Skade gøre ham, og nogle fornuftige Raad kan jeg altid give ham ved Siden af. Leve Videnskaben og den Kunst at behandle en Patient!"

Og nu den kvindelige Patient?

Naa, der er den gamle Mephisto endnu bestandig den bedste Methodelærer:

Versteht das Pülslein wohl zu drücken
und fasset sie, mit feurig schlauen Blicken,
wohl um die schlanke Hüfte frei,
zu sehn, wie fest geschnürt sie sei.

Just som han opmuntrede sig med dette Faust-Citat — et af det Par, han kunde — var han kommen til et Sted, hvor Landeveien gjorde en stor Bue til høire, for langt borte at skjære en Allé, hvis Række af spidse Popler tegnede sig mod Himlen. Men der var en Fodsti, som førte ligeud mellem en Grøft og en Kløvermark og løb op til Hjørnet af Parken. Det var aabenbart den Gjenvei, som Skolelæreren havde talt om, og Rudolf tøvede ikke med at slaa ind paa den. Men det varede ikke længe, før han begyndte at angre det; for den lerede Sti var vaad og slibrig, og Tanken om, hvordan hans Støvler vilde se ud, naar han betraadte Tæppet i Herregaardens Salon, begyndte at volde ham svare Bekymringer. Det var med et Befrielsessuk, at han endelig, træt af den lange Balanceren, steg over en Stente og befandt sig i Parkens kjølige Skygge.

Denne Park var forresten — i alt Fald i dette afsides Hjørne — mere skovagtig end mange af vore Skove. De mægtige Bøge stod saa tæt, som om de kjæmpede om Luft og Lys. Nogle gamle Ege, der var hulstammede og kronefattige, sygnede aabenbart deres Undergang imøde. Intetsteds saae man en Træstump med en lysende Flade; de faa, som var at se, var sortebrune, og der groede store Græsduske i deres Revner. Rundt om i Græs og Krat laa der nedstyrtede Grene, ligesom sorte Slanger, der krummede sig i det friske Grønt eller løftede deres Hoveder op af det. Hist og her laa der ogsaa hele Stammer, dækkede af tykt Mos,

og dybt leirede i et blødt Lag af vissent Løv. Rudolf satte sig ned paa en af dem. En Følelse af usigeligt Velbehag listede sig ind over ham, sælsomt blandet med en stille og dog urolig Anelse, som om der forestod ham noget meget mærkeligt.

Det kom formodentlig af Foraarsluften, som fra Markerne derude strøg saa blødt ind mellem Træstammerne og satte det silkedunede, gyldengrønne Bøgeløv i en let Bevægelse. Hvor Solstraalerne trængte igjennem ned til Skovbunden, glindsede dens Bukkartæppe som Sølv, medens Anemonerne dannede store snehvide Pletter hist og her, som om Vintersneen endnu ikke var rigtig smeltet.

Det var første Gang i Aar, at han befandt sig i en Skov; og saa var denne Skov tilmed saa ulig alle dem, han kjendte — rigtig egnet til at brede sin skjønne Skygge balsamisk over et ungt Hjertes hemmelige Smerte. Den pludselige Beslutning, at søge en Landpraxis, der havde ført Rudolf Sten til dette idylliske Stykke Skovensomhed, var ikke uden Forbindelse med en liden Kjærlighedshistorie af den trivielleste Sort, der i Løbet af den forgangne Vinter havde tildraget sig i Kjøbenhavn. Ifølge denne Hverdagsbegivenhed fandt den unge medicinske Kandidat ved Kommunehospitalet, at Storstadsluften ikke længer var god for hans Hjerte, og at det gamle Middel, Luftforandring og ny Beskjæftigelse, var at anbefale. I denne Tilstand var det maaske ikke saa underligt endda, naar en praktisk Energi, der med en vis Cynisme yndede at se Tingene i det grelleste professionelle Lys, pludselig vexlede med en passiv, tungsindig drømmende Stemning. Og dette Skovasyl var afgjort den sidste gunstig. Det indbød til at gruble over det, som han skulde glemme og til at

drømme om — om et *Noget,* der kunde faa ham til at glemme. For naar et ungt Hjerte vil glemme Gammelt, saa længes det efter at opleve Nyt ....

Rudolph Sten havde grublet og drømt et Par Timer bort, og da han nu gik videre, dukkede hint prosaiske Støvlespørgsmaal atter op; men i en langt mere truende Skikkelse end før. En smal Kjørevei, der førte i en gunstig Retning, havde snart aabnet sig for ham. Men han havde ikke vandret mange hundrede Skridt hen ad denne lovende Bane, før den frembød et trøstesløst Skue af violetbrune og himmelblaa skinnende Hjulspor, der skar sig ind lige til Grøfterandens Grønsvær. Lykkeligvis opdagede han en Sti inde mellem Træerne. Ganske vist fjernede den sig snart betænkelig fra Kjøreveien; men han vidste, at han maatte have Alléen, den officielle Adgang til Herregaarden, et eller andet Steds paa sin høire Haand, og derfor voldte denne Afvigelse ham mindre Bekymring end Jordbundens bestandig mere slibrige Tilstand, der tvang ham til at liste sig frem, lodsende sin besværlige Kurs med et prøvende Blik.

Saaledes kom det sig, at han pludselig befandt sig i Godtfolks umiddelbare Nærhed. Det var to Mænd, der stod lidt inde til Siden, ved et Hul mellem to Bøgerødder. Det saae ud som Røret af en Rævegrav, og en ram Lugt, der næsten fortrængte den friske, syrlige Skovduft, talte for denne Gisning. Af den ene Mand saae han kun en fladtrykt Hue og et Par nøddebrune Hænder, der spændte sig om Knæene for at stive den stærkt bøiede Stilling af. Den anden præsenterede sig (i lige saa bøiet Stiling) bagfra, hvorved det mest iøinefaldende var en stor Lap, som viste, at Buxernes op-

rindelige Farve havde været en dæmpet Oliven, forudsat at Lappen var af samme Stof, hvilket var tvivlsomt. En Pibespids nikkede gemytlig ud af den posede Lomme paa en grov Arbeidsjakke. Da Hovedet nu dreiede sig og kiggede tilbage over Skulderen, aabenbarede der sig et temmelig bredt Ansigt med meget røde, stramme Kinder, en tyk, kort Knebelsbart og smaa Øine.

Disse fixerede Rudolph med et ikke just synderlig venligt Blik. „Aabenbart en gnaven Forvalter,“ tænkte han og begyndte lidt usikkert:

— Undskyld — man har sagt mig, at man kan gaa op til Vindslevholm gjennem denne Del af Parken.

— Ja, bare lige ud, svarede Manden med Lappen og henvendte atter sin udelte Opmærksomhed paa Hullet foran sig, eller snarere paa Jordbunden lige uden for Hullet. Den var ryddet for Blade og saae ud som et lille Morads.

„Gud veed, hvad interessant hans smaa Griseøine opdager der,“ tænkte Rudolf, mens han forsigtig lodsede sig videre. Saa faldt det ham ind, at hvis der ingen var hjemme, kunde han maaske spare sig al denne Uleilighed.

— Aa, undskyld, spurgte han, idet han endnu en Gang vendte sig om mod Parret: — De kan maaske sige mig, om Godseieren er tilstede.

— Oppe i Huset mener De? spurgte den Lappede.

— Naa ja! svarede Rudolph i en utaalmodig Tone. („Saadan en ubehøvlet Grobian,“ tænkte han, „saa kan man vel ikke vente sig store Sager af Herskabet!“) — Naa ja, jeg mener, om man træffer Godseieren deroppe nu.

— Nei, deroppe træffer De ham ikke mere, lød det mistrøstige Svar.

Rudolph traadte ærgerlig sine Spor tilbage, da Manden med den grove Jakke og de lappede Buxer til hans Forundring gjorde sig den Uleilighed at rette sig i Veiret, hvad han gjorde tøvende, som om det voldte ham en vis Anstrengelse, der dog aabenbart snarere var af moralsk end af fysisk Art. Han pustede besværlig og tilføiede:

— Nei, for De træffer ham her. For jeg er selv Godseieren.

Rudolph saae noget forbløffet ud. „Naa, dèr har jeg da rendt mig en pæn Staver i Livet,“ tænkte han — „ødelagt det Hele forud! For han kan nok mærke, at jeg ansaae ham for at være en af hans Undergivne.“

Og virkelig mønstrede ogsaa de smaa Øine ham — med en Slags aandelig Skelen — næsten lige saa spodsk som fortrædelig. „Hvis Du ikke havde spurgt saa paatrængende, saa var jeg bleven fri for dig,“ sagde det ene. Og det andet tilføiede: „Du lader da heller ikke til at høre til dem, der kan skjelne Frakken fra Manden.“

Hans Ledsager skelede ogsaa under Huen med et ironisk Blik hen til den Fremmede, som de nu lykkelig og vel havde faaet paa Halsen.

— Ja saa. Jeg anede ikke, at jeg allerede havde den Ære — —

Manden med de nøddebrune Hænder spændte disse fastere om Knæene og bøiede sig endnu dybere, idet han lod en underlig Grynten høre, der aabenbart betød: Nei, det kunde man sgu mærke!

— Tør jeg maaske forestille mig selv. Rudolph Sten, praktiserende Læge i Stubberup.

— *I?* spurgte Godseieren, dreiende Hovedet som En, der er døv paa det ene Øre.

Rudolph gjentog med høi Røst det imponerende By-

navn og tilføiede forklarende, at han først i de sidste Dage havde nedsat sig der.

— Hm. Dyrlæge?

Rudolph lo.

— Nei, Hr. Godseier. Jeg tager mig den Frihed at kurere paa mine Medmennesker.

— Skade! Det vilde være meget rart at have en Dyrlæge i Nærheden .... Har Mikkelsen været og set til den røde Hoppe? spurgte han pludselig Eieren af de nøddebrune Hænder.

— Nei, Hr. Godseier, han kunde ikke komme før i Morgen.

— Der kan De se, sagde Godseieren brummende og tyggede paa sin Knebelsbart.

Denne Bemærkning var naturligvis endnu henvendt til den Brunhændede, der nikkede bifaldende, idet han nu endelig reiste sig op fra sin ubekvemme Stilling. Men Godseieren saae paa Rudolph, som om han mente: dèr kan De se, hvad De er for en dum Æsel, at De ikke har studeret til Dyrlæge, saa kunde De nu være gaaet sporenstregs til den røde Hoppe. Men hvad Fanden skal jeg nu gjøre med Dem?

Rudolphs Følelse af at befinde sig i en skjæv Situation var bestandig bleven pinligere. Dybt krænket i sin Værdighed som Menneskelæge og staalsat ved Bevidstheden om, at i dette Øieblik saa at sige hele Standens Blik hvilede paa ham, strammede han sig imidlertid op til en virkelig mandig Holdning.

— Jeg beklager i høi Grad, Hr. Godseier, at have beredt Dem saadan en Skuffelse og — — han var lige ved at tilføie „ønsker den røde Hoppe god Bedring“, men betænkte sig i Tide; det var fornemmere, simpelt hen at anbefale sig.

Men Godseieren stolprede allerede i sine smudsgraa Vandstøvler tvers gjennem Krattet henimod ham med kluntede, lidt bjørneagtige Bevægelser.

— Naa, tag mig det ikke ilde op, Hr. Sten. Jeg tænkte blot som saa: Stubberup? siger han „Stubberup“? det maa da være en Dyrlæge. Altsaa en Acqvisition for Egnen, som man siger — ja, ja, velkommen!

Han bød Rudolph sin kraftige Høire, som han uvilkaarlig underveis havde vidsket af paa Jakken.

Det var aabenbart, at denne Godseier ikke var noget helt Utyske, og at han gjerne vilde gjøre Sagen god igjen. Rudolph, hvis Hjærte trods al standsmæssig Stolthed, forblødte indvendig ved det skarpe Brud med Herregaarden, følte paany sine Forhaabninger knoppes. Med et Par spøgende Ord betvivlede han, at Intelligensen vilde faa nogen mærkelig Tilvæxt ved hans Ringheds Ankomst til Egnen.

— Naa, naa! Blot ikke for beskeden! Skjøndt hvad det angaar, vi har ogsaa *vore* Folk her paa Bjerget.

Og Godseier Bjerring smaalo i sin tykke Knebelsbart, som om han havde en Per Degn *in mente*, der kunde „tage Troen“ fra hvilken som helst Erasmus Montanus.

— Men lad os nu gaa op! tilføiede han. Naa, Thomsen, har De nu endelig overtydet Dem om, at der er sex? Min Forvalter, Hr. Thomsen.

Rudolph bukkede — lidt stift, for han havde ikke glemt den Brunhændedes uærbødige Grynten.

Forvalteren, der i opreist Stilling viste sig at være en lang knoglet Karl, tog Huen af og gjorde et forlegent Skrabud. Saa blinkede han med en vis fiffig Fortrolighed til Bjerring:

— Nei, Hr. Godseier. Jeg bliver ved mit. Fem — i det Høieste.

— I det mindste sex, maaske syv. Skal vi vædde?

— Ja vel.

— Altsaa en Flaske Whisky .... Kom paa Kontoret i Morgen med Regnskaberne — Kl. 9 — ikke senere.

Han vinkede med Haanden til Afsked og stolprede afsted gjennem Græs og Smaakrat, overladende den smalle Sti til sin Gjæst.

— Saadan en Stivnakke! brummede han. En af de største Ræve, som jeg nogensinde har set, og Tæven ogsaa et dygtigt Dyr, og de skulde nøies med et Kuld paa fem!

Han snøftede og lo foragtelig.

— Det var nemlig min Rævegrav, som De vel nok har begrebet, forklarede han med en mere direkte Henvendelse til Rudolph.

Rudolph var glad ved med god Samvittighed at kunne besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Han havde — tilføiede han — ganske vist undret sig over at træffe paa en Rævegrav midt i Herregaardsparken og aabenbart ikke langt fra Gaarden, hvor der jo maatte være fuldt op af Fjerkræ.

— Hvorfor det? Det er da en bekjendt Sag, at Ræven aldrig søger sit Bytte lige i Nærheden af sin Hule. *Min* Hønsegaard er saamænd sikker nok.

— Jeg har nok læst om det, men jeg vidste ikke, om det ogsaa holdt Stik i Praksis.

— Ubetinget! bekræftede Godseieren og strøg sin tykke Knebelsbart, ikke uden at tænke paa de Bøder, han havde maattet erlægge til klagende Naboer, hvis Hønsegaarde var mindre sikrede, og som havde et ærligt Had til denne fredede Røverborg.

— Det holder ubetinget Stik, siger jeg Dem. Langt borte fra maa de slæbe Foder sammen til Ungerne — ogsaa Hannen. For det er ikke sandt, fortsatte han med pludselig Heftighed, idet han blev staaende og borede sin svære Egestok dybt ned i Jorden — det er ikke sandt, hvad der staar at læse i mange Bøger, at Hannen ikke bekymrer sig noget om dem. Det er en skammelig Bagvaskelse, Hr. Sten! Han er den ømmeste Ægtefælle og Fader, som tænkes kan. Og det er ingen Sinekure for *ham* at være Familiefader, det kan jeg forsikre Dem. De gjør Dem ingen Forestilling om, hvor saadanne Ræveunger er forslugne af sig. Vi gravede en Gang en Rævegrav ud, netop paa denne Aarstid, og hvad troer De vi fandt? Friske Rester af atten Ungharer og fem Høns ....

— Nei, virkelig! det var da mærkeligt, mumlede Rudolph, der kun hørte paa Godseierens zoologiske Udvikling med det venstre Øre, medens det høire opfangede Lyden af en letrullende Vogn, der kom bagfra, ude paa Alléen, som Stien nu fulgte langsmed i en Snes Skridts Afstand.

Om det maaske skulde være Naadigfruen, der vendte hjem fra sin Kjøretur?

II

Paa samme Tid som den unge Læge fra Veiens høieste Punkt overskuede sin fremtidige Virkekreds, styrede en Dame en let Jagtvogn lige løs paa den store Skov, hvis langstrakte Rand nys havde fasttryllet *hans* Blik.

Set fra denne Agestol viste Skoven sig ikke mer som et lige, blaat Penselstrøg. Det grønne Bøgeløv kuplede sig massevis, hist og her afbrudt af Asketræernes sorte Grenefletning eller af en Egelund med spirende brunlige Blade. Hvor der skar sig en Vinkel ind, laa der purpurne Skygger, af hvilke gyldengrønne Pletter lyste frem. Tilvenstre groede Skoven med spredt Birkekrat ud i en Mose. Tilhøire steg den op ad en Bakke, med hvidblomstrende Tjørn foran de slanke graa Stammer, for saa at trække sig tilbage og først en Fjerdingvei længer borte at komme tilsyne igjen i den takkede Skikkelse af en sortladen Granplantage.

Veien sænkede sig, og den kvindelige Kudsk strammede Tøilerne, forat Hesten ikke skulde snuble. Skovbilledet var allerede forsvundet bag Træerne og Tagene af en større Gaard, der saa at sige indhegnede Landeveien; for den havde skudt sin Frugt- og Kjøkkenhave frem paa den anden Side af den. Over den studsede Tjørnehæk tilhøire skinnede den hvidkalkede Mur af det langstrakte Beboelseshus, blinkende med sine mange Smaaruder. Paa det gamle Straatag laa Mospuderne saa saftig grønne, som om de endnu havde Væden af Vintersneen i sig. Fra en af de smaa fire kridhvide Skorstene krusede en blaa Røg sig tilveirs, og den krydrede Røglugt af frisk Kvas virkede som en Velkomst-Hilsen paa dette Par, der aabenbart var vant til at tage ind her. Damen bøiede uvilkaarlig sit blonde Hoved frem og kiggede til Siden, om der var Nogen at se i Vinduerne, hvilket øiensynlig var Tilfældet, for hun smilede tilfreds. — Hesten — en speilblank Fux — løftede Hovedet, prustede og gik i Galop. Hvor tre slanke, bladløse Popler holdt Vagt ved Indkjørslen, var den saa ivrig efter at dreie om, at den vistnok vilde

have væltet Vogn og Dame, hvis den sidste ikke havde forudset denne Mulighed og betids havde holdt tilvenstre.

Foran Døren, der var anbragt paa den smalle Gavlside, blev den staaende med et Ryk — som hun ogsaa lod til at være forberedt paa, da hun ikke foer forover.

— Giv ham et lille Fo'er, jeg bliver kun en halv Times Tid, raabte hun til en halvvoxen Dreng, der kom traskende ud fra Gaarden.

Hun svang sig behændig ned fra Agestolen og ilede gjennem en lille mørk Korridor. Uden at banke paa rev hun Døren op til et hyggeligt Arbeidsværelse, hvis langlige Rum var opfyldt af horisontale blaa Røgskyer. Disse blev ved hendes stormende Indtrædelse kyst op af deres idylliske Ro og hvirvlede gjennem en aabentstaaende Dør ind i Naboværelset.

Mellem denne Dør og Vinduet sad i en stor Bedstefaderstol en ældre Herre, iført en mørkeblaa Uniformsfrakke med blanke Knapper, Fløielskrave og Epauletter. Han lod den Bog synke, som han læste i, og saae skarpt op med store Øine, der tog sig dobbelt lyse ud under Buerne af de sorte Øienbryn.

— Er det dig, Erna! udbrød han og reiste sig næsten med ungdommelig Elasticitet. Det saae ud, som om han vilde have berørt det lave Loft med sit sølvgraa Haar, hvis han havde rettet sig helt op.

— Ja vist er det mig, Onkel Frederik. Jeg saae dig nok sidde dèr med Næsen i Bogen. Og ikke saa meget som at se op, naar der ruller en Vogn forbi, der dog sandelig ikke rumler som et Bondekjøretøi. Har man nogensinde oplevet saadan noget paa Landet!

— Aa, man kan ogsaa paa Landet opleve sjeldne Sager, som jeg ved dette behagelige Besøg, svarede han

med et galant Buk, hvis utvungne Elegance forraadte den gamle Hofmand. Og med synligt Velbehag betragtede han den smidig-kraftige Skikkelse, som stod dèr foran ham. Hans kvindelige Gjæst havde med en af de hurtige Bevægelser, der var eiendommelige for hende, smøget den lette Støvkaabe af sig og kastet den over en Stol, og var nu i Færd med at trække Hattenaalen ud af det svære, dunkelblonde Haar. At denne Bevægelse bragte Overkroppen med sine fulde og faste Former til at vise sig i bedste Lys var en Omstændighed, der formodentlig ikke var hende ganske ubekjendt.

— Naa veed du hvad, sagde hun med en frisk lille Latter — et Damebesøg maa være dig *meget* velkomment for at kunne tage det op med en halvt opskaaren Bog og en frisk tændt Cigar. Altsaa værs'go' at ryge videre, ellers forbander du mig dog i din inderste Sjæl.

— Men Erna dog! hvor kan du tænke saadan noget om mig? —

— Jo, du skal ryge, ellers kjører jeg strax bort igjen. Saadan! .... Bogen maa ganske vist vente; men den bliver heller ikke kold, saadan som Cigaren. Hvad er det forresten for noget?

Med et forkjælet Barns Ugenerthed greb hun den Bog, som Onklen havde lagt fra sig paa Bordet, mønstrede Titelbladet og skar en Grimasse.

— „Philosophie der Mystik“. Saadan Noget! Naa, i alt Fald er det da ikke den ugudelige Naturvidenskab og heller ikke den gamle Æsketrold, Schopenhauer, der altid skjælder ud paa os Kvindfolk. Hvem er det ellers? Ah, *du Prel!* Det gjør ordentlig godt, en Gang at støde paa et fransk Navn hos dig i Stedet for paa disse slemme Tydskere, som du altid omgaaes. Det er

vel en meget aandrig Bog? tilføiede hun naivt, idet hun tog Plads i Sofaen.

Onklen smilede godmodig ironisk.

— Aa ja, til Husbehov. Men forresten maa jeg berede dig en Skuffelse. Carl du Prel er en god Tydsker, og i hans Bog er der baade en god Del Schopenhauer og en god Del Naturvidenskab, om end ikke just af den orthodoxe.

— Orthodox Naturvidenskab? Jeg troede ikke, der var Noget, som var mere kjættersk.

— Maaske. Lad os sige, den officielle, den, der læres fra Kathedrene.

— Er den anden værre endnu? spurgte Erna med store forskrækkede Øine.

— Som man tager det.

Han lo høit, blæste en stor Røgsky ud, idet han lænede sig tilbage i Stolen og strøg sin Knebelsbart, en lang, blød Moustache, graa i Spidserne, mørkere og lidt gullig i Midten. Derved berørte Bagsiden af Haanden hans Hage. Saa kastede han et flygtigt, sky Blik ned over sit Bryst.

Erna lo drilsk.

— Ja, det er kjedeligt nok, Onkel, du er idag overordentlig lidt barberet, og jeg troer heller ikke, at din Yndlingshelt, den gamle Fritz i Sansouci, har baaret en Uniform, der var mere slidt end denne gamle Skovriderfrakke, der maa have redet mangen Storm af. *Han* havde altid Snustobak paa sin — til Gjengjæld ser jeg her Askespor af mangen god Cigar. Men hvad gjør saa *det*? Den store Frederik saae alligevel ud som en Konge, og Onkel Frederik ser altid ud som en Adelsmand og en gammel Hofkavaler.

Skovrideren smidskede i Skjægget, der velbehagelig

fangede den gode Cigarrøg. Han satte Pris paa denne Liberalitet overfor hans sorgløse Toilette. Heller ikke var han uimodtagelig for den velfortjente Kompliment, der kom saa vel tourneret fra de fulde, smilende Læber.

— Du er jo rigtig velvillig oplagt idag! Formodentlig har du haft en behagelig Kjøretur i vort første smukke Foraarsveir.

— En brillant Tur. Forresten er jeg altid i godt Humør, naar jeg saadan føiter alene rundt med min Røde.

— Fuxen er et smukt Dyr, men lidt sky af sig. Blot I ikke engang havner i en Grøftegrav!

— Aa, jeg kjender dens Nykker og kan saamænd nok styre den.

Hun lo overmodig, blottende en pragtfuld Tandrække.

Men Onklen saae alvorlig, næsten en Kjende strengt paa hende.

— Hvis jeg var i Williams Sted, vilde jeg dog lade Hans sætte sig op bagved og ikke lade dig kjøre saadan *alene* omkring. Der kan dog hændes allehaande.

Erna undveg det gjennemtrængende Blik fra hans klare, graa Øine. Saa lavede hun en Trutmund, som et Barn, der surmuler, fordi Nogen sætter sig imod et af dets Yndlingsluner.

— Det var ogsaa en Idé! Jeg skulde være Kudsk for Hans! Og hvad skulde der egentlig hændes? Forresten, tilføiede hun hurtig, som om hun ikke ønskede nogen indgaaende Drøftelse af de forskjellige Eventualiteter: — hvis du var i Williams Sted, vilde du lade mig have min Villie. Jeg er vis paa at du har været den føieligste Ægtemand under Solen, og at du aldrig har sagt Tante Ida imod.

Hvis det var hendes Hensigt ved denne Vending at

lede Onkelens Tanker bort fra hende selv, saa lykkedes den aabenbart fuldkomment.

Der gled en Skygge henover Skovriderens usædvanlig bevægelige Træk, og hans Blik søgte hen til et noget afbleget stort Photographi, der hang over Sofaen: — en ung Dame med bred Kniplingskrave, Silkekjole med store Folder og Polkaærmer. Det milde Aasyn med den høie Pande lysende ud mellem Haarmasserne, der til begge Sider var strøget glat ned over Ørene som et Par Gardiner, var høist forskjelligt fra hans Nieces nervøstmoderne Ansigt, der i paatrængende Virkelighed viste sig lige nedenunder det.

— Maaske, maaske, svarede han sagte og strøg sig med Haanden over Panden — men — —

Han vilde vel have tilføiet: — „men saa havde hun ogsaa en anden Charakter end du.“ Men han brød pludselig af og sagde i en livligere Tone: —

— Men hvor bliver Agnes af? Hun veed maaske slet ikke af, at du er kommen.

— Aa, jeg vil se efter. — Erna sprang ivrig op. — Maaske er hun ude i Haven, skjøndt jeg ikke kunde se hende, da jeg kjørte forbi.

— Naa, dèr kommer hun.

En Dør langt borte havde knirket. Lette Fjed nærmede sig gjennem Værelserne, som dannede en Suite, hvor Dørene altid stod aabne.

Snart efter viste en ung Pige sig for strax at forsvinde i Ernas Omfavnelse, som hun dog hurtig befriede sig for, omtrent som En, der med resolut Behændighed dukker op af det uvelkomne Bad i en pludselig Styrtesø.

— God Dag, Agnes! Jeg var lige ved at gaa og lede efter dig, sagde Erna, mens hun endnu holdt den unge

Pige i sine Arme og kyssede hendes Kinder. — Men hvor er du dog bleg, Barn! tilføiede hun, saasnart hun havde sluppet Veninden og faaet hende et Par Skridt paa Afstand — du ser ligefrem daarlig ud.

Hun ytrede det i den eiendommelige, glad-bekymrede Tone, i hvilken en Dame siger en anden en saadan Behagelighed.

Ved Siden af den blomstrende Frue, hvis friske Ansigt glødede af at kjøre mod Foraarsvinden, saae den unge Pige ganske vist bleg ud, og ikke blot det: — ogsaa temmelig spinkel.

— Du har vist haft en daarlig Nat efter Selskabet igaar.

— Hvorfor det? Du var jo ogsaa selv i Selskab.

Erna lo.

— Kalder du *det* Selskab! En Aften hos de gode Præstefolk er sandelig ikke ophidsende! Men et Selskab paa Juelsbo derimod — —

— Aa, dèr gik det saamænd meget roligt til, bemærkede Onklen. Du blev meget savnet — William naturligvis ogsaa, men Damerne først.

— Som Matrosen sagde! Blev jeg virkelig savnet? Tonen var lidt spodsk-vantro.

De var traadt ind i Dagligstuen. Fløidørene til Haven stod aabne. En let Luftning legede med de hvide Gardiner og førte den friske Lugt af opgravet Muldjord med sig. I Frugttræerne hinsides Kjøreveien gjorde Stærene et ugudeligt Spektakel.

Erna lod sig synke ned i den ene af de to lave polstrede Lænestole, medens Skovrideren og hans Pleiedatter tog Plads paa steilryggede Stole af sort, rigt udskaaret Egetræ, ubekvemme Arvestykker, som Erna afskyede.

Henstrakt i Lænestolen slog hun sine Øine op og gav sig til at kokettere med Kammerjunker Leopold Harstorf, der hang over Sofaen *in effigie* — omtrent som en Pianist i et Hotelværelse spiller Fingerøvelser paa et stumt Klaviatur. Forøvrig havde hun et Sværmeri for denne Cavaler, der skulde have været nær ved at dele Skjæbne med sin Ven Enevold Brandt, i Følge Familietraditionen. Archiverne bekræftede *ikke* Familietraditionen, men Erna Bjerring holdt fast ved den: det forekom hende som umaadelig romantisk, at dette smukke Hoved, som hun nu smilede til, havde været lige ved at „falde for Bødlens Sværd“. Man sagde, at han havde været forelsket i Caroline Mathilde; hun fandt ikke, at den berømte Dronning med sin *en bon point* var saa smuk som hun selv, og det belevne Hofmandssmil, som Maleren havde fastholdt i Portraitet, syntes komplimenterende at give hende Ret. Det faldt hende ind, at Leopold Harstorf og Traditionen om hans Næsten-være-bleven-halshugget stod i høi Gunst hos Geheimeraadinden paa Juelsbo, og hendes Smil forandrede Charakter — det blev ironisk.

— Saa man har altsaa savnet mig? Ogsaa den gode gamle Geheimeraadinde?

Smilets Ironi blev bidende. At Moderen til „den gale Junker paa Juelsbo“ skulde savne *hende.*, forekom hende af en eller anden Grund humoristisk.

— Hvis det hovedsagelig var Herrerne, der savnede dig, saa vilde det vel neppe krænke dig synderlig, bemærkede Onkelen diplomatisk.

— Aa, Geheimeraadinden har ogsaa i høi Grad beklaget, at I allerede var indbudt til Pastor Munchs, bemærkede Agnes. Det havde været saa rart, naar du havde kunnet spille lidt for os.

Erna trak paa Skuldren.

— Saa maa hun virkelig en anden Gang sende sin Indbydelse lidt tidligere. — Men jeg havde nær glemt min Nyhed — eller maaske vidste man det allerede paa Juelsbo?

— En Nyhed? Nei.

— Ja, jeg har saamænd ogsaa først hørt den underveis og det ganske tilfældigt .... Du maa nu heller ikke tro, Onkel, at det er til blot og bare Fornøielse, at jeg kjører saadan om. Jeg var saamænd underveis inde hos gamle Ane.

— Naa, var du det. Det skikkelige, gamle Skind, hvordan gaar det hende? Hun har i de sidste Uger ikke haft Skovarbeide for sin Rheumatismes Skyld.

— Aak ja, hun var svært medtagen. Det havde jeg hørt, og saa bragte jeg hende en kogt Høne og Franskbrød og saadan lidt Godt.

Skovrideren lod en bifaldende Grynten høre.

— Ja, og tænk en Gang, saa fortalte hun mig, at der er en Doktor, der har nedsat sig i Stubberup.

— En Kvaksalver?

— Nei! skam en rigtig studeret Læge.

— Det er ganske vist lidt underligt, sagde Agnes med et fordægtigt Smil. Men er det egentlig saadan en sensationel Begivenhed?

— Jeg veed ikke, hvad du mener med „sensationel", svarede Erna i en lidt krænket Tone. — Men jeg synes, ærlig talt, at vores Egn ikke er saa frygtelig rig paa dannede Elementer; saa et nyt kan altid være velkomment. Ikke at tale om den Behagelighed det er paa Landet, at have en Doktor i Nærheden.

— Hvis han duer noget, ja. Og hvad Dannelsesele-

mentet angaar — en Læge, der nedsætter sig i Stubberup — — —

— Er han ung? spurgte Skovrideren.

— Ja—a.

Erna saae tilfældigvis igjen just op paa Portraitet af Leopold Harstorf. I sin himmelblaa Atlaskeskjole, med pudret Haar og en sort *Postillon d'amour* som Ramme om det ovale rosenrøde Ansigt smilede Caroline Mathildes Hofkavaler huldsalig ned til hende, som den rette Patron for Ungdom og Galskab.

— Temmelig ung .... troer jeg da, tilføiede hun. Hun vedblev at have Blikket fæstet paa Kammerjunker Leopold, og hans store brune Øine under de høie hvalte, sorte Bryn syntes at blinke saa letfærdigt ned til hende, at hun blev rød i Hovedet. Forresten følte hun ogsaa meget godt, at Agnes stirrede paa hende. Det „Barn“ havde virkelig tidt en ubehagelig Maade at bruge sine Øine paa!

— Altsaa ganske sikkert en sølle Fyr, der ikke kan komme an andet Steds, sagde Skovrideren afgjørende.

— Maaske! I Anes Øren er han i alt Fald en Engel. Den skikkelige Gamle var fuld af Ros over ham, hvor omhyggelig han var og hvad han havde for et godt Hjerte.

— Hm. Jeg kunde tænke mig et andet Motiv end pur Menneskekjærlighed, naar en Læge, der søger Praxis, giver sig af med en Patient.

— Nei, Onkel! det er virkelig ikke rigtigt altid at mistænke Menneskene og overalt at søge efter lave Motiver. Jeg er vis paa, at du endogsaa vilde kunne finde en egoistisk Forklaring af mit eget Besøg hos Ane idag.

— Aa ja, hvorfor ikke?

— Hvad for Noget? Du gjør mig virkelig nysgjerrig.

sagde Erna og saae paa Onklen med store, forskrækkede Øine.

— Sæt at der før Aften hændte Noget, som du maatte gjøre dig selv Bebreidelser for — Sligt forekommer i Menneskelivet — er det saa ikke trøsteligt at kunne sige til sig selv: men paa den anden Side har jeg hjulpet gamle Ane?

Agnes lo kort og klart.

Erna blev blodrød.

— Nei, det er afskyeligt! udbrød hun midt imellem Latter og Graad. Du har vist alligevel idag læst i Schopenhauer.

— Naa, tag dig det ikke saa nær, lille Erna! — sagde Skovrideren med et godmodigt Smil — jeg veed jo nok, at du har et godt Hjerte og gjerne hjelper Folk.

Erna gav en tilfreds Lyd fra sig, omtrent som en Kat, der bliver kildet.

— Selv om du af den Grund maa kjøre om ad Borrehusene, hvilket ikke er saa smukt som Veien over Tinglev.

— Uforbederlig! mumlede Erna.

— Dèr kommer nok Brøndsted med Kaffen, bemærkede Agnes, da der gik en Dør i Naboværelset. — Saa nu maa I holde Fred.

— Ja, en Kop Kaffe skal gjøre godt, erklærede Erna, og dertil en af Jomfru Brøndsteds berømte Kringler, ikke sandt?

De sidste Ord, ledsagede af et huldsaligt Nik, vare henvendte til Husholdersken, der traadte ind med Kaffebakken.

Det var en lille fast Person med et kuglerundt, blankt Ansigt, der lod til at have ondt ved at smile. I alt Fald underkastede det sig kun saa lidt som det over-

hovedet var muligt denne selskabelige Ceremoni, idet hun med en næsten usynlig Antydning af et Knix svarede:

— Ja, Fru Bjerring, der er Kringler.

— Naar De blot kunde lære vores Jomfru den Kunst.

— Jeg har da givet Fruen Opskriften.

— Ja, naar det var gjort med at følge Opskriften! Nei, det er Noget, der hører Talent til.

Erna yndede at være nedladende og var stolt af sin Evne til at vinde simple Folk.

Husholdersken fortrak den ene Mundvig. Det var kun sjelden, at et Smil steg helt op i hendes smaa dunkle, bæragtige Øine, og overfor Fremmede skete det aldrig.

— Fruen gjør nok Løier, svarede hun med det syngende Tonefald, der aldrig forlader et fyensk Organ. Hvorpaa hun kneb Læberne sammen, som om hun tilføiede for sig selv: — jeg hører ikke til dem, som det kan nytte at smøre om Munden.

— Aa, min Niece gjør saamænd ikke Løier, Brøndsted, naar det dreier sig om saa alvorlige Ting.

— Nei vist gjør jeg ikke Løier. Forresten er det i Grunden rigtigt, at disse uforlignelige Kringler bliver ved at være et Patent for Skovridergaarden. Men *De* vil i alt Fald give mig Ret, Jomfru Brøndsted, at det er rart, at der har nedsat sig en Læge i Stubberup. Tænk, hvis De en Gang skulde blive syg, hvor nær der saa er til Hjelpen.

Husholdersken, der allerede var i Begreb med at gaa ud af Værelset, da Erna paakaldte hendes Mening, rystede ringeagtende paa Hovedet.

— Aa, hvis jeg skulde gaa hen og feile noget, saa har *Kammerjunkeren* nok et Medicament i sit Skab.

Ordet „Kammerjunkeren“ — Skovriderens Hoftitel — understregede hun ved en ganske særlig syngende Udtale, som om det var den mest musikalske Stavelse-Forbindelse, der fandtes i det danske Sprog.

Skovrideren lo hjertelig over dette Tillidsvotum, hvormed det trofaste Tyende gjorde sin Sortie.

— Det er tydeligt, at du ingen Lykke gjør her med din unge Læge, Erna. I maa tage jer af ham oppe paa Herregaarden. — Ja, ja, Pamina! her er det jo.

De sidste Ord vare henvendte til en sortebrun Angorakat. Allerede ved Husholderskens Indtrædelse havde den reist sig fra sin behagelige Ovnkrog og nærmet sig tøvende, utilfreds med at disse Folk snakkede saa meget indbyrdes, i Stedet for at henvende sig til den. Nu mindede den om sin forsømte Tilværelse ved en sagte Miaven, medens den krummede sin Hale, der var saa busket som et Egerns, og saae forventningsfuldt op med sine ravgule Øine.

Skovrideren havde hældt Kaffe i en Underkop og stillede den nu omhyggelig ned paa Gulvet.

— Dèr, Pamina.

Alle hengav sig nu til Nydelsen af Kaffen og Kringlerne — for heller ikke *dem* forsmaaede Pamina.

Der blev talt om Selskabet.

Hubert Juel (alias „den gale Junker“) havde haft Agnes til Bords, og Skovrideren Tante Ottilie, Geheimeraadinden. Den indre Politik var bleven drøftet i den skjønneste Høire-Enighed, under Amtmandens Ledelse. Man havde spillet Kort, men ikke høit. Hubert havde ikke spillet; han var næsten hele Aftenen bleven i Salonen. En Præstedatter havde sunget — med en lille Stemme og endnu mindre „Skole“; i alt Fald var dette Ernas Formodning, der ikke mødte Modsigelse.

— Kort sagt, resumerede Erna, det Hele var saa kjedeligt, som et Herregaardsselskab pleier at være, mine egne ikke undtagne.

Hun saae paa sit lille Gulduhr.

— Men nu er det nok paa Tide, at jeg kommer videre.

— William bliver vel utaalmodig, naar du bliver for længe borte?

— Aa *han* — han er saamænd optaget idag. En vigtig Begivenhed. Lige da jeg skulde til at kjøre, kom Forvalteren og sagde, en lille Dreng havde tidlig imorges set Rævemor lige uden for Hulen med sine Smaa, fem eller syv, han vidste ikke saa nøie hvor mange. Saa maatte William naturligvis strax have Vandstøvlerne paa. Men hør, Agnes, vendte hun sig til den unge Pige, der havde været ude for at sige, at der skulde spændes for — har du ikke Lyst til at kjøre lidt med — ind i Skoven? Veiret er jo deiligt.

Agnes saae spørgende paa Onklen. Kindernes pludselige svage Rødme forraadte, at Tilbudet fristede hende.

— Veed du hvad, Onkel! hvis du ikke tør betro Agnes til mig og Fuxen, det tilgiver jeg dig aldrig.

— Aa jo, hun kan saamænd gjerne kjøre med, men vær forsigtig og glem ikke over Passiaren at passe paa Tøilerne.

Skovrideren fulgte Damerne til Vogns og lagde Plaiden omhyggelig om Agnes Fødder. —

Da Kjøretøiet havde fjernet sig et Stykke, vendte han sig om til Karlen.

— Jakob, du kan sadle Hoppen, men lidt hurtig.

— Ja vel, Hr. Kammerjunker, svarede Jakob, men

gloede endnu en Tid lang forbauset paa Døren, der havde lukket sig efter hans Herre.

Skovrideren svarede kun lidet til sin Titel. Han pleiede at tilbagelægge Skovveiene med jordvindende Skridt, men det var en saare stor Sjeldenhed, at han red i sin Skov. Jakob havde sine Tvivl om, hvorvidt Bidslets Ringe og Stænger vare saa blanke og Hovedtøiets Remme saa bøielige, som han, i sin Egenskab af gammel Dragon, var doppelt forpligtet til at holde dem.

III

Imidlertid rullede Vognen med de to Damer ind i Skoven.

Fuxen kastede Benene godt fra sig og gjorde Indtryk af at kunne løbe saadan til sent paa Aftenen uden at trættes. Veien var herinde blødere end udenfor, og Fjedrene vuggede de Kjørende behagelig paa de elastiske Vognpuder. Den bløde Luft viftede dem forfriskende om Pande og Kinder, Skoven duftede af fugtig Muldjord, af ungt Løv og af Granernes Maiskud, Fuglene kvidrede, Bøgebladene lyste — det var saa prægtig en Kjøretur, som nogen Sjæl kunde ønske sig. Og dog var Agnes paa ingen Maade i noget straalende Humør.

Men hun var rigtignok heller ikke steget op i Agestolen for at nyde Kjørslen og endnu mindre for at nyde Kusinens Selskab.

Der var ikke megen Sympathi mellem de to, og maaske mindst paa Agnes' Side. At Godseierfruen benyt-

tede sit Alderforspring af otte Aar til at anslaa en tanteagtig Tone overfor hende, bidrog ikke til at gjøre Forholdet hjerteligere. Egentlig anerkjendte Agnes slet ikke Slægtskabet. Hun var selv Datter af Skovriderens yngre, længst afdøde Broder og var opdraget af ham som hans Pleiedatter. Forholdet mellem dem var saa ganske som mellem Fader og Datter, og Fremmede undrede sig ofte over at høre hende kalde ham Onkel.

Ogsaa Erna kaldte ham saadan, skjøndt hendes Moder kun havde været hans Halvkusine. Men „Onkel Frederik" hørte til hendes Barndomserindringer; „Onkel Kammerjunker", som hun helst med barnlig Stolthed havde kaldt ham. Hans Hofliv laa den Gang allerede mer end en halv Snes Aar tilbage i Tiden, hvilket dog ikke fritog ham for at fortælle den unge nysgjerrige Frøken om den allerede halvt sagnagtige „folkekjære" Konge og — lidt senere — ogsaa om Grevinde Danner, hvem Frederik Harstorf ganske vist, som ægte Aristokrat, ikke var sunderlig huld. Ogsaa hans Ydre var aristokratisk, og den endnu meget slanke Mand i Begyndelsen af Fyrrerne, med den lidt bekvemme Elegance, blev Ernas Ideal af Ridderlighed. Hun beholdt ogsaa senere en Respekt for ham, som hun neppe følte overfor nogen Anden, og hang trofast ved ham. Det maatte Agnes anerkjende hos hende, men selv det kunde idag ikke stemme hende venligere. Naar de skumpledes paa den ujevne Vei, havde hun mest Lyst til at flytte sig til Siden for at undgaa en Berøring, og alt imens hun deltog i den muntre Latter, havde hun heller spurgt utaalmodig: — „Naa, bliver det nu snart til Noget? — Hvad vil du da egentlig?"

For det var hun længst bleven klar over, at Erna ikke var kommen blot for at se Onklen og hende; og

heller ikke, fordi det var hende bekvemt at afbryde Kjøreturen i Skovridergaarden for i behageligt Selskab at nyde en Kop Kaffe med Brøndsteds Kringler til: — nei, hun var kommen i et ganske særligt Øiemed. Dette Øiemed var aabenbart intet andet end et at faa Noget at vide om Selskabet igaar paa Juelsbo.

Og fordi hun ikke havde faaet nok at vide derom, havde hun opfordret Agnes til at kjøre med.

Men selv havde hun taget imod denne Opfordring, fordi hun nok gad vide, hvad Kusinen egentlig var saa nysgjerrig efter, og fordi hun ogsaa paa sin Side haabede at faa noget ud af den Nysgjerrige.

Allerede Ernas første Bemærkning — hvor naturlig den end faldt — havde været den unge Pige paafaldende — og temmelig gjennemsigtig. „Hvor du er bleg! du har vist haft en daarlig Nat efter Selskabet igaar.“ Agnes forstod Meningen, fordi Bemærkningen var træffende. Hun *havde* sovet daarlig, fordi hun ikke kunde blive færdig med at tænke paa Hubert Juel, gjentage hans Ord, høre hans Stemme og se hans Miner. Han havde underholdt sig meget og livlig med hende. Men kun altfor tydelig havde hun mærket, hvilken Anstrengelse det kostede ham, hvor vanskeligt det faldt ham at beherske det daarlige Humør, som Ernas Udeblivelse havde sat ham i. Det var Alt, hvad der var forefaldet mellem ham og hende. Men hvorfor havde Erna en Mistanke om, at der *var* forefaldet Noget? Og hvorfor var hun saa ivrig efter at faa at vide, hvad der var forefaldet? For at *det* var Grunden til hendes Komme, derom nærede Agnes ikke den ringeste Tvivl.

Forholdt det sig saaledes, som hun oftere havde tænkt sig, at der bestod en Slags Forhold mellem Erna og Hubert? Hun vidste, at de havde kjendt hinanden,

da Erna endnu var ugift — hun havde endogsaa en Gang opfanget en Bemærkning, der tydede paa, at man snarere havde ventet, at hun skulde forlove sig med Hubert end med den betydelig ældre William Bjerring.

Skovveien blev fugtigere, Hjulene skar dybt ned i den, og Hesten faldt af sig selv i Skridt.

Erna lod Tøilerne hænge slapt ned over Flanken paa den, knappede Kaaben op og aandede dybt. Solen brændte hedt her, hvor to Mure af tæt, lav Granskov indhegnede Veien.

— Saa I talte om Politik, begyndte hun, alt imens hun langsomt og mekanisk med Pidskesnerten klippede Toppen af de høieste Skarntyder paa Grøftekanten.

Der kom et næsten usynligt Smil i Agnes' Øie: — „Endelig!" tænkte hun — „Det var en lang Omvei."

— Saa var der vel ogsaa Tale om Valget?

— Ja vist var der, men jeg hørte ikke efter. Det interesserer mig saa lidt.

— Det er ikke rigtig, Agnes. Man bør interessere sig for Politik.

Agnes trak paa Skuldren. Hun kunde ikke begribe, hvor Kusinen vilde hen.

— Det prædiker jeg ogsaa altid for William, vedblev denne. Det er saa forkert af ham ikke at gjøre det. De vilde jo have, at han skulde stille sig; Provst Broberg og Amtmanden var hos ham i forrige Uge for at overtale ham, men han vilde ikke høre Tale om det og havde tusend Undskyldninger. Men jeg spørger: hvorfor har vi en fri Forfatning, naar Fædrelandets Raab ingen Gjenlyd finder hos de Intelligenteste af vore Jorddrotter?

Agnes smilede. Hun kjendte Amtmandens Stil.

— Naa, det er da ikke saa underligt, at din Mand

med sin Lidenskab for lange Reiser ikke har Lyst til at binde sig til Rigsdagen, bemærkede hun skjødesløst, idet hun undertrykte en let Gaben. For hun begyndte at tvivle om Udbyttet af denne Kjøretur og ærgrede sig over, at hun ikke var gaaet ud at spadsere med Pleiefaderen.

— Ikke Lyst! Ja, men der gives da Noget, der hedder Pligt — ogsaa social Pligt. Det er naturligvis let nok at skubbe det over paa Naboens Skuldre, det var William da heller ikke sen til. Hvem troer du, han har udset til Offerlam?

Agnes spidsede Øren: — aa, saadan var det ment!

— Naa? hvem da? spurgte hun med næsten fornærmelig Ligegyldighed.

— Ja, gjæt en Gang!

— Da vel ikke Onkel? spurgte Agnes igjen — denne Gang med godt forstilt Skræk.

— Nei, nei! — Nok en Gang!

— Aa, jeg kjender virkelig saa lidt til Folks politiske Qvaliteter.

— Aa hvad! „Politiske Qvaliteter“! Du behøver saamænd blot at tage den, der egner sig allermindst, saa har du truffet min gode Williams Valg. Han vil have, at Hubert Juel skal stille sig. Juel som Folkerepræsentant! Kan man tænke sig noget mere Komisk!

Hun lo lydt ved denne Tanke — maaske lidt tvungent — i alt Fald uden den smittende Virkning, som en rigtig hjertelig Latter øver næsten ufeilbart — navnlig da mellem Veninder.

— Din Mand mener maaske, at det vilde være godt for Juel at deltage i det offentlige Liv. Og han afholdes jo heller ikke derfra ved nogen overvættes Reiselyst.

— I alt Fald ikke siden han ikke har fler Penge at spille bort i Monte Carlo, supplerede Erna, og det undgik ikke hendes hurtige Sideblik, at den unge Piges Mundvig fortrak sig smertelig ved denne skarpe Bemærkning.

— Hvis Juel har Lyst til det, saa kan jeg i alt Fald ikke finde noget Komisk i Tanken.

— Virkelig ikke? spurgte Erna eftertænksomt og kladskede Fuxen paa Krydset med Tøilerne, saa at det gik videre i behageligt Trav. William siger rigtignok, at man kommer langt i det politiske Liv med en iøinefaldende Skikkelse og en selvsikker Optræden, og det har han jo — ogsaa Taleevner — og noget — hvad skal jeg sige? noget, der river med sig, noget Fascinerende — synes du ikke?

Agnes syntes det — med et temmelig lunkent „aa ja“, og frygtede, at hendes Farve blev livligere, end det passede sig for denne Lunkenhed.

— Ja, det kan jo altsammen være meget godt, indrømmede Erna — men om hans Forstand og Dannelse strækker til — — —

— Aa, hans Forstand er saamænd god nok, og han er mere dannet end de fleste af hans Standsfæller. Han har læst en Del og ogsaa tænkt — —

— Saa? Ja maaske stikker der mer i ham, end han almindeligvis lader sig mærke med. I har vel talt meget sammen igaar?

— Aa ja, og desuden har jeg jo tidt hørt ham tale med Onkel.

— Naa, ja — naturligvis. De havde jo en Del at tale om angaaende Formynderskabet. Ja, du veed naturligvis, at Juel til for ikke lang Tid siden har været under Formynderskab.

Agnes bekræftede det, med en let Rynkning af Panden. Onklen havde været en af Formynderne.

— Det er nu ogsaa saadan sin Sag, som jeg strax sagde til William. Det vil naturligvis hans Modstandere hænge sig i. Overhovedet — de har det saamænd ikke meget med at tage Hensyn i Politikken — du veed da nok, hvordan vores noble Presse er. Alting bliver gravet op. Gud veed, hvad man saa vilde faa at høre! .... Ikke at han just skulde have saa meget mer at skjule end Andre — *noget* naturligvis nok, han hedder ikke for intet „den gale Junker". William mener rigtignok, at det skader ikke det mindste. De skal have kaldt Bismarck ligedan. Ja, du veed jo nok, at William ligefrem beundrer Bismarck — saa upatriotisk, men William er jo noget excentrisk. Saa *den* Sammenligning skulde han heller lade være at komme med. —

Agnes indskjød her den Bemærkning, at selv om Juel stillede sig, var det jo ikke nødvendigt, at han blev en Bismarck. Denne Betragtning lod til at berolige den politiserende Godseierske betydelig. En Partifører maatte han ganske vist blive — *skal* det være Gilde, saa lad det være Gilde — med sin store Begavelse, som du siger — —

— Stor Begavelse har jeg ikke talt om — —

— Jo vist har du, og det har du jo ogsaa Ret i — du kan jo ogsaa bedre bedømme det end jeg — og saa de ydre Betingelser, hans Organ, hans Skikkelse .... Aa, han vilde vist have en glimrende Carrière for sig — —

Og Godseierfruens levende Phantasi gav sig til at udmale sig denne Carrière lige til Ministertabouretten, ja indtil den Festbanket, som det taknemmelige Fædre-

land gav sin fremragende Statsmand, en dansk Bismarck, en „Bismarck med Samvittighed!"

— Og tænk bare, hvor stolt det vilde være for os to at sidde dèr og vide, at vi havde vores Andel i, at Danmark havde faaet saadan en stor Mand! Ikke sandt: vi vil slutte et Forbund! Vi vil love hinanden at gjøre Alt, hvad vi kan for at vække hans slumrende Ærgjerrighed og lancere ham paa den politiske Bane — Onkel skal ogsaa være med, og du skal se, vi sætter det saamænd nok igjennem.

Den unge Pige lod til at være ganske uimodtagelig for Smitte af denne patriotiske Begeistring, overfor hvilken hun nærede en stærk Mistillid. Men hendes Kulde havde slet ingen dæmpende Indflydelse paa Kusinens Ildsjæl.

— Vi maa rigtignok være belavede paa at paadrage os et dødeligt Fjendskab fra alle giftefærdige Ungmøer i ti Miles Omkreds — for ikke at tale om deres Mødre, naar vi saadan for hele Rigsdagstiden fjerner ham fra dette Klima og bringer ham i saa farlig Nærhed af alle Hovedstadsskjønhederne. Amtmandinden med begge sine to kokette Tøse vil ikke tilgive os, saalænge hun lever — maaske var det ogsaa derfor, at Amtmanden havde saa meget mod Williams Idé, men *ham* skal jeg nok faa omvendt. Og vi vil slet ikke have nogen Medlidenhed med alle disse landlige og kjøbstadlige Skjønheder — allermindst med Jomfru Regisse — hvad?

Ved dette Navn lo Erna paa en eiendommelig fortrolig Maade, ja i sit overstadige Lune stødte hun endogsaa til Kusinen med Albuen.

Men denne syntes at være langt fra at dele hendes gode Humør. Hun trak Shawlet fastere sammen og lænede sig tilbage uden at ville opfange det fiffig blin-

kende Blik, som den muntre Frue sendte hende. Ufravendt stirrede Agnes ind i den grønne Bladeskygge. Dér syntes den velformede Skikkelse, der udmærkede Jomfruen paa Juelsbo, at drive sit Spil som en underlig Dryade; det kjønne, om end ikke just fine Ansigt viste sig derinde med det samme fordægtig beskedne Smil, med hvilket Jomfru Regisse igaar havde budt hende Kaffen.

— Lad hende rive sine sorte Haar ud og græde sine tindrende Øine matte — naar hun blot ikke kommer Arsenik i vores Kaffe ....

— Du er vist meget vittig, men jeg veed virkelig ikke, hvad du mener, svarede Agnes i en Tone, der ikke lagde Skjul paa sin Irritation.

— Men Agnes dog! Vi er dog her „unter uns Mädchen“. Hvorfor skal vi saa lade, som om vi ikke begge to meget godt vidste, at det smukke Pigebarn er hans Hjertenskjær. Naturligvis taler man ikke om saadan Noget med unge Piger, men du er jo desværre saadan en Fritænker. Onkel og du — I taler jo om alt muligt sammen. — Det er naturligvis rædsomt at tænke paa al den Usædelighed, og jeg veed virkelig ikke, hvordan Nogen kan holde det ud uden Religionens Trøst. Pastor Christensen talte sidste Søndag saa smukt om, hvordan Frelsens Vei hvert Øieblik staar aaben for Synderen. Jeg sad saadan og ønskede, at Juel havde været i Kirken.

Hun sukkede bevæget, og Agnes tvivlede ikke om, at i alt Fald dette fromme Ønske havde været fuldkommen oprigtig ment.

— Men Gud, Barn! med dette Udraab afbrød Erna sine gudsfrygtige Betragtninger og vendte sig bekymret om mod Kusinen — det gyser jo i dig! Jo, du foer

formelig sammen, du maa have faaet Kulde i dig. Det var ogsaa uforsigtig af dig kun at tage det tynde Shawl med. Hans kunde saa godt have kjørt over med Kaaben imorgen, naar du ikke vilde gaa med den. Man maa virkelig være lidt forsigtig i denne Foraarsluft, og du er jo saa sensibel. — Naa, nu er vi strax ved Birkene, og du vil snart gaa dig varm.

Hun satte Hesten i skarpt Trav.

Veien førte over en aaben Strækning. Paa begge Sider var der udstrakte Plantninger af smaa Naaletræer, hvis friske Spidser lyste og fyldte Luften med en syrlig Duft som af Æbleroser. Imellem dem voxede der buskagtige Smaabirke, der glindsede blaalig med deres store blanke Blade, som om de vare vaade. Foran dukkede Veien pludselig ind i den dybe Skygge af en Granmur, som byggede sig op tilhøire, medens ligeoverfor en Lund af henved hundrede Birketræer med deres lange, snehvide Stammer løftede sit lette, gjennembrudte Kronevæv op imod den blaa Himmel.

Dette Sted maatte være paafaldende for Enhver som Noget, han endnu ikke var stødt paa i en dansk Skov.

Da de naaede derhen, strammede Fruen Tøilerne, medens Agnes skyndte sig at knappe Forlæderet op.

— Saa, nu er vi jo her ved din Yndlingsplads! Det var pænt af dig at gjøre mig Selskab — forhaabentlig har du ikke ondt af Turen. Du maa bare strax give dig til at gaa og ikke først sætte dig hen og drømme, som du pleier at gjøre her. Farvel, og hils Onkel!

De sidste Ord raabte hun tilbage over Skuldren, efter at den utaalmodige Hest allerede havde sat sig i Bevægelse. Den slog af sig selv ind paa en Vei, der dreiede af tilhøire og snart ved en stærk Bugtning bragte Kjøretøiet ude af Sigte — dog ikke før Erna halvt i

Spøg havde truet med Pidsken ad den letsindige unge Pige, der ganske rigtig gik lige hen til en Bænk i Birketræernes gjennembrudte Halvskygge og satte sig ned — for at drømme.

IV

Det var med temmelig blandede Følelser, at Fru Erna Bjerring fortsatte sin Kjøretur.

Den fremherskende Følelse var ganske vist den, at hun havde naaet sin Hensigt. Og dertil kom endda en behagelig Selvbeundring. Det havde virkelig været et Mestertræk, det sidste! Og saa helt improviseret, saaledes som de afgjørende Tanker altid dukke op i geniale Hoveder. Under alt det Foregaaende havde Agnes i det høieste bestyrket hendes Mistanke, men her havde hun direkte forraadt, at hun var dødelig forelsket i Hubert. Med den smukke Regisse var hun sat mat.

Men det var kun den ene Side af Sagen. Erna havde hele Tiden været betænkt paa ikke at give sig selv nogen Blottelse, for hun havde vedvarende en ubehagelig Følelse af, at Agnes paa sin Side havde hende selv mistænkt for at staa i et platonisk Kjærligheds-forhold til Hubert. Naturligvis kun i et platonisk — skjøndt man virkelig aldrig vidste, hvad disse skrækkelige Fritænkere kunde forestille sig. Denne pinlige Omstændighed havde lagt hendes Opgave store Hindringer i Veien. En Undersøgelsesdommer, der ikke blot selv er skyldig i den Forbrydelse, som han skal gribe den Anklagede i, men som allerede føler sig selv

mistænkt, han befinder sig i en pikant men ikke misundelsesværdig Situation. Hvad kunde nu være mesterligere end med det samme Greb at afsløre den Anden og tilhylle sig selv? Og det var netop det, hun havde gjort. For hvorledes skulde Agnes nu kunne tro, at Erna elskede Hubert, efter at denne Erna havde talt paa saadan en spøgende Maade om Huberts „Hjertenskjær“, den smukke Regisse? Hvor umuligt det var, kunde hun selv bedst skjønne af, hvad det havde kostet hende at bringe disse Ord over sine Læber. For desværre var det ingen fingeret Mistanke.

Erna havde ikke den ringeste Tvivl om den Kjærlighedsmission, som Skjæbnen havde tildelt den sorthaarede Hebe paa Juelsbo. Og dog havde hun tvunget sig til at tale leende derom. Det vilde være et i sin Svaghed ganske misvisende Udtryk at sige, at Erna var stolt af denne Præstation; hun var ligefrem forbavset over de Evner, som hun opdagede hos sig selv.

Nu er ganske vist Selvbeundring en sød Vederkvægelse, og Bevidstheden om at have naaet sit Maal en ikke ringere. Men der var for stærke Malurtsdraaber i Bægeret til at hun rigtig kunde nyde Drikken. Det var bittert at maatte beskjæftige sig paa denne Maade med en Person, som hun ellers saa vidt muligt holdt udenfor sin Tankekreds. Bitrere endnu var den vundne Vished, at Agnes elskede Hubert. At der ikke var foregaaet Noget imellem dem igaar Aftes, mente hun ganske vist sikkert at kunne slutte sig til af Agnes' hele Væsen og Optræden. Det var en Beroligelse — saa vidt. Men Hubert Juel maatte snart opdage den unge Piges Hemmelighed, han havde maaske endogsaa allerede gjættet den — og Mændene ere forfængelige og lidet standhaftige!

Saadanne Overveielser ere vel egnede til at gjøre en kvindelig Kudsk mere distrait, end ønskeligt er af Hensyn til en korrekt Kaas. Dette var utvivlsomt ogsaa Grunden til, at Erna glemte at dreie af tilhøire, hvor — som Gud og Hvermand vidste — Veien gik direkte ud til Vindslevholm. Og da ved saadanne Vildfarelser det ene Feiltrin saare let fører det andet med sig, saa varede det da heller ikke længe, før hun befandt sig paa en meget madelig Skovvei, der gik gjennem en tæt Plantage af Rødgran og øiensynlig var anlagt for Skovning. Det var ganske afgjort ikke Hjemveien for Fru Bjerring til Vindslevholm, naar hun havde aflagt Besøg hos sin Onkel i Hanenau Skovridergaard. Hendes egenraadige Hest var af sig selv slaaet ind paa den, saa lidet tillokkende den end var, betragtet fra et Trækdyrs Synspunkt; for de sorte Hjulspor forsvandt mangen Gang i det dybe Græs.

Hvor en ganske lignende Vei skar den i en ret Vinkel, blev den ulydige Hest staaende, uden at den mindste Stramning af Tøilerne havde bemyndiget den dertil, men ogsaa uden at denne Egensindighed tildrog den det letteste Rap af Pidsken.

Denne smuttede tvertimod ind under Forlæderet, og Tømmerne sank slapt ned, medens den pligtforsømmende kvindelige Kudsk bøiede sig frem, skyggede med Haanden for Øinene og stirrede ned ad Veien tilhøire, indtil den forsvandt i Bøgeskovens grønne Dunkelhed. Hendes Øienbryn trak sig en Smule sammen og gjorde det endnu mere, da hun raadførte sig med sit lille Gulduhr og fandt at det var senere, end hun havde troet. Men Panden kom som ved et Trylleslag i glatte Folder igjen, da hun for anden Gang lod Blikket vandre ned ad Veien.

Den var ikke længer tom.

Kun et halvthundrede Skridt borte nærmede en Mand sig med hurtige Fjed. Han maatte under den korte Conference med Uhret være kommen ud af den tætte Granplantage og sprunget over Grøften. Var han først i Perspektivet, saa skulde man nok opdage ham; for han havde mer end Garderhøide, og meget bredskuldret saae han ogsaa ud i sin grønne Jagtjakke. Den lille Filthat blev siddende paa Hovedet, mens han hilste fortrolig ved at svinge en knortet Egestok og lod de hvide Tænder skinne midt i det sorte Skjæg.

Et Par Sekunder derefter var denne drabelige Mand ved Siden af Vognen og havde grebet hendes Haand.

— Erna! det var kjønt af dig at komme.

— Nei, slet ikke, Hubert. Jeg kom blot for at du ikke skulde gjøre en eller anden frygtelig Dumhed.

— Det er ligemeget, — du *er* kommen!

— Naturligvis! saadan er I altid. Naar I blot faar jeres Villie. Men jeg er virkelig vred paa dig. At sende en Dreng med et Brev til mig.

— Aa, Hans sladrer ikke af Skole. Og jeg vidste jo, han maaatte træffe dig i Haven, naar han blot ventede taalmodig. Hvad Uforsigtighed er der i det? Og desuden — jeg maatte se dig — — da du ikke en Gang kom igaar — —

— Gjorde det dig virkelig saa ondt? spurgte hun og saae paa ham med et Smil, hvori speidende Tvivl blandede sig med Velbehag.

— *Ondt?* Jeg var ganske ude af mig selv.

Erna lo: —

— Aa, saa slemt har det vel heller ikke været.

Huberts Tænder forsvandt i Skjægget, og hans Øine fik et mørkt Blik.

— *Dig* kan det rigtignok ikke have kostet meget at blive borte, ellers havde du nok fundet paa en Udvei.

— Men Hubert dog! Naar vi nu i Forvejen var indbudt til Pastor Munchs.

— Aa hvad! en Dame finder altid et Paaskud, naar hun blot vil. Du havde glemt, at du allerede for længe siden havde lovet *os* at komme — dèr kan du se, selv saadan en kluntet Forstand som min kan finde paa et Paaskud, og du med din — —

— Kan din kluntede Forstand maaske ogsaa sige mig, hvordan jeg skulde gjøre det plausibelt for William, at vi bandt de gode Præstefolk saadan en Usandhed paa Ærmet? — Nei, Hubert, det er saamænd meget simplere, at I en anden Gang sender os Indbydelsen lidt tidligere.

— Ja, jeg veed virkelig heller ikke, hvorfor Mo'er sendte Indbydelserne saa sent ud, udbrød Hubert ærgerlig.

— Ikke? Ja men, det veed *jeg*.

Hubert lod i dette Øieblik til at interessere sig ganske særlig for en af Seletøiets Remme. Han saae derfor ikke hendes spotske Smil, men den ironiske Tone kunde han ikke undgaa at høre.

— Jeg veed det meget godt, gjentog hun paa en haardnakket Maade, der ikke tillod ham at ignorere hendes Viden.

Han saae op med et sky Blik, der ikke rigtig turde møde hendes.

— Hvordan det? — hvad er der egentlig at vide?

— Din Fru Mama har hørt, at vi var indbudt til Munchs igaar og har saa taget den hurtige Beslutning at gjøre Middagsselskab netop paa den Dag.

— Hvad er dog det for en Idé, Erna! udbrød Hu-

bert og blev rød i Hovedet, som en Skoledreng, der gribes i at snyde.

— En, som endogsaa din „kluntede Forstand“ allerede har beskjæftiget sig med — ser jeg nok, svarede Erna med uforstyrrelig Ro. — Da vi er *entre nous*, vil vi ikke lade, som om vi var ganske uvidende om den smertelige Kjendsgjerning, at din Moder ikke just elsker mig.

— En Gang gjorde hun det, mumlede Hubert.

— Saa meget desto værre! Hun kan ikke tilgive mig, at jeg skuffede hendes Forventninger og gav William min Haand. Jeg er vis paa, at hun læsser alle dine Synder paa mine Skuldre. Du vilde være bleven den rene Dydshelt, hvis jeg var bleven hendes Svigerdatter — ikke sandt?

Og hun lo ved Tanken om Hubert som Dydshelt.

Han deltog ikke i denne Munterhed, men saae paa hende med et fast og mørkt Blik, alt imens han aandede hastigere og borede Stokken ned i Jorden.

— Og veed du da saa sikkert, at jeg ikke kunde være blevet et andet Menneske — i alt Fald noget bedre, end den Dagdriver af en Landjunker, som jeg nu er — hvis jeg havde faaet dig?

Erna rystede paa Hovedet: —

— Ja, naar man ikke kendte jer bedre! — Hun saae paa ham med et halvt vemodigt, halvt blaseret Smil — Kvindehjernens Fosforlys, der sitrede over Mandfolkehjerternes Sump: — Lidt bedre end I kjender jer selv: ... Nei, min Ven, du var saamænd bleven den samme Vildmand, om du saa havde faaet en Engel fra Himlen. Af den Grund behøvede din Moder saamænd ikke at beære mig med sit Had.

— Had! hvor kan du tro, at min Moder — —

— Aa nei! hun er jo en god Christen. Men hun indbyder mig helst — naar det dog endelig en Gang maa være — paa en Dag, da hun veed jeg ikke kan komme.

Det var aabenbart, at den unge Frue var dybt fornærmet over denne Streg, som Juelsbo havde spillet hende, og som hendes Ven ikke en Gang gjorde noget Forsøg paa at benægte, saa at Beskyldningen for Medviden og Tilladen blev siddende paa ham.

Det var imidlertid ikke saa meget denne Bevidsthed om et halvt Forræderi, der fik ham til at rødme og fæstede hans Blik paa Jorden, hvor hans Stok borede sig dybere og dybere ned i den fugtige Muld.

Hubert Juel havde store Feil, men een Dyd kunde selv hans værste Fjende ikke have nægtet ham: han var en god Søn. Derfor var det ham magtpaaliggende ved denne *crimen majestatis* i alt Fald at fremstille Moderens Skyld i det mildeste Lys og ikke fortie noget undskyldende Moment. Hvorved han nu ganske vist kom i den ubehagelige Situation at maatte forraade Kabinetshemmeligheder.

Med sit fine kvindelige Instinkt anede Erna nogenlunde, hvad der foregik i ham; og hun forsøgte med et fast og gjennemtrængende Blik at tvinge ham til at se op.

— Mo'er har virkelig slet ikke noget imod dig, men — —

— Naa?

— Hun har blot sat sig i Hovedet, at jeg snart skal gifte mig.

Erna lo.

— Som om det var noget Nyt, hvad du siger mig dèr! Og den Brud, som hun har udset for dig, er slet ikke ilde. Hun er rigtignok langt fra at være en Skjøn-

hed, men hun har Ungdommen for sig, og om hun end ikke bringer nogen Formue med, saa er hun dog i alt Fald af god Familie — hun har jo det Fortrin, der i din Moders Øine er det Høieste: — hun *er* en Harstorf.

Den mægtige Mandsskikkelse der foran hende bøiede sig under disse Sarkasmers Brod.

— For en Moder er det jo naturligt at ønske det, mumlede han undskyldende.

— Ja vist er det saa. Hvorfor skulde hun ikke gjøre det? Men hvad har det med mig at gjøre? Jeg hindrer dig da ved Gud ikke i at gifte dig.

Hun sagde det i den frimodigste Tone. Men nu saae han op, og det med et Blik, der fik hende til at tage Øinene til sig i en Fart. Hun var hjertensglad over netop nu at have en Anledning til at give sig af med Hesten, der allerede forlængst havde bragt sig i en skjæv Stilling til Vognen og stod i Begreb med at forstørre den uforskriftsmæssige Vinkel for at naa det saftigste Græs ved Grøfteranden.

Men Junkeren havde ikke blot faaet Mod til at se paa hende — hint Spørgsmaal havde ogsaa skaaret Tungebaandet paa ham, om end ikke just saaledes, at hun derved lærte den politiske Taler Hubert Juel at kjende, som hun havde drømt om. For Ordene kom ganske vist rigelig nok, men de styrtede uordentlig og stødvis frem, som Stene der rives med af en pludselig opsvulmet Bæk: —

Nei, det var sandt nok! Hun hindrede ham ikke i at gifte sig — aa, hendes Samvittighed var ren nok! Hindre ham! Man skulde saamænd snarere tro, at hun gjorde alt Muligt for at drive ham ind i et Ægteskab — ved Tilbageholdenhed og Kulde og ved ikke at

ville forstaa — for at han tilsidst i sin Desperation skulde gifte sig med den Første den Bedste — blot for at komme ud af — — ja, *hvoraf* egentlig? af „et Forhold“? —

Han lo kort og haanlig — næsten lidt raat — ved dette Ord, der traf hende som et Pidskeslag. Hun foer sammen og blev meget bleg.

Nei, af et Slaveri — en uværdig Afhængighed, et Livegenskab! Som om det laa for ham at være en sukkende Page, en *Cavaliere servente* — —

Erna var ganske overvældet og bedøvet af denne pludselige og uventede Talestrøm. Fra Anklagerske var hun bleven den Anklagede. Først lidt efter lidt fandt hun Ord til at forsvare sig med.

Hvad forlangte han da af hende? Var det da slet ikke Noget, at hun var kommen idag, skjøndt hun maaske ikke burde have gjort det? Og i Stedet for Tak fik hun Bebreidelser! Kulde? var det Kulde, at hun ikke kunde modstaa hans Bøn? Men naturligvis, naar han følte sig i Slaveri, gjorde han bedre i at gifte sig med Agnes.

Ved denne Tanke tilslørede Taarer hendes Øine. Hubert saae det og styrtede paa Hovedet fra Bebreidelser ud i Forsikringer: — hvordan kunde hun dog sige Sligt? Som om han tænkte paa at gaa ind paa Moderens Plan! Den, der elskede *hende*, hvordan skulde han kunne ægte den blege, stille Pige? Hvad han havde sagt, skulde hun slaa af Tankerne! Slaveri! Som om han vilde bort fra hende, som om han kunde udholde den Tanke! Vidste hun da ikke, at hun i hans Øine var den eneste Kvinde . . . . siden hin Time for evig . . . . at han aldrig, aldrig kunde glemme?“ — — —

Hun saae, hvor hans Øine glindsede — og hendes egne vendte sig bort. De stirrede paa Fuxen, der nu stod lige for Vognen, i stramme Tøiler, baskende med sin korte Svands og stampende, snart med det ene, snart med det andet Bagben, aabenbart parat til Affart, siden den dog ikke mer fik Lov til at nippe af det saftige Skovgræs. Dette Syn havde for hende noget høist Beroligende. Som Hesten stod saa løberede dèr, syntes den hende at være en *sauve garde*. Hun kunde jo simpelthen kjøre sin Vei, naar det blev for farligt! Tilfods havde hun aldrig haft Mod til at indfinde sig til et saadant Stævnemøde i den grønne Skov; men i sin Vogn følte hun sig sikker. Han kunde da, ved Gud, ikke løfte hende ud af Agestolen og overlade Hest og Vogn til dem selv!

Ganske vist havde hendes Situation været sikrere, hvis hun havde nøiedes med en almindelig Mandsperson i Stedet for at binde an med saadan en Kjæmpe. For skjøndt Agestolen ikke var saa lav endda, befandt hun sig dog ingenlunde udenfor hans Arms bekvemme Rækkevidde — ja, hun befandt sig endogsaa snart og uforudset *i* denne Arm, og Tøilerne gled ud af hendes venstre Haand, da denne afværgende stemmede sig imod hans Skulder, medens hendes Læber protesterede saalænge de havde Frihed dertil — hvilket var kort nok.

Men pludselig følte hun sig befriet.

Hubert traadte et Par Skridt tilbage og mumlede en Ed i Skjægget.

Uvilkaarlig samlede hun Tøilerne op, idet hun kiggede om tilvenstre.

En Rytter nærmede sig paa Græsveien i livligt Trav.

Det var ikke muligt at tage feil af den høie, uniformerede Skikkelse.

— Onkel Frederik! mumlede hun forvirret og tilkastede Hubert et bebreidende Blik.

Et Øieblik derefter holdt Skovrideren ved Siden af dem.

Han hilste sin Niece med et fortroligt Nik og rakte Hubert Haanden.

— Det var en rigtig rar Aften, Hubert. Forhaabentlig har det ikke været for meget for din Moder — det trak jo lidt længe ud.

Hubert forsikrede, at hans Moder befandt sig udmærket idag, og haabede at Onklen og Agnes var kommet godt hjem.

— Og jeg som troede, du aldrig mer steg til Hest, Onkel! udbrød Erna.

— Kun sjeldent. Men du smittede mig med din Foraarstur, og det gik ud over den Brune.

Han klappede Hesten paa Halsen, som Dyret strakte ud i fuld Længde, mens det aandede lidt stønnende og rystede sig et Par Gange. Det lysebrune Skind havde store mørke Pletter paa Bov og Bringe, og hvor Tøilen havde berørt Halsmusklen, glindsede denne skumhvidt.

Det havde varet temmelig længe, før Jakob bragte Hoppen for Døren, og den tabte Tid maatte indhentes.

— Det lader til, at jeg har redet den lidt skarpt. Ja, saadan gaar det, naar man igjen en Gang kommer i Sadlen. Det gamle Rytterblod kommer op i En. Men det havde jeg rigtignok ikke tænkt mig, at jeg skulde træffe *dig* her i Skoven, Erna. Jeg troede saamænd, at du var hjemme for længe siden.

— Aa, jeg er kjørt saa langsomt. Det er jo saa varmt, og jeg havde meget at tale med Agnes om. Men

nu kan du staa mig bi, Onkel. Jeg har lige sagt til Juel, at William overfor Amtmanden havde foreslaaet *ham* som Høires Kandidat — det har jeg ogsaa talt med Agnes om — og nu forsøgte jeg paa at overtale ham til at vie sine Kræfter til Fædrelandets Tjeneste.

Hubert havde sikkert ingen Anelse om, med hvilket forbløffet Ansigt han optog dette Referat at deres Underholdning. Det kostede ham en synlig Anstrengelse at faa bragt nogle Sætninger frem angaaende det ganske Overraskende ved et saadant Forslag og den ringe Tiltro, han nærede til sine egne politiske Evner. Og just som han var kommen nogenlunde i Gang, forstummede han pludselig. Idet han beskedent slog Blikket ned, som det sømmer sig for en Mand, der tvivler om sin Dygtighed, forfærdedes han over sin Dragts Udseende. Hvad han havde god Grund til; for Vognhjulet havde aftrykket en kvart Cirkel af graat Veismuds paa hans Jakke og det ene Buxeben, og det turde have sin Vanskelighed at forklare, hvorlunde en politisk Samtale havde stemplet ham paa den Maade.

— Dèr kan man se, Mændene er saamænd meget mer romantiske end vi, sagde Erna, da Onklen med en livlig Armbevægelse viste den Fordring langt bort fra sig at lade sig plage med Valgspørgsmaal her i den grønne, af Fuglesang gjenlydende Vaarskov: — meget mer romantiske, Onkel Frederik. For Agnes og jeg vi har saamænd drøftet dette Valgspørgsmaal grundig underveis, og vi har sluttet et Forbund, der gaar ud paa at ægge Huberts Ærgjerrighed og vække den slumrende Brutus, saa at Fædrelan — —

Her kom ogsaa hendes vævre Tunge med et til at

staa stille. Hun opdagede hint usalige Vognhjulstempel paa den fremtidige Fædrelandshelt.

— Men du min Gud — hvordan er det dog du ser ud, Hubert? Sagde jeg dig ikke, at du skulde lade Tøilen ligge dernede? jeg kunde godt have fisket den op med Pidskeskaftet.

— Aa, det gjør saamænd slet ikke noget! det er ganske simpelt Strabadseretøi — jeg var jo ikke forberedt paa saadan et Møde!

Og Hubert saae paa hende med saa barnlig en Stolthed over denne snedige Benyttelse af det i og for sig uheldige Tilfælde, at der ikke just udkrævedes et Detectivblik for at opdage, at det var et aftalt Møde.

Forøvrigt var Sagen den, at Erna en Gang havde sagt til ham at dette „Strabadseretøi“ klædte ham bedre end det fineste Selskabstoilette.

— Og *jeg* sandelig lige saa lidt! sagde Harstorf — som Figura viser. For ellers skulde jeg nok have ladet Jakob pudse mine Støvler lidt bedre.

Han slog med Ridepidsken paa Støvleskaftet, i hvis matte Sværteglands underlige graaviolette og rustbrune Tinter flød ud paa en Maade, der vilde have fortryllet en Aqvarel-Maler, men som set fra et selskabeligt Synspunkt ikke kunde gjøre Fordring paa elegant Virkning.

Og begge Parter saae paa hinanden med et humoristisk Smil, som om de mente, at de vel nu havde ført hinanden tilstrækkelig bag Lyset — og dog ikke uden at nære en svag Tvivl om, hvorvidt det ogsaa virkelig var lykkedes.

Hvorpaa Kammerjunkeren raadførte sig med sit Uhr, mente at det var Tid for ham at komme hjemad, og samlede Tøilerne.

Erna nikkede til begge Herrerne og satte Fuxen i Bevægelse for at aabne Veien for Rytteren.

— Nu skal jeg nok holde skarpt Udkig, sagde han til Hubert Juel, idet han red forbi ham — om jeg ikke skulde se en Tændstik-Etui af Sølv eller noget Lignende ligge paa Veien.

— Aa, det er ikke altid, at jeg strøer saadan om mig med Kostbarheder her i Skoven, svarede Juelsbos Besidder i en spøgende Tone — men hans tykke Bryn trak sig sammen, idet han skred videre i den Retning, som Rytteren var kommen fra.

Hvad kunde denne Bemærkning vel betyde?

En Gang i Efteraaret, da Løvet var kobberbrunt og gyldent, havde han haft et Møde med Erna ved den selvsamme Korsvei. Henimod Aften fik han saa Besøg af Onklen, der havde fundet et sølverne Tændstik-Etui i Skovveiens Græs og i samme gjenkjendt Huberts Eiendom. Det var naturligvis overordentlig elskværdigt af Kammerjunker Harstorf at bringe ham den lille Gjenstand endnu samme Dag; men han huskede godt endnu, hvor ilde tilmode han havde været derved, og hvorledes den gamle Herres slebne Hofmandsvæsen formelig syntes at sprude Sarkasmer om sig. Havde han maaske ogsaa set Erna, eller hørt af en Skovbetjent, at hun var kjørt igjennem Skoven? Allerede den Gang havde han næret en saadan Mistanke, og nu syntes han, at Onklens Afskedsord ikke godt kunde have nogen anden Betydning end denne høist ubehagelige. —

Skovrideren havde virkelig den Gang, kort før han fandt Tændstik-Etuiet, langt borte i en Skovveis solplettede Perspektiv set Glandslyset af en lakeret Agestol og over samme en lys Kaabe og en stor Damehat,

der ikke syntes ham saa ganske ubekjendt. Forsøgsvis havde han bogstaveret en Mening sammen, der fik en stærk Bekræftelse ved Huberts forlegne Væsen. Erindringen om denne Begivenhed havde heller ikke været uden Indflydelse paa hans Bevægelser idag, og idet han red videre i Magstrav, tænkte han med en polidsk Blinken: — „Hans Majestæt Tilfældet er ganske vist en mægtig Potentat, som Frederik den Store sagde — men alligevel — —"

Et kort Ridt bragte ham tilbage til Hovedveien, ikke langt fra Birkelunden. Da han nærmede sig den i Skridt, reiste Agnes sig fra Bænken og kom hen til ham. Hun var ligesaa forundret som Erna Bjerring over at se Onklen til Hest. Men han erklærede, at det var „saadan kommet over ham", da han saae dem kjøre henimod Skoven; han maatte ogsaa selv ud og det længer end han kunde naa tilfods.

— Det glæder mig rigtig, at du har mandet dig op til et Ridt. Foraarsskoven er saa deilig idag.

Hun plukkede Græs ved Grøftekanten og rakte det til Hoppen, der strax havde gjort lang Hals.

— Ja, det maa du nok sige! Og hvem har *den* ikke lokket ud idag? Jeg traf saamænd ogsaa Hubert — og det tilfods. Naar vi ellers har truffet hinanden i Skoven, har det altid været omvendt: han tilhest og jeg tilfods. Det var tilmed et godt Stykke fra Juelsbo. Paa den lille Vei, der fører ud til Oruphusene — dèr stod han og snakkede med Erna — ja, hun var saamænd heller ikke naaet videre ... Skoven fanger — ligesom „Bordet".

Agnes lod til at være lidt aandsfraværende: — hun mærkede ikke, at der intet Græs mer var tilovers, før de lange Hestelæber begyndte at nappe ved Fingrene.

Skovrideren trak Tøilerne til sig, og Hesten satte sig atter i Bevægelse — men i langsomt Skridt, for at den unge Pige bekvemt kunde gaa ved Siden af Rytteren.

I den ensomme, stille Skovridergaard var hun og Onklen i Aarenes Løb blevne saa samlevede, at de forstod hinanden i mangt og meget — og helst i det Personligste — uden Ordenes paatrængende Fortrolighed. Agnes havde aldrig betroet ham, hvilke Følelser hun nærede for sin Fætter paa Juelsbo — og det mindre fordi hun vilde vogte sin Hjertenshemmelighed, end just fordi hun vidste, at den for ham ikke længer var det. Heller ikke havde han nogensinde advaret hende for Hubert eller antydet, at det ikke var nogen Mand, som han ønskede til Livsledsager for hende; men hun var ikke i Tvivl om, at det var hans Mening. Hun vidste, at han følte hvilken Smerte han beredte hende ved denne Efterretning om et Stevnemøde mellem Hubert og Erna, men ogsaa, at han ansaae denne Smerte for et ligesaa sundt som bittert Lægemiddel.

Hun saae ikke op, men hun anede det eiendommelige Dæmringsskjær af Vemod og Ironi, der lyste ud af hans kjærlige Blik og omsmilede hans Læber, da de sagde: —

— Jeg kan tænke, at det er al denne unge Skovskjønhed, der har faaet Erna til at kjøre den Omvei. Der er jo meget smukt netop i *den* Del af Skoven. Men den Slags smalle Græsveie med dybe Hjulspor — dem skulde hun dog heller lade være at kjøre ad. Hvis et Raadyr pludselig springer ud af Krattet lige for Næsen af Hesten, saa kan hun snart ligge i Grøften — og saa afsides, helt borte fra al Færdsel. Jeg vilde overhovedet ønske, at jeg kunde gjøre William det be-

gribeligt, at det ikke er uden Fare for en ung Kone saadan at kjøre muttersalene om i Skoven. Selv om det ogsaa kun var en Stalddreng, som han stak i et Livré og lod sætte sig op bag paa, saa vilde det være en god Beskyttelse for Erna — en *meget god* Beskyttelse!

V

Uden at se sig om kjørte Erna videre.

Selv hvor den af Foraarsregn og Skovkjørsel haardt medtagne Vei var allerdaarligst, holdt hun Fuxen i skarpt Trav. Standhaftig udholdt hun alle Stød og Skub, der undertiden fik hende til at hoppe som en Boldt og nødte hende til at bide Tænderne fast sammen for ikke at bringe Tungen i Fare. —

Ikke uden Grund frygtede hun for, at Hubert, der var marscheret af i en ret Vinkel, vilde foretage en Svingning tilhøire, saasnart Rytteriet var ude af Sigte, hvorved det vilde være ham en let Sag at afskjære hendes Tilbagetogslinie, hvis hun blot kjørte i Skridt, hvad der egentlig var det reglementerede Tempo under saadanne Veiforhold.

Hun aandede først frit, da hun endelig havde passeret Skovbrynet, og de aabne grønne og okkerfarvede Vaarmarker strakte sig til begge Sider af den bekvemme Vei og forud helt hen til en Række spidse Popler, der dannede Fryndseborten af dette karrerede Agertæppe — et fortroligt Landemærke, der betegnede det hjemlige Maal for hendes eventyrlige Omflakken. For denne Poppelrække fortsatte sig umiddelbart i Vindslevholms Kastanieallé.

Hun aandede frit — men hendes Hoved var endnu omtumlet af ængstelige Tvivlsmaal. Skulde hun være glad over Onklens Mellemkomst eller ei? Hvis Onkel Frederik havde fattet Mistanke angaaende Hubert og hende, saa var det ganske vist en meget slem Omstændighed. Og hun havde en uhyggelig Anelse om, at det forholdt sig saaledes. Paa den anden Side var denne Mellemkomst indtraadt ret beleiligt. Hun vidste virkelig ikke, om Onklen var bleven sendt af den gode Gud eller af hans noget svovlede Compagnon i Verdensregimentet, „denne Verdens Fyrste“ — og saadan en Tvivl er nok egnet til at forvolde en gudsfrygtig Frue en Smule Hjertebanken.

I hvert Tilfælde var Onkel Frederik imidlertid kommen som kaldet, for hun maatte tilstaa for sig selv, at Hubert havde indjaget hende en dygtig Skræk. Hun var virkelig vred paa ham. Hvorfor skulde han nu bære sig saadan ad? Alting havde jo været saa godt og rart! Det var saa smukt at have ham til ærbødig Tilbeder og Tjener — ikke just Tjener, men — *Cavaliere servente,* som han selv havde sagt; dette Udtryk tiltalte hende høilig. Allerede hans statelige Skikkelse — hans mer end sex Fod — gjorde ham til et misundelsesværdigt Appendix for en elegant Dame. Og det var virkelig rørende, som han hang ved denne Ungdomskjærlighed, den han „aldrig kunde glemme“. Man maatte have et Hjerte af Sten for ikke at bevæges derved. Saa havde hun da skjænket ham sit ømmeste Venskab og var kommen ham saa meget imøde, som hun kunde, uden ligefrem at krænke sine Pligter som Ægtehustru. At han gjaldt for et vildt og farligt Menneske, havde hidtil kun forøget det Interessante ved Forholdet — men nu havde dette pludse-

lig forandret sin Charakter, ja endogsaa antaget et næsten alarmerende Udseende.

Hun var tilmode som en Rytterske, der længe har redet en prægtig Hest og en skjønne Dag oplever, at den — om end ikke løber løbsk, saa dog gjør sig udtilbens og viser, at den, hvad Øieblik det skal være, *kan* løbe løbsk med hende. At Dyret havde en fyrig Holdning og steilede under hende var i sin Orden; at den tyggede Bidslet og rystede det, saa Skummet fløi om den, var herligt — men til Syvende og Sidst er Liv og Lemmer En dog ogsaa dyrebare . . . .

Hun befandt sig nu midt i den store Kastanieallé, hvis skyggefulde Perspektiv afsluttedes af Husets gule Flade med den lave Pyramide af en sortmalet Fritrappe. Tilhøire tegnede Stammerne sig mørkt paa Markernes lyse Baggrund; tilvenstre strakte den skovagtige Del af Parken sig. En Fodsti snoede sig gjennem Krattet, og paa den blev hun to Mænd vàr, der gik henimod Gaarden.

I den ene gjenkjendte hun strax sin Ægtefælle, hvem Strabadseretøiet ikke klædte saa godt som Hubert — en Iagttagelse, der paatrængte sig hende for Gud veed hvilken Gang. Men den Herre, der gik ved Siden af ham, iført en lysegraa Paletot og med en blød Filthat paa det krøllede brune Haar, var hende fuldkommen ubekjendt. Neppe havde hendes altid livlige Nysgjerrighed bemægtiget sig det Spørgsmaal, hvem denne velpaaklædte Fremmede kunde være, hvis Figur saa temmelig holdt Midten mellem Ægtefællen og Vennen, før den staldveirende Fux med sit langstrakte Trav havde bragt hende paa Høide med Fodgængerne. Bjerring hilste hende med et fornøiet Udbrud, der fik hende til at holde Hesten an; hvorpaa

den gaadefulde Fremmede blev forestillet for hende som Dr. Sten, praktiserende Læge i Stubberup — (Doktortitlen var ganske vist, som hun senere opdagede, kun forlenet af Høflighedens Magtfuldkommenhed).

Erna undrede sig nu i høi Grad over, at den sensationelle Begivenhed, at en ny Læge havde bosat sig i Nabolaget, saa ganske var svundet bort fra hendes Bevidsthed. Saa meget større var den Interesse, hvormed hun nu betragtede hans Ansigt, der viste sig for hendes kritiske Blik i langlig Oval, med blaa Øine, beskyggede af lidt tunge Øienlaag og et sandselig-smukt Læbepar, dekorativt omgivet af Knebelsbart og Fipskjæg. Dette Ansigt var med sin temmelig høie Pande maaske en Smule for langt, men netop *det* — i Forbindelse med den franske Skjæggeform — meddelte det en vis Fornemhed. Gansk afgjort ikke „en forbumlet Student“, som Hanenauerne havde ment! Dertil kom endnu en interessant Bleghed, endnu mere paafaldende ved en pludselig, let Rødme, som klæder en ung Mand godt, navnlig i en elskværdig Dames Øine, naar hun hidleder dette Phænomen fra den Virkning, som hendes overraskende Tilsynekomst ganske naturlig maa udøve paa det unge Menneskes blodregulerende Organ.

For at opmuntre den saaledes Overvældede fortalte Erna med sit lyseste Smil, at hun underveis lige havde hørt om hans Ankomst og Nedsættelse i Stubberup. Det var saamænd gamle Ane i Borrehusene, der havde talt derom — Ane var fuld af Ros over ham. Hun havde bragt den stakkels Gamle en kogt Høne — det var dog det Bedste, Ane kunde spise, ikke sandt?

Jo vist saa! Skjøndt han i dette Tilfælde vilde have foretrukket en stegt; den var mere nærende.

Virkelig? Hun troede at netop en kogt — der var jo dog den gode Suppe med.

Naa ja — i saa Fald . . . .

— En hel Høne! plumpede det ud af Godseieren.

— Men William! du under da nok den stakkels gamle Kone en Høne!

Erna lagde megen Vægt paa denne Høne — Offerhønen! Det stillede sig lidt tvivlsomt for hende, om hendes Ægtefælle havde Grund til at være tilfreds med den sidste Del af hendes Udflugt (skjøndt den ret forstaaet var foretaget i hans Interesse, for at berolige Hubert), ja, den Mulighed var ikke udelukket, at endogsaa Vorherre selv saae lidt skjævt til den. Men den første Del, Barmhjertighedsbesøget i Borrehusene, den lod hun ikke antaste; den maatte med sin utvivlsomme Gudvelbehagelighed yde Erstatning for den lille Synd i Skoven. At denne Offergave strengt taget blev bestridt af den Forurettedes Lomme, var et Synspunkt, der lykkeligvis ikke gik op for hende.

— Ja — Gud bevares! en Høne, naturligvis . . . . jeg mente bare — —.

Hvad Bjerring egentlig mente forblev en Hemmelighed mellem ham og hans tykke Knebelsbart, der efter sin Sædvane bevægede sig op og ned, idet den optog nogle uartikulerede Lyd i sin Fylde — Lyd, hvis egentlige Mening var: „Der skulde man have hørt et Skraal, hvis Ræven havde taget en Høne ud af min Hønsegaard; og han har en Barselkone og sex, syv Unger at forsørge!"

Efter denne stille moral-philosophiske Bemærkning tilføiede han høit, som en forklarende Bemærkning til Sten: —

— Sygepleie og Velgjørenhed: — min Hustrus Departement.

— Hun var saa taknemlig, den rare Ane. Du skulde blot have hørt, hvordan hun takkede og velsignede dig!

Bjerring mumlede Noget om, at han kom ufortjent til Velsignelsen.

— Og saa skal jeg da ogsaa hilse dig fra Onkel Frederik og fra Agnes.

— Aa, du har været i Hanenau?

Bjerrings Træk vidnede om, at han i al Fald undtagelsesvis *kunde* interessere sig for Væsener udenfor Ræveslægten. Han spurgte ivrig om, hvordan det gik Harstorf og Agnes, og om de ikke snart kom, og han mumlede tilfreds ved at høre, at Alle i Skovridergaarden lige til Katten Pamina befandt sig i bedste Velgaaende, og at de to Hovedpersoner havde lovet snart at kjøre derover til The.

— Har Harstorf noget Nyt, der interesserer ham?

— Ja, han sad saamænd over en ny Bog — naturligvis af en Tydsker . . . . forresten var det et fransk Navn — *de* — naa, ja Navnet har jeg naturligvis glemt — men det var naturligvis noget Rædsomt — saadan noget som Darwin og Schopenhauer.

— *Du Prel?* formodede Bjerring.

— Ja, ganske rigtig. Hvor du er klog, William! Og Onkel Frederik kom endogsaa i Sadlen, han, som næsten aldrig mere rider. Og tænk dog, William — (dette sagdes med det skjønne aabenhjertige Smil, hvormed en Hustru siger sin Mand *Alt*) — Tænk dig, Juel var ogsaa kommen ud i Skoven — jeg skal hilse saa meget ogsaa fra ham, og de havde saadan beklaget — han og Geheimeraadinden mener jeg — —

— Aa hun var ogsaa med?

— Næ—æ (med et mindre aabenhjertigt Smil), men han *sagde,* at de havde saadan beklaget, at vi ikke havde kunnet komme igaar.

— Ja, det gjorde jeg ved Gud ogsaa, forsikrede Bjerring, og det vilde neppe være faldet Nogen ind at betvivle hans Oprigtighed. Den mer end fulde Underlæbe, som Knebelsbarten ikke formaaede at skjule, beskyldte ham ikke med Urette for Gourmandise, og han havde ganske afgjort foretrukket en Dinèr paa Juelsbo for en Præstegaardsmiddag.

— Veed du hvad, det er en rigtig drøi Madlavning, de har dèr hos Munchs. — Jeg er skam slet ikke saadan rigtig ved Hægterne idag .... saadan et ækelt Tryk for Brystet.

Med en Blanding af Fornærmelse over at være bleven skubbet fuldstændig til Side og af professionel Personalinteresse havde Rudolph fulgt Ægtefællernes Samtale. Nu følte han, at Øieblikket for ham var kommen og foreslog Sodapastiller.

— Ja, saagu — hvis man bare havde nogen.

— Jeg har nogle i min Skuffe, Hr. Bjerring, hvis De kunde sende En over til Stubberup.

— Ja, mange Tak! .... Jo, der kan ride en Dreng derover .... Naa, saa du har været i Borrehusene og i Hanenau! Det er saamænd et dygtigt Stykke. Fuxen er drivvaad. Naar du kjører saa langt, skulde du ikke lade den løbe saa hurtig.

— Aa, den vil saamænd nok afkjøle sig, sagde den smilende Frue. Hun svippede Gjenstanden for hans Bekymring med Pidsken og kjørte videre, dog ikke uden at have tilnikket Rudolph et „Paa Gjensyn“ med

den forjættelsesrige Tilføielse, at Doktoren forhaabentlig vilde tage til Takke med deres Middagsbord.

— Ja, Kvindfolkene! brummede hendes Ægtefælle, og rystede paa Hovedet, idet han tyggede paa sin Knebelsbart og skottede til sin Gjæst: — Kvindfolkene! dem maa vi sgu allesammen lade os kjøre af i det Tempo, de selv synes — hvad Hr. Doktor!

— Det var et sandt Ord, Hr. Godseier, svarede Sten med hjertelig Samstemmen.

Det var ham i kun altfor frisk Erindring, hvorledes han var bleven kjørt i det flotteste Tempo — en Tur, som han endnu ikke var kjølet rigtig af efter.

VI

Da de traadte ind i den rummelige Forhal, meldte en Tjener til Godseieren, at Pastor Christensen ventede paa ham inde i Studereværelset.

Bjerring skar en fortrædelig Grimasse i Forudfølelse af, at dette Besøg gjaldt ham i hans Egenskab af Kirkeeier og følgelig indeholdt et Angreb paa hans Kasse. Derved blev han mindet om det fæle Tryk for Brystet (der angaves som Aarsag til Grimassen), lod Sten skrive en Besked op til sin Værtinde om, hvor Pastillerne var at finde, og befalede Tjeneren at lade Hans ride over efter dem paa Knabstrupperen, hvorpaa han bad Doktoren undskylde ham paa Grund af Forretninger og viste ham ind i Salonen, hvor hans Hustru snart vilde holde ham med Selskab. De spiste om en god Timestid.

Rudolph Sten traadte ind i et høit, rummeligt Væ-

relse. Gjennem de aabne Fløidøre strømmede en frisk, lidt fugtig Luft ind fra Haven. Eftermiddagssolens Straaler legede Skjul i de sagte viftende Folder af de hvide Gardiner uden at vove sig videre ind i Stuen, der maatte være et deilig kjøligt Opholdssted om Sommeren, men vilde have været lidt koldt nu, hvis der ikke var strømmet en velgjørende Varme ud fra det store Uhyre af en Jernkakkelovn, der blinkede gemytlig til Gjæsten med sit dybtsiddende Ildøie. En syrlig Lugt af det sivende Ovnbrænde blandede sig hyggelig med Muldjordsduften derudefra. Meublerne — for største Delen af Mahagonitræ — vare solide og udmærkede sig ved en ærlig Frihed for al Skjønheds-Pretention. Paa Væggen hang et Par rafaelske Kobberstik, nogle Familiephotographier og flere Photographier af fremmede Landskaber og Byer. — Et lille Bogskab var fyldt med de reglementerede danske Klassikere og nogle moderne Bøger, mest norske.

Rudolph havde Tid nok til at lægge Mærke til disse og lignende Enkeltheder, for Fru Bjerring lod vente paa sig. „Hendes Naade lader til at gjøre *grande toilette* for min Ringheds Skyld,“ tænkte han. Denne Bemærkning kunde lyde noget forfængelig, men slog i Virkeligheden til. Medens han lod sit Blik glide hen over Bogrækkerne for om muligt at finde ud af, hvilken Aand der raadede dèr i Huset, stod hun foran det store Speil i sit Toiletteværelse og overlagde, mens hun satte Haaret, om hun skulde tage den perlegraa Kjole paa, der var skaaret firkantet ud i Halsen, eller den høihalsede lilla? Den første bragte Hals og *gorge* til fuld Virkning, men den anden var mere moderne, og mange Mænd vil fremfor Alt se en Kvinde moderne klædt. Ganske vist

lod denne unge Læge til at have noget Kunstnerisk ved sig.

Fru Erna Bjerring havde den Svaghed — hvis det kan kaldes saaledes — gjerne at ville vinde Folk, navnlig Mændene og navnligst de unge Mænd. Hun var sig bevidst, at hun ved sin første Fremtræden havde gjort et saare fordelagtigt Indtryk paa denne Fremmede. Hvorledes havde hun ogsaa kunnet introducere sig fordelagtigere hos en Læge end ved at komme lige fra et Sygebesøg? Men nu skulde Fortsættelsen ogsaa gjerne svare til Begyndelsen. Derfor tog hun Spørgsmaalet om den udskaarne eller høihalsede Kjole fuldkommen alvorligt.

Alligevel kunde hun ikke forhindre, at hendes Tanker mer end en Gang pludselig befandt sig ved Korsveien i Skoven: *hun selv* befandt sig dèr, i Huberts Arme, og følte atter livagtig hint Gys af Skræk og Lyst. Hun hørte hans Røst, hæs af Bevægelse, aande hende de Ord i Øret: — „Veed du ikke, at du for mig er den eneste Kvinde — fra hin Time af for evig — at jeg aldrig, aldrig kan glemme?“

Og jaget af disse Ord styrtede hendes Tanker tilbage gjennem Aarenes Række — tilbage til „hin Time“ — til et dunkelt Punkt, der drog Tankerne til sig og som de ikke *vilde* nærme sig, men dog maatte.

... Hun hørte den dæmpede, indsmigrende Dandsemusik. Hun saa Skjæret fra de høie oplyste Vinduer strømme ud over dugget Græs og trænge sig igjennem blomstrende Syrenbusket. Rundt om hendes slanke Pigetaille laa den samme jernfaste Arm, i hendes Øre hviskede den samme lidenskabelige, lidt hæse Stemme ... Lysskjæret laa nu bag dem, men ogsaa her i Alléens Dunkelhed sendte Ballet flagrende Valsetakter efter

dem — bølgende Klaverklange og springende Violintoner blandede sig endnu med Bladenes hemmelighedsfulde Susen, svulmende og svindende med et vist drilsk Trylleri, der fik det allerede berusede unge Blod til at dandse gjennem alle Aarer. Hun var bange, hun vilde vende om, men den stærke Arm og endnu mere den bønlige Stemme drog hende videre ... og endnu videre. Nu var hun omgivet af tæt, indelukket Mørke; hun aandede den beklemmende Blanding af muggent Træværk, og Lindeblomster, som fyldte den gamle Havepavillon; Armen syntes at ville knuse hende, Stemmen kunde neppe mer faa Ordene frem — — —.

Erna stod ikke længer foran Speilet. Hun laa i den lave, blødt polstrede Lænestol, pressede Lommetørklædet til Læberne og stirrede hen for sig, mens hun aandede kort, næsten stønnende.

Med en energisk Bevægelse rystede hun endelig disse Tanker af sig og gav sig atter i Lag med Toilettet. Valget faldt paa den høihalsede Kjole som den ærbareste, eller i alt Fald den absolut korrekte. Hun følte en Trang til at være absolut korrekt. Og mens hun tog den paa — uden Sophies hjelpende Haand, som hun idag helst var foruden — kunde hun ikke andet end glæde sig ved Tanken om, hvor høist beleilig denne Fremmede var dukket op. Han kom virkelig som sendt af Forsynet, og hun var det saa inderlig taknemmelig, fordi hun netop idag ikke behøvede at sidde alene til Bords med den kjære William. Det var da heller ikke andet end den rigtige Tydning af dette Forsynets Tegn, naar hun havde indbudt Doktoren til Middag, skjøndt hun var sig meget vel bevidst, at hun derved gik hurtigere til Værks, end Etiketten egentlig tillod. Thi hvilket Middel kunde være mere

egnet til at bortjage slemme paatrængende Tanker end en Samtale med en høitdannet Mand, der var ganske fremmed for hende, og som paa sin Side var ubekjendt med de stedlige Forhold, ja overfor hvem hun havde en behagelig Opgave — som hun smilende betroede sit smukke Speilbillede, idet hun befæstede en Mosaikbroche ved Halsen: — den behagelige Opgave, at opretholde det Ry for Gjæstfrihed, som Egnen nød i det Hele og Vindslevholm i Særdeleshed ....

Denne Himmelsendte var imidlertid gjennem den aabne Dør traadt ud paa Verandaen. Paa denne Side af Huset var Haven smal. Over en Avnbøghæk saae man ud paa Markerne. Fire Plovdræt krøb henover en høitstigende Ager; af og til lød et opmuntrende Raab til Hestene derovre fra, og Kragerne skreg næsten uafbrudt, mens de som en sort Sky bølgede om Hjørnet af Skoven. Denne kiggede lige op over Randen af Pløiemarken og syntes med sit lyse Bøgeløv at hilse over til Havens høie Lindetræer, der kun kunde opvise en rødlig Knopfylde i Kronernes sorte Net. Men under de høistammede Roser lyste Krokus'ernes muntre Smaaflammer, og to Bede af hvide og blaa Hyacinther sendte deres sarte, varme Duft op til ham.

Med alle Sandser og med aabent Sind optog Rudolph Sten denne nye Verden i sig. For „ny" var den for ham ved sin Friskhed, sin afsondrede Stilhed, sin selvfølgelige Sundhed — for ham, Hovedstadsbarnet, der neppe havde haft Leilighed til at se „Landet", „det rigtige Land", som hans Moder, en Landsbypræstedatter, pleiede at kalde det i Modsætning til Kjøbenhavnerens „Tagen og Liggen paa Landet". En Udflugt med Kammerater i Dyrehaven eller til et

Badehotel ved Strandveien, hvor man spiste og drak saa godt som Kassebeholdningen tillod det — det var Alt, hvad han havde kjendt af Verden udenfor Kjøbenhavn, indtil den lunefulde Skjæbne saa pludselig gjorde ham til Landdoktor. Men selv efter at dette var sket, havde han haft saa meget at gjøre med at indrette sig foreløbig og med alskens praktiske Skridt, at han egentlig først i dette Øieblik kom til at lade den landlige Verden, der omgav ham, virke rolig paa Sandser og Gemyt.

„Jeg kan nok mærke,“ sagde han til sig selv med en lille velbehagelig Latter, „at jeg egentlig har forfeilet mit Kald. Jeg skulde have været Godseier. Du gode Gud, at der gives Folk, som altid lever saadan!“

Det kostede ham ligefrem en Anstrengelse rigtig at forestille sig Hospitalsmilieuet: den lange Korridor med det dæmpede Lys, de ligesaa dæmpede Lyd af Stemmer, af en Dør, der aabnedes og lukkedes forsigtig, af Fodtrin paa Kokosløber — og dertil den tørre og slappe Varme og den negative Lugt af absolut Mangel paa Friskhed: — hele dette Ensemble, der havde været ham saa fortroligt, forekom ham nu saa sælsomt drømmeagtigt og uvirkeligt. Og ikke mindre var det Tilfældet med hans andet Opholdssted i mange Aar, de to bedrøvelige Værelser, af hvilke Sovekammeret vendte ud til en Gaard som en vandløs Brønd, medens Studereværelset med sine aldrig pudsede Ruder stirrede trøstesløst ud paa en af de mange trøstesløse Gader i den gamle Del af Kjøbenhavn. Og det var ikke mer end en Uge siden, han havde svunget som et Pendul frem og tilbage mellem Hospitalet og sit Logis!

Det forekom ham at ligge Aar tilbage i Tiden.

Men i det næste Øieblik syntes han, at det Drømme-

agtige og Uvirkelige tvertimod var det, at *han* stod her og allerede næsten følte sig som fortrolig Gjæsteven i et stort Hus, der endnu for en Time siden havde staaet truende for ham, som en lukket Fæstning. Hvad vilde der vel nu følge efter denne gunstige Begyndelse? Paa de høistammede Roser rødmede Spidserne af Knopperne. „Naar de sidste høstlige Rosenblade falder i dette Bed," tænkte han — „hvad mon jeg da har oplevet?"

Da han med dette Spørgsmaal paa Sinde traadte ind i Dagligstuen igjen, syntes ogsaa denne at love ham Noget. Blot det at afgive et kjøligt Opholdssted i varme Sommerdage? Og nu bemærkede han ogsaa en Eiendommelighed ved dette Værelse, som hidtil kun havde gjort et uklart Stemningsindtryk paa ham — et af lidt urolig Art. Denne Eiendommelighed bestod i de mange forskjellige Gjenstande, der ikke havde Andet tilfælles end det, at de allesammen ikke syntes at høre til her. Paa et lille Sidebord stod der en baadformet Træskaal, bemalet med grelle Farver; naar *den* med sit plumpt udskaarne Næb kvad om lange Vinternætter i en norsk Bjælkestue, saa fortalte den slanke Broncelampe ved Siden af den om stille, duftmættede Nætter i Rom. En farveprægtig Portiere syntes at føre ind til et orientalsk Serail — medens en oliemalet Fløidør, der kiggede frem mellem dens Folder, tydelig nok forraadte den lidet phantastiske Hensigt at føre Besøgeren ind til et meget borgerligt moderne Værelse, sandsynligvis Spisestuen, efter Beliggenheden at dømme.

I et Hjørne hang der et mindre Speil med bred Slibning, omgivet af sartfarvede Glasblade og -blomster.

— Aa, De beundrer min *Souvenir de Venice,* sagde Erna, der nu endelig traadte ind.

Hun gjorde ham strax bekjendt med de andre Erhvervelser fra hendes Reiseliv. Til flere af dem knyttede der sig Erindringer, om hvordan hun var kommen i Besiddelse af dem, og hun fortalte disse og lignende Træk med et vist elskværdigt Lune.

Men med uroligt Mishag, der steg fra Minut til Minut, blev det Rudolph klart, at han havde at gjøre med et ualmindeligt reiselystent Ægtepar, hvis Udflugter ofte holdt dem et halvt Aarstid eller længer fast i Udlandet! En høist fordømmelig Opførsel, da det dog aabenbart var deres Pligt at klæbe til Klimpen, hvor en gavmild Skjæbne havde plantet dem (og fed nok lod Klimpen til at være!); dèr ærlig at lade de autochtone Sygdomme gaa ud over sig og sende Bud efter den lokale Doktor, i Stedet for at ligge for Døden af Malaria i Rom og forvride en Fod i Pyrenæerne.

Noget af denne Anskuelse skinnede muligvis diskret igjennem i hans Ytringer.

— Ja, min Mand er, som De ser, bidt af en gal Geograph, og jeg elsker ogsaa at reise, tilstod Fruen leende.

Sten forstod saa udmærket godt en saadan Forkjærlighed, men kunde ikke lade være at beklage den stakkels Egn, som derved hyppig og for længere Tid ad Gangen blev berøvet sin Hovedstolthed. Denne smigrende Vending blev ikke unaadig optaget, hvorfor han dristede sig til at udtale det Haab, at Egnen i al Fald ikke foreløbig stod i Fare for at blive gjort øde paa denne Maade.

— Aa, vi bliver her Sommeren over, trøstede Fruen

ham, men til Efteraaret reiser vi til Syrien og Palæstina.

Stens Ansigt blev saa langt, som denne eventyrlige Reise forekom ham at være.

— Ja, min Mand sværmer for en rigtig Ørkenreise. Fra Algier har vi gjort en lille Tur ind i Ørkenen, men min Mand siger, det er slet ikke Noget, og naar jeg vilde fortælle om min stridige Kamel, kaldte han mig Fru Tartarin de Tarascon. Den kjender De dog? ikke? Aa, det er jo en fortryllende Bog — overhovedet Daudet .... Ja, De er naturligvis i Deres Egenskab af Læge en rigtig Naturalist og foretrækker denne skrækkelige Zola ....

Men Sten var ingenlunde tilsinds at lade sig lede ind i en Diskussion om den franske Litteratur. Hans Tanker vare ganske optagne af dette Uheld.

„Neppe er jeg kommen nogenlunde an her, saa stikker de af og begraver sig et Steds i Ørkenen (saadan et Indfald!) og saa kan jeg siden se, hvordan jeg faar de afbrudte Traade knyttede paany. Men saadan skal det jo altid gaa!

Han erklærede, at Zola var kjedelig, tilstod sit Ubekjendtskab med den berømte Provençalers Eventyr, var overordentlig taknemlig fordi Fruen vilde laane ham sit Exemplar — og sprang saa resolut tilbage til Hovedthemaet:

— Og Fruen har virkelig Mod til saadan en Ørkenreise?

— Dette Løvemod for Ørkenen har jeg, erklærede Erna — aa, *det* skorter det saamænd ikke paa, naar blot mit Helbred ikke lægger Hindringer i Veien.

Rudolph aandede op: — det var altid et Haab. Men

Damen syntes ham at se saa blomstrende ud, at det vel vilde være letsindigt at bygge synderlig derpaa.

— Aa, De mener, jeg ser ikke ud til at feile noget, bemærkede Erna med rigtig Tydning af hans tvivlende Blik. — Men Skinnet bedrager. Jeg er tidt meget lidende.

Hun lagde den blonde Haarknude tilbage paa Lænestolens Polster og lukkede Øinene halvt til med et smægtende Udtryk. Hun følte sig virkelig ogsaa pludselig saare mat, som om Fanden var kommen, fordi han blev malet paa Væggen. Med mindre det da var en Følge af hendes anstrengende Skovkjørsel. I alt Fald lod hun sig ikke uvillig synke ned i denne Nerveebbes vigende Skjød. Det tilslørede Blik og den pludselige Bleghed klædte hende ikke ilde, hvad hun da ogsaa havde en Anelse om.

Men skjøndt hun havde Ret i sin Formodning, at hun fra først af havde gjort et vist Indtryk paa ham og skjøndt han fandt hende endnu mere tiltalende, som hun laa der i Lænestolen, end da hun tronede paa Agestolen, saa havde han dog for Øieblikket ikke rigtig Sands for denne hendes Forfinelse. Da hun gjennem de sænkede silkebløde Vipper sendte et flygtigt Blik hen til ham, følte hun med en indre Kuldegysen Lægens kolde Øie rettet paa sig.

— Virkelig, Fru Bjerring?

— Ja—a! — Hun lukkede Øinene helt. — Jeg veed ikke, om det er Nerver eller Anæmi .... Doktor Fenger kan ikke blive klog paa det .... Saadan en Slappelse og Uro, der tidt kommer over mig ....

Det ærgrede hende, at hun allerede næsten var begyndt at konsultere ham. Det havde slet ikke været hendes Hensigt, men Lægeblikket havde øvet sin Magt.

Et professionelt Spørgsmaal svævede allerede paa Rudolphs Læber, men han slugte det endnu i rette Tid. Hvor ynkeligt vilde det ikke være, naar han i denne fortryllende Dames Øine kom til at staa som en byttegridsk Praxisjæger, der benyttede den første gunstige Vending i Samtalen til at trænge sig selv paa som Læge! At falde ud af den noble Rolle som Gjæst og Gentleman og synke ned i en Professionals!

Det lykkedes ham endogsaa meget godt med en spøgende Bemærkning at slaa hendes Patientbekymring hen i Veir og Vind og føre Samtalen over paa Fruens Velgjørenheds-Virksomhed, i hvis Lys han jo allerede havde beundret hende. Det var ikke vanskeligt at mærke, hvor høit hun regnede ham det til Ære, at han havde været taktfuld nok til at lade et Thema fare, der aabenbart var for tidlig anslaaet. Men gjemt var ikke glemt; han følte med Glæde, at han intet vilde tabe derved — saa lidt som Angleren gjør det, naar han ikke strax trækker Laxen op, men rolig lader den løbe med Krogen i Munden.

Ja, det var „hendes Departement“, som hendes Mand jo havde kaldt det, forklarede Erna sin velvillige Tilhører. Og hvad var det ikke for en Tilfredsstillelse, naar man kunde give Trængende af sin Overflod og gjøre det tunge Liv lidt lettere for fattige, syge Folk! For Livet var dog saa tungt, det havde han vist som Læge i en stor By ofte nok fundet?

Sten fandt det — vist saa! — med den stille Bevidsthed, altid ærlig og redelig at have bestræbt sig for at tage det fra den letteste Side.

— De vil vist neppe tro mig, gik hun videre — —

Stens Haandbevægelse udtrykte veltalende, at Fruen ikke kunde sige Noget, som han ikke gjerne troede.

— Men jeg forsikrer Dem, jeg føler det tidt og mangen Gang som en Bebreidelse, at jeg lever saadan her i Rigdom — forholdsvis, i alt Fald — medens saa mange lider Nød eller kun kan komme knapt igjennem. Man gjør jo, hvad man kan, men hvor lidt er *det!* Ofte forekommer det mig ligefrem som en Synd. Bjerring siger rigtignok, at det er overspændt, og det finder De naturligvis ogsaa —

Atter den veltalende Protest-Gestus: — som om overhovedet en af Fruens Meninger kunde betegnes med et dadlende Udtryk! Hvorpaa han med Ord forsikrede, at han ansaae det for en ganske vist sjelden men smuk menneskelig Følelse.

— Pastor Christensen skjændte saagar ordentlig paa mig forleden. Jeg skulde blot være rigtig taknemmelig mod den gode Gud, og det var formasteligt at gaa i Rette med ham, fordi han havde fordelt Goderne saadan og ikke anderledes.

— Det er jo ganske vist ogsaa et Standpunkt, og et meget praktisk et, bemærkede Rudolph med en kort, lidt uærbødig Latter, i Følelsen af sin aandelige Overlegenhed overfor en dum Præst.

— Naa, Pastoren har naturligvis ogsaa Ret, sagde Erna med en alvorlig og ærbar Mine, hvorved hun gav Gjæsten tilkjende, at hun ingenlunde var til Sinds at begive sig i fritænkerisk Selskab. — Forsynets Veie er uransagelige.

Og hendes Pande lagde sig i pinlige Folder, som om forgjæves Forsøg paa at udforske disse Veie ofte nok gjorde hende Livet surt.

Men pludselig lo hun høit, næsten barnligt: —

— Men Onkel Frederik forstaar bedst at trøste mig.

Han siger, at jeg i et foregaaende Liv maa have været gavmild, derfor har jeg nu saa Meget.

— Det er jo en rigtig skjæmtefuld Onkel.

— Aa, hos Onkel Frederik veed man aldrig ret, om det er Spøg eller Alvor.

— Ja, det er netop den bedste Maade at spøge paa. Det er Skovrideren, ikke sandt?

— Ja. Men hvorfra veed De dog det?

— Aa, De fortalte Deres Mand, at De havde været hos Onkel Frederik i Skovridergaarden.

— Det er sandt. Men at De kan huske det! — Ja, jeg kjørte gjennem den store Hanenau Skov — men *den* har De vel ikke lagt Mærke til endnu?

— Jo, jeg har saamænd. Ja, jeg skal sige Dem, jeg er lidt af en Naturven, skjøndt jeg rigtignok ikke er kommen meget udenfor Kjøbenhavn. Jeg har allerede paa Afstand beundret Skoven i hele dens Udstrækning, og maaske har jeg endogsaa set Skovridergaarden, hvis det er et langstrakt Hus med Straatag med fire smaa Skorstene — ja, det er sandt, tre lange Popler hører ogsaa med. —

Erna slog Hænderne sammen: —

— Naa, det maa jeg sige! De har Øine og Øren med Dem.

— Gaarden var mig paafaldende, da jeg blev staaende paa det høieste Punkt af Landeveien. Og nu morede det mig at konstatere, at jeg havde gjættet rigtig.

Erna støttede Hagen i sin Haand og betragtede ham med et Smil, der havde lidt drilsk Moro i sig.

— Ja men i den Gaard vil der ikke være Meget for Dem at gjøre.

Rudolph rødmede svagt, da Fruen saa uforbeholdent hentydede til hans Læge-Interesser.

— Er Beboerne saa raske? Da det er nære Slægtninge af Fruen, glæder det mig at høre det. Desuden saae Stedet saa idyllisk ud, at det kun satte min Phantasi i Bevægelse. Jeg vilde meget heller komme der som Husven end som Læge.

— Virkelig? Naa, det er jo godt, for — som sagt.... Naturligvis kan der komme Sygdom dèr ogsaa, men min Onkel har et lille Husapothek, og Husholdersken sagde endnu idag til mig, at Kammerjunkeren havde altid en Medicin i sit Skab for hende, hvis hun feilede Noget .... Min Onkel kaldes sædvanlig med sin gamle Hoftitel, skal jeg sige Dem .... Men hvis der kommer en rigtig slem Feber, saa sender de Bud efter — — nei, lad mig se, om De kan gjætte det.

Rudolph smilte lidt tvungent.

— Efter Distriktslægen vel sagtens.

Men den muntre Godseierfrue lo overstadig, saa at Dobbeltrækken af de regelmæssige, perlehvide Tænder paa det Bedste anbefalede sig til hans Beundring.

— Skudt forbi! rent forbi! Nei, jeg mærker nok, De kjender endnu slet ikke Deres farligste Rival her.

— Ikke det? Ja, saa gjør De mig virkelig nysgjerrig.

— I Tilfælde, der overstiger Husapothekets Kræfter, sendes der Bud efter Røgter Morten i Usserød.

Rudolph foer op, som om han var bleven stukket af en Bremse, aabenbart til største Moro for Fruen.

— En Røgter! En Kvaksalver!

Erna truede med Fingeren ad ham.

— Tag Dem i Agt, Doktor Sten, hvordan De betitler Morten Usserød. De kan lægge Dem ud med mange Folk her paa Egnen —

— Ja men, høistærede Fru Bjerring! selv om uvi-

dende Bønder tyer til saadan en Mand, saa vil De dog ikke bilde mig ind, at en dannet Mand som Deres Onkel — —

— De troer vel, at det er Noget, han har bundet mig paa Ærmet?

— Ja, for at sætte Deres Lettroenhed paa Prøve. Det kunde jeg dog snarere tænke mig! — —

— Nei, jeg forsikrer Dem! ....

VII

I dette Øieblik gik Døren til Forsalen op, og Bjerring førte en mager, sortklædt Herre ind, hvem han forestillede for Rudolph som Pastor Christensen.

Den i sin Videnskab og i sin moderne Humanitet dybt krænkede unge Læge hilste kun flygtig paa Præsten — denne Tjener for et middelalderligt Institut til Aandernes Formørkelse! — og kastede sig strax over Godseieren:

Han hørte lige nu — det lød utroligt, men Fruen fortalte ham, at der her i Egnen skulde være en Kvaksalver, en af de saakaldte Naturdoktorer, der stod i høi Anseelse, og det ikke blot hos Bønderne .... Men det var jo ganske middelalderlige Tilstande! det gjorde man sig jo slet ingen Forestilling om inde i Kjøbenhavn — — —

Hans Vært lod taalmodig denne Ordstrøm gaa ud over sig, medens han blev staaende midt paa Gulvet med en forlegen Holdning og af og til trak lidt paa Skulderen: —

Ja, Herre Gud! hvad skulde man sige? Manden

havde maaske undertiden et ganske godt Greb, og Folk havde haft alt for langt til Doktoren. Nu vilde det jo blive anderledes ....

Og imidlertid stirrede han med et hjelpeløst Blik paa Bagsiden af sin venstre Haand, hvor de Vorter havde siddet, som Morten Røgter havde fjernet ved en Proces ,der smagte stærkt af sort Magi. Han blev tilsidst ganske rød i Hovedet, da han godt mærkede, at hans Kone saae meget drilsk hen paa ham, skjøndt hun underholdt sig livlig med Præsten.

Lykkeligvis faldt Sodapastillerne ham ind som et baade nærliggende og ufarligt medicinsk Thema. Han havde allerede taget en af dem, og den havde en fortræffelig Virkning: Trykket for Brystet var næsten ganske forsvundet. („Saadan noget kan Doktoren jo nok,“ tænkte han — „men Vorterne havde han sgu aldrig faaet Bugt med!“)

Og nu aabnede sig i rette Tid Fløidørene bag den arabiske Portier og gav Rudolphs Gisning Ret: Spisebordet aabenbarede sig derinde med hele sin prægtige Udrustning af skinnende Damask, blankt Porcelain, blinkende Sølv og funklende Glas ....

— Men det er jo høist interessant, sagde Erna, da Suppen var serveret — virkelig høist interessant, det som Pastor Christensen fortæller mig om Malerierne Tænk Dem, Hr. Doktor, Pastoren har opdaget gamle Malerier i sin Landsbykirke.

Pastor Christensen fik et lille Anfald af Forlegenhedshoste, da denne Fremmede, der strax havde gjort et fjendtligt Indtryk paa ham — som Repræsentant for den moderne Naturvidenskab — saaledes blev gjort opmærksom paa hans „Opdagelse“. Han brændte sig frygtelig paa Suppen og skyndte sig at betone det fuld-

kommen Tilfældige ved denne Bedrift, der virkelig ikke havde noget Fortjenstligt ved sig: et Stykke Kalk var faldet ned for Fødderne af ham, og da han saae til Veirs, havde han faaet Øie paa et Par farvede Punkter paa Væggen ....

— Ja, men at det strax faldt Dem ind, at det maatte være en Glorie, udbrød Erna med et beundrende Blik, der fik Præsten til at rødme.

— Jeg havde — hm — havde set saadanne Billeder — gamle Kirkemalerier ....

— Ja, og tænk Dem, det var virkelig en Glorie om Hovedet paa en Apostel. Og Professor Lehmann, Kunsthistorikeren, vor største Autoritet —

— En Ungdomsven af mig, mumlede Præsten, ingenlunde for at gjøre sig til af dette Bekjendtskab, men tvertimod fremhævende det som en undskyldende Omstændighed, for at det ikke skulde se anmassende ud, at han havde paakaldt saa stor en Autoritet i saa ringe en Sag.

— Han har nu været her for at undersøge Sagen —

— Besøger mig undertiden i Ferien, indskjød Præsten, bestandig apologetisk.

— Ja, og tænk, han har fundet, at det var høist interessante Malerier, kunsthistorisk set af høi Værdi — ældgamle, fra Hedenold — det vil sige, ... jeg mener .... naturligvis ikke fra de var Hedninger, men fra Valdemar den Stores Tid — var det ikke Valdemar den Store, Hr. Pastor?

— Vel *snarere* Valdemar Seier, *formodede* Professor Lehmann, svarede Præsten, idet han forsigtig lod den Mulighed staa aaben, at Fruen dog havde truffet det Rigtige.

— Valdemar Seier, naturligvis — rent Ingemannsk!

Ja, er *det* nu ikke en storartet Opdagelse? Tænk dig, William, hvilken Glands det vil give vores kjære gamle Kirke, naar disse ærværdige Billeder hilser fra Væggen ned til Menigheden!

Hendes Mand mumlede Noget, hvis Ordlyd man ikke kunde høre, fordi han havde Munden fuld af Fisk og desuden var beskjæftiget med at befordre nogle Fiskeben ud. Det blev imidlertid almindelig opfattet som samstemmende Lyd og var egentlig ogsaa tænkt saaledes, skjøndt han indvendig forbandede disse gamle Kirkemalerier, der havde skjult sig saa bagholds-listig for efter Aarhundreders Forløb at kigge ud og gjøre Angreb paa en ulykkelig Gods- og Kirkeeier.

Der havde nemlig staaet en haard Kamp i Studereværelset. Da Præsten blev meldt, var en bange Anelse krøbet over hans Hjerte, men noget saa Udsøgt havde han dog ikke ventet sig. Saa havde han da ogsaa ærlig og redelig tordnet mod de utrolige Fordringer, man nuomstunder stillede til Kirkeeierne. Men det Udtryk af bitter Skuffelse, der stedse tydeligere malede sig paa Præstens Ansigt, da hans skjønne Drøm om en saadan kunstnerisk Udsmykning af hans tarvelige Gudshus syntes at opløse sig, afvæbnede lidt efter lidt William Bjerring; hans heftige Afslag gik over til en vranten Brummen, der udmundede i en Indbydelse til Middag, ledsaget af det Raad at fortælle hans Kone om denne Opdagelse, der sikkert vilde interessere hende.

Fra Christus og de tolv Apostle, som de var fremstillede i Choret i Vindslev Kirke, var der for Fru Erna ikke langt til deres Fodspor i det hellige Land, som hun havde i Sinde at opsøge inden Aarets Udgang. Hun forestillede sig det som noget ganske Vidunderligt at

betræde den Jordbund, hvor Frelseren selv havde vandret — at staa paa Gethsemane, ja endogsaa paa Golgatha — for det var dog vel fastslaaet, hvilken Høi der var Golgatha — ikke sandt, Hr. Pastor?

Pastor Christensen turde ikke udtale nogen bestemt Mening herom. Han sagde overhovedet ikke meget, men at han slugte alle den livlige Dames Ord og fulgte hende trolig i sin Phantasi, det kunde man se, naar han en Gang saae op fra sin Tallerken, paa hvilken et udsøgt Stykke af den virkelig fortræffelige Helleflynder blev liggende næsten urørt, trods forskjellige Paamindelser fra den gjæstfrie Værts Side. De dybtliggende Øine havde en sælsom urolig, næsten fanatisk Glød, der ikke sluktes, mens han med Høflighedsandagt lyttede til Husherrens Foredrag om den specifiske Sammensætning af denne Fiskesauce.

— Ja men, Hr. Pastor! De *maa* tage mer af denne Sauce! Det være fjernt fra mig at rose mine egne Opfindelser, men Amtmand Ingerslev, der er en Kjender, siger, at man egentlig kun maa nyde den knælende. Knæfaldet skal være Dem eftergivet paa Grund af Deres Stand, men jeg kan ikke sidde rolig og se paa, at De spiser Fisken tør, og min gode Sauterne maa De heller ikke forsmaa.

Pastor Christensen var faret op, havde stirret paa sin Vært med et vildt, aandsfraværende Blik, endelig begrebet, hvad det dreiede sig om og med overdreven Høitidelighed erklæret, at denne Sauce visselig var i Besiddelse af en overordentlig Velsmag; havde forsynet sin Tallerken med en rigelig Portion af den og hurtig stoppet et Par dermed vædede Bidder i Munden (hvorved Fiskebenene massevis kom ham paa tvers) grebet sit Glas (som man kun paa Scenen „gri-

ber sit Glas“) og behjertet skyllet en dygtig Slurk Vin ned (største Delen paa sit Skjortebryst, Resten i den gale Hals, hvorpaa der fulgte et Hosteanfald) — — — efter hvilken nydelsesrige gastronomiske Exkursion han flux vendte tilbage til det hellige Land, for med brændende Andagt at følge med sin fromme Nabo.

At betræde hin hellige Jordbund forekom Pastor Christensen som en Lykke af saa mytheagtig Natur, at han ligefrem havde vanskeligt ved at tro paa, at dette Ægtepar ved hvis velbesatte Middagsbord han sad, om nogle faa Maaneder vilde komme til at opleve den.

Det var et rigtigt Instinkt, der havde faaet Sten til i denne uanselige og beskedne Præstemand at se en Repræsentant for den middelalderlige Kirkeinstitution — om han end kun lidet anede, i hvilken Forstand han havde Ret. For i de labyrintiske Skakter af denne trange men dybe Aand rasede endnu de samme krampagtige Troskampe, som den Gang havde faaet saa mangen Pilgrim til at slæbe sig paa Knæene til den hellige Grav. Og dèr sad nu den pyntede Verdensdame ved Siden af ham og snakkede op om sin Bädeker-Turist-Pilgrimsfart, himlede af og til med sine grønlig-graa Øine og lovede ham med et huldsaligt Madonnasmil, at hun nok skulde bringe en eller anden Reliquie med hjem til ham.

Og samtidig mærkede hun meget vel, at Stens Ansigt fik et mere og mere fortrædeligt Udtryk. Hun mindedes med Velbehag, at den selvsamme Skygge var falden over det, da hun havde talt til ham om denne projekterede Reise, og de smukke Ord faldt hende ind om den stakkels øde Egn, der mistede sin Hovedstolthed.

— Naa ja, jeg taler, som om det allerede var en af-

gjort Sag! Det er jo slet ikke sagt, at mit Helbred vil tillade mig at opfylde dette længe nærede Ønske.

Denne Bemærkning var ikke henvendt til Nogen i Særdeleshed. Men da hun nu lænede sig tilbage og kiggede lidt ud tilhøire under de lange Øienvipper, mens hun nippede til Rødvinen, konstaterede hun med Tilfredshed, at den unge Læges Humør allerede var i synlig Bedring.

Hendes Ægtefælle brummede Noget over til hende — uden Tvivl noget Beroligende: at der var saamænd ingen Fare for *det,* eller noget Lignende, for det var umuligt at høre Ordene, der ligesom Saucedraaberne blev hængende i Knebelsbarten. Han var saa inderlig optaget af en velbrunet og sprød Svineryg, at Sten undrede sig over, at han nogensinde kunde være fri for Tryk i Brystet, hvis han pleiede at tage saadan for sig af Retterne. „Og han vil ud i en Ørken! Hvordan vil det mon gaa ham dèr?“

Han var imidlertid paa Vildspor. I Ørkenen kunde denne underlige Mand faste trods nogen Beduin.

— Men William! indvendte Erna i bebreidende Tone (for hun satte Pris paa at gjælde for ét sart Væsen) — du veed dog selv, at mine Nerver ....

— Fenger siger, at der ikke er det Mindste i Veien med dine Nerver, afbrødes hun plumpt nok af denne Bjørn, til hvis tykke Strikke hun havde knyttet sin egen skjøre Livstraad.

Hun sukkede sagte, men smilte saa med en sand Martyr-Taalmodighed.

— Fenger er et halvt Aarhundrede bagefter — mindst! Jeg er vis paa, at han aldrig saa meget som har set en Nerve!

Hun blev rød i Hovedet, da det faldt hende ind, at

Nerver maaske slet ikke kunde ses, men vare af en ætherisk Substans. I sin Forlegenhed spurgte hun Rudolph, om han maaske havde givet sig særlig af med Nerver. Hvorpaa han med prisværdig Forsigtighed svarede, at „man“ jo nutildags med Rette lagde særlig Vægt paa denne Side af Lægevidenskaben.

Han frygtede selv, at han ved at gaa for ivrig ind paa Sagen kunde faa Udseende af at ville fiske i sin ældre Kollegas Karpedam — hvad han naturligvis gjerne vilde, men ikke gjerne vilde have Udseende af. Da Erna samtidig begreb, at hun mildest talt havde stillet et indiskret Spørgsmaal, saa blev de Bytte for et System af Forlegenhedsbølger, der gjensidig forstærkede hinanden.

Ingen af de to andre Bordfæller lagde Mærke til denne Situation, hvis komiske Side de selv meget vel opfattede. Præsten var altfor optaget af den imponerende Tanke, at der i hans eget Sogn gaves Folk, der reiste til Jerusalem, og fra den anden Side kom der en Afbrydelse, der ved sin Uventethed virkede velgjørende.

Bjerring havde hørt op med at spise. Kniv og Gaffel hvilede.

— Sig mig, Erna, spurgte han — og der var en Klang af Gravalvor i hans Røst — *er* disse Oliven fra Ottesen?

Disse Oliven *var* fra Ottesen.

Vindslevholms Eiermand tog denne Erklæring *ad notam* med et Udtryk, der baadede lidet Godt for Ottesen — hvo denne Ulykkelige nu end monne være. Samtalen gik videre ad den kulinariske Bane for derfra at dreie ind paa den topographiske, da Præsten — som et *à propos* Oliven — spurgte sin Vært om Oliebjergets

Beliggenhed, som han syntes han en Gang havde læst noget om i Theologisk Tidsskrift.

Solen nærmede sig sin Nedgang, da Rudolph Sten forlod sit nye Bekjendtskabs Enemærker og med kraftige Skridt gik hen ad Landeveien, indtil han standsede paa det Høidepunkt, hvorfra han paa Henveien havde mønstret Omegnen.

De sidste Solstraaler gled netop bort fra Bøgetoppene i Vindslevholm Park og efterlod dem i en kold Skygge, i hvilken deres Vaargrønt — Haabets kaarne Farve — lyste endnu intensivere, end det havde gjort, da han saae det første Gang midt i Dagens fulde Solbad.

Rudolph smilte ved dette Syn. Han var tilfreds med Udbyttet af denne Exkursion — og han havde Grund dertil. At hans Tanker ikke mindst syslede med den kvindelige Forøgelse af hans Bekjendtskabskreds, ytrede sig deri, at han pludselig stødte sin Stok i Jorden og udbrød: — „Olga!“

„Det er jo Olga, som hun hele Tiden har erindret mig om, navnlig naar hun ler.“

Denne Sammenligning maatte have noget Komisk ved sig, for han smilte snu, idet han strøg sit Fipskjæg og mumlede: —

— Olga — og Fru Bjerring til Vindslevholm!

Idet han vendte sig om for at gaa videre, gled hans Blik hen over den lange Skovstrækning tilhøire, der allerede havde afskaaret den underste Fjerdedel af Solskiven. En tynd Røgsøile hævede sig derude, hvor de tre Popler viste sig, som om en fjerde var ved at voxe op i Himlen, og med sin Kikkert kunde han se, at dette

nye Træ var rodfæstet i en af de fire smaa Skorstene, der om Dagen lyste saa kridhvide.

„Skovridergaarden," tænkte Rudolph — og dette Billedes stille Aftenfred fyldte endnu længe hans Stemning med en skjøn Efterklang.

ANDEN BOG

I

Et brillant Fruentimmer — *first rate, stylish*! Og alligevel — veed du, hvem hun minder mig om? Det var *candidatus medicinae* Rasmus Brix, der rettede dette Spørgsmaal til Rudolph Sten, idet han lænede sig tilbage paa den haarde Sofa og lagde Benene op over Armlænet, hvorpaa han med en bred Tommeltot trykkede Asken sammen i Porcelains-Pibehovedet og dampede løs.

Han var en Skolekammerat og Universitetsven af Rudolph, hvem han midt i Juni opsøgte i dennes beskedne landlige Ensomhed. De to Venner vare netop vendt tilbage fra et Besøg paa Vindslevholm, hvor de havde takket for Indbydelsen til et Middagsselskab, og hvor den Nyankomne var bleven forestillet for Fruen. Nu havde man det lunt og saa bekvemt som mulig i det tarvelige Rum, der foreløbig tjente Stubberups medicinske Autoritet paa forskjellig Maade, — som Salon, som Venteværelse (hvor han ventede paa Patienter), som Consultationsværelse (naar der mod Forventning kom en), som Studerestue (hvor Indholdet af den sidste Læsemappe blev studeret) og som Spisestue — for ikke at tale om, at det for Tiden var Brix' Sovekammer.

Man hvilede sig efter Fartens Anstrængelser, der vare udstaaet *per pedes,* eftersom Husmand Hansens Enspænder, som Rudolph undertiden benyttede, ikke var befundet værdig til Dagens Anledning; og man gjorde det i saa magelige Stillinger, som Meublementet tillod det, idet man tillige ovenpaa Visittoilettets Tvang nød en skjorteærmet Tilværelse, skyllede Veistøvet ned med en passende Blanding af Whisky og temmelig mat Sodavand og endelig fuldendte det burschikose Idyl ved at indhylle sig og hinanden i saa tæt en Tobaksrøg, som to lange Piber kunde præstere.

Som en Sky, der river sig løs fra Bjergskoven, vælddede en mægtig Røgmasse ud fra den i Sandhed martialske Knebelsbart, der prydede Rasmus Brix' Overlæbe og Hælften af hans Kind — en Gjenstand for ivrig Beundring fra Sygepleierskerne paa Kommunehospitalet i Kjøbenhavn — og Spørgsmaalet gjentog sig: —

— Veed du, hvem hun minder mig om?

Det sirlige Marquisskjæg (heller ikke uden Beundrere blandt hine barmhjertige Søstre) aandede en Taage ud imod Skyen, lod sig væde med den nævnte Drik og Draaberne viske af sig, gabede og — vidste det ikke.

Men dets drabelige Broder „Victor Emanuel" (som Hospitalsvittigheden for længe siden havde døbt den) dirrede helt ud i sine brune Spidser, da dens lykkelige Eier slog sig paa Laaret, saa at det knaldede som et Pistolskud, og et Par Høns, der udenfor den aabne Dør skrabede i et Bed, forskrækkede løb deres Vei: —

— Fanden ta'e mig, om hun ikke minder mig om „Husaren".

De til Marquisskjægget hørende Øienbryn trak sig næsten umærkelig sammen og gik derpaa tilveirs — aabenbart i Forundring — og Moustachen underkaste-

de sig en længere Tilrettestrygning, før de Læber, den sparsomt overskyggede, smilende gjorde den Bemærkning, at Godseierfruen vel vilde føle sig smigret ved en Sammenligning med Olga Svendsen.

Brix dreiede den svære Krop om, saa det ærværdige Meubel, der bar ham, knagede i alle Fuger, og efter saaledes at have sat sig i Stand til bekvemmere at studere Vennens Ansigtstræk, spurgte han: —

— Er det muligt, Marquis, at den Bemærkning er ironisk ment.

— Hvordan skulde den ellers være ment?

— „Ellers“ — nemlig hvis den var at forstaa efter Bogstaven, vilde den have gjort dig al mulig Ære og vidnet om et Kjendskab til det smukke Kjøn, som jeg — trods dit Husareventyr — ærlig talt ikke havde tiltroet dig. Med Rette, ser jeg! Vid altsaa, Høistærede, at vore ærbare og fine Familiedamer i deres inderste Hjerte ikke har noget hedere Ønske end det at kjende Demimondens hemmelige Kunster — med Forlov og uden Fornærmelse. Og hvis vor Veninde, Fru Erna Bjerring — hendes Skaal! — (Pause for en dyb Slurk med efterfølgende Afsugning og Afstrygning af det kongelige Skjæg) — hvis hun, siger jeg, ikke vilde føle sig smigret ved at blive sammenlignet med en Navnkundighed, der i saare stramt-siddende Husar-Uniform forstod paa en saa fortryllende Maade at slynge høist dristige Couplets ud over Rampen, at det halve Kjøbenhavn — nemlig det mandlige — blev akut forrykt og Cand. med. Rudolph Sten chronisk — hvis hun, siger jeg, *ikke* følte sig smigret, saa vil jeg — naa, jeg vil ikke bruge stærke Udtryk, men saa maatte jeg tage storlig feil af vore gode Verdensdamer.

— Naar man hører dig skvadronere, skulde man

tro, at du havde haft Gud veed hvor mange Liaisoner i de høieste Kredse i Stedet for at — —

— Ingen respektstridig Latter, om jeg maa bede! Selv om jeg maaske har gjort mine Studier *in corpore vili:* Induktion og — ikke at forglemme: Intuition, Erkjendelse *a priori* hed det nok, da vi tog Philosophicum — —

Rasmus Brix tog et Par kraftige Drag af Piben, for at den ikke skulde gaa ud, og spurgte pludselig: —

— Hør, Marquis, sig mig oprigtig: — misunder du egentlig Baronen?

— Hvilken Baron?

Brix tog Pibespidsen ud af Munden, overrasket ved den umiskjendelig ærlige Tone, i hvilken dette Spørgsmaal blev fremført.

— Naturligvis den svenske, der har giftet sig med Olga.

Rudolph sprang næsten op af Stolen.

— Gift —? Og det har du slet ikke sagt mig?

— Min sædvanlige Discretion! Jeg troede, at du heller vilde undgaa det Thema. Hvor kunde jeg ane, at du ikke vidste, hvad hele Kjøbenhavn taler om.

— Som om man kunde høre herfra til Kjøbenhavn!

— Vor fortræffelige Nutid har Aviser. De var fulde deraf. Engagementbrud *etcetera.*

— Aa, jeg har haft saa meget at gjøre her, at jeg tidt i en hel Uge ikke har set en Avis.

— Altsaa: vær glad, at du ikke er Baronen.

— Sludder! som om jeg nogensinde havde tænkt paa at gifte mig med Olga!

— Jeg vilde hellere sige: som om h u n nogensinde havde tænkt paa at ægte dig. Skjøndt jeg er ikke saa sikker paa det. For hendes noble Passion for dig *var*

stærk, og desuden har denne Slags smukke Amphibier ofte en Svaghed for et solidt, rigtig til Gavns *borgerligt* Ægteskab. Hvis jeg ikke i Tide havde aabnet Øinene paa dig og givet dig Beviser i Hænde for, at du ikke var den Eneste — —

— Jeg siger dig jo, jeg havde aldrig taget hende, afbrød Rudolph ham ærgerlig.

— Og jeg siger dig: paa den ene eller den anden Maade havde Husaren skamridt dig, og i hvert Fald var der ikke blevet en rød Øre tilbage af den Smule Formue, som din Faders Bypraksis efterlod dig. Nu kunde du dog i alt Fald grundlægge en lille landlig *dito* her og have lidt at løbe paa. Aa, jeg har den Gang gjort dig en god Venskabstjeneste, men Utaknemmelighed er Verdens og navnlig dens Barns, Rasmus Brix', Lod.

— Jeg er dig saamænd taknemmelig nok, sagde Rudolph med en sur Mine.

De to fornemme Skjæg — Kongen og Marquisen — hengav sig en Tid lang til den beskedne Beskjæftigelse at filtrere Tobaksrøg. Franskmanden i dyb Taushed, Italieneren, om end ordløs, dog ikke tonløs. Thi Brix fløitede i en indtrædende Arbeidspause, som et musikalsk Apropos, Spindlers gamle „Husarenritt", hvortil hans Støvlehæl slog Takt paa Sofaens Armlæn.

Men pludselig afbrød han denne musikalske Virksomhed og rettede sig op med et energisk Ryk.

— Men Fanden staa i det! Troer jeg ikke, du sidder her og lader Hovedet hænge og forfalder til stille Druk!

Rudolph havde virkelig allerede een Gang fyldt sit Glas — med synlig Forsømmelse af det matte Seltserelement — og drukket det ud i eet, og nu strakte han

Haanden mekanisk ud efter Whiskyflasken. Men Brix snappede den bort fra ham — for at forsyne sig selv.

— *That will never do!* erklærede han energisk. Siden han havde tilbragt en Sommerferie hos Slægtninge i Skotland, vendte han gjerne sin engelske Side ud for ikke at staa tilbage for den formentlig franske „Marquis".

— Den stille Druk! Føi! som om du ikke havde en Ven at klinke med! Altsaa — Skaal, Gamle! (han havde nu ogsaa forsynet Rudolphs Glas, men med en meget seltserholdig Blanding) — Skaal, og giv Fruentimmerne en god Dag, baade Lastens lette Husarer og de svære Dydsdragoner — Gud være med dem allesammen!

Han tømte sit Glas i eet Drag, strøg Draaberne af Skjægget og rystede betænkelig paa Hovedet. Rudolph blev ikke smittet af hans burschikose Lune, men stirrede med et tomt Blik gjennem den aabne Dør ud i det tarvelige Stykke Have, hvor Hønsene for længe siden var kommet sig af deres Skræk og atter skrabede i det uselige Bed.

— Nei, det gaar sgu ikke paa den Maade! Mand dig op, Marquis. Veed du hvad? vi gaar paa Jagt. Der er ikke noget saa godt for et sygt Hjerte som Jagten. „Toreador forsva-a-a-ar dig!" brølede han.

Som om det i det mindste gjaldt at bede Bisoner, brølede han Toreadormarschen af Carmen med en saadan Stentorrøst, at en frygtsom Hanekylling var nær ved at løbe sin Vei.

— Ja men, der er jo ingen Ting at jage!

— Aa, du sagde selv, at en Raabuk undertiden forvilder sig ind paa dit Revier.

— Melder Sagnet — om af anden Grund, end for at

drive Forpagtningsafgiften til Veirs, maa Tiden vise. Men hvis du vil lade det komme an derpaa — —

— Det *er* en Risiko. Men i Betragtning af, at vi desværre ikke kan sige *time is money,* vil jeg risikere det. I alt Fald vilde jeg jo dog bese vores Jagtgrund ....

— Godt. Men da der er en lille Mil derhen, kommer det an paa, om Hansens Enspænder er ledig. Vi forsmaaede den til Godseierbesøget, men hertil maa vi have den.

Rudolph gabede, stod op, strakte sig og lukkede Døren til Forstuen op. Fra denne var der aabent ud til Gaarden. En gammeldags Post peb og knagede ynkelig derude, og Vandstraalen, der stødvis strømmede ud af Trætuden, straalede i Eftermiddagssolen. Den halvvoxne hørblonde Pige, der haandterede Stangen, lovede beredvillig at løbe hen til Hansens.

— Det falder mig forresten ind, sagde Rudolph, idet han kom tilbage — der er den gamle Ane, hende har jeg ikke set til i et Par Uger, og det er ingen synderlig Omvei.

— Brillant! Altid forene det Nyttige med det Behagelige og immervæk *„with a sharp view to bussiness.“* Interessant Tilfælde?

Rudolph lo.

— Uhyre. En gammel gigtbruden Skovkone. Hun har været sengeliggende et Par Maaneder og kommer vist ikke op mer. Forresten er det saamænd min første Patient her.

— Ja, Død og Pine, veed du hvad, saa var det sgu dog Umagen værd at faa hende stablet paa Benene. Lad hende gjøre en Anstrengelse — som Mrs. Dombey.

— Der er vist ikke meget at anstrenge. Men nu kan du jo selv se.

— Ja, det skal jeg saamænd gjøre. Forresten finder jeg, at rheumatiske Tilfælde er noget af det Gunstigste. Dèr har Doktoren saadan en deilig Forbundsfælle i Veiret.

— Hvad for noget! — i det danske Veir?

— Netop. Naar din Kur lykkes, har det naturligvis ikke noget med Veiret at skaffe — *ça va sans dire,* Marquis. Men naar den ikke slaar an .... „Ja, kjære Ven“ (til Patienten, med et passende Skuldertræk) i *det* Veir, som vi nu har, kan De virkelig ikke vente at være fri for Smerter“ — og Patienten skammer sig formelig over sin Fordringsfuldhed.

— Ja men naar nu Veiret er godt?

— Saa er det i Begreb med at slaa om. „Kjære Ven“ (atter Patienten), „De er ligesom en Løvfrø. De veed nok, den sporer Omslaget før alle andre Væsener, endogsaa før Barometret. Det er i Luften, De skal se, det kommer.“ Og gu kommer det, det gjør det jo altid.

— Og hvis det alligevel ikke kommer i en rimelig Frist?

— Saa er det en Undtagelse, der bekræfter Reglen. Forresten, enten er det Østenvind, og om den er det da bekjendt, at den slaar sig paa Nerverne — du kan nok huske ham med Østenvinden i *„Bleak house“* — eller det er Vestvind, og *den* er fugtig. Bedst er det naturligvis om Vinteren. Enten er det slaaet om fra Tø til Frost eller fra Frost til Tø, og saadanne Overgange er altid smertelige for Rheumatikere. Eller det er Frost, saa Folk løber paa Skøiter, som de var gale — ja, *den* Kulde er sandelig for stærk for min kjære Ven, Patienten. Eller ogsaa — „Ja, kjære Ven, dette milde Veir er jo ellers behageligt nok, men paa *denne* Aarstid er det den rene Ruin for en rheumatisk afficeret Konstitution.“ *Broadly*

spoken, old chap: enten er det Foraar eller Efteraar, begge Overgangstider, altsaa i og for sig slemme; eller det er Vinter — *den* er naturligvis ren gal, eller Sommer, og den *danske* Sommer —! Kort sagt — — —

— Naa ja, lad os nu se at komme afsted, afbrød Rudolph ham.

Han var ingen Ven af medicinsk Galgenhumor paa Videnskabens Bekostning.

II

En halv Timestid senere rullede de to Læger og Jægersmænd ud af Landsbyen i en tarvelig Enspændervogn trukket af en lille brun Hest.

Bag i Vognen laa de morderiske Vaaben i deres Læderbetræk, af hvilket det ene var smudsigt og forkradset (det havde, som Eieren udtrykte sig, „*seen some service*"); medens det andet glindsede saa butiksvindueagtig, at *dets* Eier skammede sig en Smule derover.

Stubberuper Lægen var unægtelig ingen stor Jæger for Herren — hvad han end kunde vorde i Løbet af sit Landliv. Thi han havde foresat sig at uddanne sig til en anstændig Nimrod. Ikke fordi han sporede den ringeste Passion for Jagten, men fordi han var af den Mening, at den kunde blive et Hovedmiddel til hans Ernæring — ikke saameget ved hvad der faldt for hans Bøsse som ved den dermed følgende fortrolige Omgang i de høiere landlige Kredse.

„Hvis jeg ikke havde været Jæger, vilde jeg ikke have faaet den halve Praxis, eller i alt Fald ikke den halve Indtægt," havde en gammel Læge i Jylland en Gang

sagt til ham, og de Ord havde han skrevet sig bag Øret. Derfor var det ogsaa noget af det Første han gjorde efter at have nedsat sig i Stubberup, at han forpagtede en Jagtgrund, hvilket ikke var nogen slem Udgift, da det lige fra hans Landpraxis-Beslutning af havde været en Aftale mellem ham og Brix, at dette skulde ske paa fælles Bekostning. Hvorved Rudolph ikke blot med forholdsvis ringe Pengeoffer erhvervede et Privatgebet for sine saare nødvendige elementære Øvelser men tillige vandt en sikker Udsigt til oftere end ellers at nyde godt af Vennens Besøg.

Det frugtbare Thema: „Jagten og dens sociale Værd" forsynede de to Venner med tilstrækkeligt Samtalestof, mens de bestandig mere nærmede sig den langstrakte Hanenauer Skov, der begrændsede Egnen mod Vest.

— Hvad skulde jeg f. Ex. have gjort i Skotland, hvis jeg ikke nogenlunde havde forstaaet at omgaaes med en Bøsse? *I should have cut a sorry figure, old boy!* Men jeg siger dig: med den gamle Plaffert i Haanden — brillant!

Og med Opbydelse af alle sine Stemmemidler, der udmærkede sig mere ved Kraft end ved Skjønhed, sang den caledoniserede Kjøbenhavner:

My heart's in the Highlands, my heart is not here,
My heart's in the Highlands a chasing the deer;
Chasing the wild deer and following the roe —
My heart's in the Highlands wherever I go.

— „Forfølgende en Raabuk" — naa, paa det Lav, det bliver der vel ikke noget af, skjøndt jeg tør bande paa, at der er nok af dem derinde!

Han pegede paa Skoven, hvis Løvmasser nu var rykket betydelig nærmere.

— Ja, min Ven, jeg har ikke indbudt dig paa Raabukke. Og her er vi ved Borrehusene.

Nogle temmelig kummerlige Rønner begyndte at flankere Veien paa begge Sider.

— Hvor din Patient boer?

— Akkurat. Det sidste Hus er hendes. Hei, du dèr! kom med og bliv hos Hesten, mens vi besøger gamle Ane.

Den saaledes Anraabte, et tiaarigt Vidunder af pjaltet og smudsig Tilfredshed, lod af fra sin idylliske Syssel, at rage med en Pind i en Pyt, for at løbe efter den profitablere, at være Oppasser for den saare rolige Hest.

De to Kjørende sprang ned fra Vognen.

Gjennem den aabenstaaende Halvdør speidede Rudolph ind i Kjøkkenet. Det var tomt — som han ventede. Altsaa hævede han sin Røst og raabte ind, om Ane var der? Intet Svar.

— Naa da! Hun maa sandelig sove haardt, eller ... Nei, Fanden heller, hun kan da ikke være paa Benene. Men i alt Fald vil vi dog først se efter, før vi bryder ind.

De gik om til Bagsiden af Huset, hvor der befandt sig en lille Kjøkkenhave, smykket med rigelig Blomstring af Bønner, Riddersporer og Nelliker. Ved den solbeskinnede Væg, hvor en sand Fylde af Slyngroser rankede sig tilveirs, var der anbragt en simpel Bræddebænk, og paa den sad Ane, i ivrig Samtale med en lille firskaaren Mand. Trods Varmen havde han en strikket Uldhue paa Hovedet.

Skovane var en paafaldende Personlighed. Hun maatte have været noget af en Skjønhed i sin Ungdom,

da Kinderne vare runde og Munden ikke indfalden — det tænkte enhver ved første Blik. Men den noget skarpt bøiede Næse havde maaske passet mindre godt i et ungdommeligt Ansigt, og Alt i Alt ønskede man sig det ikke anderledes end det var. Med det rolige Blik i de gjennemsigtige klare Øine havde det just i denne Alderens Værdighed noget af en Vølves Høihed.

— Gratulerer, hviskede Brix og klappede Rudolph paa Skuldren, idet de kom rundt om Hjørnet af Huset og blev Gruppen paa Bænken vàr, — glimrende Virkning af din Kur, du er jo en ren Mirakeldoktor.

— Nei, nei, bliv bare siddende, Ane, raabte Rudolph, — det glæder mig at se Dem herude.

— Ja, mange Tak, Hr. Doktor, det gaar jo da li'esom en Smule bedre. Og Solen var saa rar, saa syntes jeg, det kunde gjøre godt at sidde lidt i den.

— Ja, det har De rigtignok ret i! Der er saamænd ingen bedre Doktor mod Gigt og Rheumatisme end den gode gamle Sol. Ikke engang min Kollega her, Dr. Brix fra Kjøbenhavn, som jeg har taget med, for at hans Erfarenhed kunde komme Dem til Gode.

Den Gamle nikkede et venligt Velkommen til den fremmede Herre. Hun havde ladet sig formaa til at blive siddende. Men den lille Mand med Uldhuen lod til at have travlt med at slippe bort fra saa fornemt Selskab uden mange Ceremonier.

— Ja, ja, Ane, mumlede han, se nu til at have det godt.

Han vilde til at gaa, men skelede tvivlraadig tilbage til et brunt Kræmmerhus, der var blevet liggende paa Bænken. Rudolph, som det laa i Veien for, vilde tage det op, men med en rap Dreining og en behændig Bevægelse af sin abeagtig lange Arm greb den Fremmede

Kræmmerhuset, der syntes at give en underlig Lyd fra sig, som om det var et levende Væsen, der vægrede sig ved at blive omfattet af den store haarede Haand og puttet ned i Jakkelommen.

I næste Øieblik var den Uldhuede forsvunden bag Hjørnet af Huset.

— Det gjør mig da ondt, at vi saadan jagede Deres Gjæst bort.

— Aa, det gjør saamænd ingenting, han kommer nok igjen.

— Forhaabentlig er han her fra Nabolaget — en Borremand?

— Aa nei, det er han da ellers ikke. Men det er saamænd lige meget.

— Naa, ja lad os saa begynde paa Konsultationen. Nu maa De sige os rigtig nøiagtig, hvordan det er gaaet Dem.

Den plagede Gamle lod sig det ikke sige to Gange og snart vare de to Medicinere paa det Rene. Det dreiede sig navnlig om en særlig haardnakket Smerte paa Ydersiden af det høire Knæ, hvor den — navnlig i Nattetimerne — „sad og gnavede paa Koglen som en Rotte paa en Osteskorpe."

— Ja, saa er skam den rette Rottefænger kommet, udbrød Brix. — Veed du hvad, Sten, det er netop et Tilfælde for det nye Colchicinpræparat — fransk — rigtig noget for dig, Marquis. De har opfundet en Methode, hvorved de kan uddrage Stoffet meget renere og kraftigere af Knoldene. Fabrikken sendte os flere Flasker til Prøve, og Professor Wimmer var ganske henrykt derover. Endnu iaften skriver vi efter det, og iovermorgen er vi her igjen med Tryllemidlet.

Allerede da han i Rudolphs Værelse hørte, at det

dreiede sig om gigtisk Rheumatisme, havde han tænkt paa dette Middel, men havde vel vogtet sig for at tale om det, for at det til rette Tid og paa rette Sted kunde optræde med saa megen større Virkning, som en *deus ex machina.*

— Fortræffeligt! udbrød den overraskede Rudolph. Ser De, Ane, De faar det Allernyeste. Ja, saadan er det, naar der kommer en Mand fra Hovedstaden.

— Just for saadanne Tilfælde som dette er Midlet ufeilbart. Det er naturligvis forbandet dyrt, men Flaskerne er sikkert ikke brugt op endnu, og Wimmer sender dig saamænd nok en; du har jo altid været hans Yndling ... Ja, ja, min gode Kone, De skal se, Smerterne er som blæst bort nogle Timer efter, at De har taget de Draaber — og det er noget, som ikke enhver kan faae. Grevinder og Baronesser kan ikke faae det, naar deres Læge ikke er med paa det Allernyeste.

Ane saae med sine dybtliggende klare Øine fra den Ene til den Anden og nikkede flere Gange.

— Tak ska' De ha'e! Det er da ellers saa mange Ophævelser at gjøre. Det Allernyeste til saadan et gammelt Skumpelskud! .... Og det kommer fra Frankrig, siger De ... jøsses da!

„Ja, Gud veed, om det nu ogsaa er rigtig proberet!" tænkte hun og besluttede, i alt Fald ikke at tage saa meget, som der blev foreskrevet hende — hvis det endelig skulde være.

De to Læger vilde ikke vide noget af hendes Beskedenhed. Efter at Rudolph havde givet hende nogle Anvisninger, hvorved Ondet skulde bekjæmpes, indtil de kom med den allernyeste Medicin, tog de Afsked, saare tilfredse med dette Besøg.

Fra Anes Hus løb Veien med en lang Sænkning ind

i den store Skov. Men skjøndt dette var den Retning, som havde mest Tiltrækningskraft for Jægere, slog Vognen ikke ind paa den, da Kudskens Jagtret laa andetsteds. Rudolph dreiede af tilhøire, hvor en smal Vei, der var indhegnet af smaa Popler, førte langs med Skovstrækningen.

De vare ikke kjørt mange Minutter her i langsomt Trav, før en Bøining af Veien pludselig bragte dem i Nærheden af deres nye Bekjendt, Manden med Uldhuen.

Han sad paa Grøftekanten og smøgede sin Pibe. Saasnart han saae Vognen, reiste han sig og gik videre med saare jordvindende Skridt. Ikke langt derfra skar en Vei deres; det var aabenbart den, han vilde naa.

Allerede henne hos Ane havde denne Mands Væsen været Rudolph paafaldende. Han skyndte paa Hesten og indhentede ham kort før Korsveien.

— God Dag nok en Gang! raabte han og strammede Linerne en Smule, saa at den Brune faldt i Skridt.

— God Dag igjen! brummede Vandringsmanden i en gnaven Tone.

— Det har rigtig gjort os ondt, at vi har jaget Dem bort, især da Ane siger, at De ikke hører til her i Borrehusene.

Intet Svar fra de smøgende Læber — kun et samstemmende Nik.

— De er maaske langveisfra?

Den Udspurgte tog Piben ud af Munden og spyttede.

— Langveis? hæ — det er som man er gaaendes til.

— Deres Vei gaar sagtens af her?

Rudolph holdt Hesten an ved Korsveien, hvor den Fremmede aabenbart — som Rudolph havde ventet — vilde dreie af tilhøire.

— Ja, her gaar den af, svarede han og blev staaende af nødtvungen Høflighed men med den afdreiende Bevægelse i Kroppen og aabenbart bestemt paa at gjøre Afskeden kort.

— Saa har De vel hjemme i Terslev?

— Næ.

— Ja, hvor boer De da egentlig? jeg skulde dog nu snart kjende alle Steder her rundt om.

— I Usserød.

— Usserød — jamen det ligger jo i en helt anden Retning ... Aa — haa — —!

Der gik et Lys op for ham, og det forekom ham endogsaa, at det hele Tiden havde glimtet i Baggrunden af hans Bevidsthed og vakt hans underlige Nysgerrighed angaaende den uanselige Fremmedes Personalia.

— Aa, Deres Navn skulde da aldrig være Morten?

— Jou, det er lige hvad det er. Jeg er Morten Røgter fra Usserød.

Tonen var trodsig og ikke uden en vis Stolthed, da han saaledes gav sig tilkjende, idet han vendte sig helt om mod Rudolph og definitivt opgav at dreie af tilhøire. Hans overordentlig lyseblaa Øine besad en høi Grad af Pupil-Sikkerhed, ja havde endogsaa noget Fascinerende ved sig, hvilket rigtignok ogsaa var det eneste Mærkelige i hans forøvrig ganske sædvanlige og temmelig grove Ansigt.

— Ja saa! Jeg tænkte jo nok, at vi en Gang skulde mødes.

— Ja jeg med.

Brix saae uforstaaende fra den Ene til den Anden.

— De med? udbrød Rudolph med en Stemme, der rystede af Harme. — Ja, det troer jeg nok, naar De endogsaa har den Frækhed at fuske med mine Patienter.

— Aa, sagde Brix, glad over nu at have fattet Situationen: — Herren er vel Naturdoktor?

De vandblaa Øine skjød et hvast Blik i den Retning, hvorfra disse Ord lød, men da han her, i Stedet for det ventede haanlige Grin, mødte et høfligt Smil, der næsten kollegialt hilste ud fra Skyggen af den stormægtige Knebelsbart, mistede hans Mine noget af sin kampberedte Sikkerhed.

— Jeg kurerer Folk paa *min* Maade, svarede han lidt medgjørligere, om end bestandig i en gnaven Tone: — undertiden lykkes det.

— Utvivlsomt, Høistærede! indrømmede Brix med det samme kollegiale Smil: — hvorfor ikke? Og undertiden lykkes det *ikke* for den examinerede Læge — ha, ha, ha! *(And, damm his eyes! that's about the size of it,* tilføiede han til speciel Opbyggelse for Rudolph).

Men denne var kun lidet oplagt til at nyde en Spøg, og navnlig ikke en paa Lægestandens Bekostning.

— Saa, De kurerer paa *Deres* Maade? Ja nu faar vi jo se, hvad Øvrigheden siger til den Maade. Det er hidtil gaaet saadan upaatalt hen, fordi der ikke var Nogen, der bekymrede sig om det. Men jeg vil ikke finde mig i dette Uvæsen, det kan jeg sige Dem. Jeg skal nok finde Midler til at gjøre Ende paa Deres Haandværk.

— Tal De heller om Deres eget Haandværk! De la'er Dem jo betale, enten det gaar godt eller akavet. Jeg ta'er ikke en Øre for, hvad jeg hjelper Folk med, og saa kan Øvrigheden heller itte gjøre mig noget.

— Ikke det? Ja det faar vi jo nu se ... De veed vel nok, hvordan De gjør Dem betalt.

— Ja, saa faar De jo gjøre, hvad De vil, Dogde ... Jeg har en ren Samvittighed, har jeg. Jeg hjelper mine

Medmennesker i deres Nød og Plage saa godt jeg kan — det er der itte Nogen og kan sige Noget paa.

Den trodsige Naturdoktor ansaae nu dette Interview for endt og vendte sig om for at gaa — og det ikke ad Sideveien, men tilbage i Retning af Borrehusene, som de kom fra.

— Holdt! raabte Rudolph — hvor vil De hen? De vil da ikke tilbage til Ane?

— Jo, det er lige hvad jeg vil, grinede Morten. Jeg sad bare og røg en Pibe Tobak for at vente, til De var væk — og nu *er* De væk.

— Og hvad vil De saa gjøre med det gamle Skind? Hvad var det, De havde i Deres Kræmmerhus?

— Ja, hvad mon det var? Ku' De itt' høre, hvor det summede? Det er nogen Bier jeg har, med Forlov, og dem vil jeg nu anbringe, for det skal gjøres med Kyndighed, skal det. Der er itt' Noget og er saa godt mod denne her Rheuma og Gigt som Bigiften. Se, nu veed De det, Dogde — nu kan De sige, De har gaaet i Lære hos Morten Usserød. Adjøs!

Med denne udsøgt haanlige Afskedshilsen vendte Egnens indfødte medicinske Autoritet Lægerne Ryggen, — og det en Ryg, paa hvilken man kunde se, alt som den magsomt bevægede sig bort, at dens Eier var af den Mening, ikke just at have trukket det korteste Straa ved dette Møde.

Da de kjørte videre, skjældte og smeldte Rudolph over Folks Dumhed og Overtro i Almindelighed og Landbefolkningens i Særdeleshed, men navnlig over den gamle Anes Utaknemmelighed, at hun bag ved hans Ryg lod sig behandle af saadan en Idiot som denne Kvægdriver. Fanden skulde da hente ham, om han for hendes Skyld skrev til Professor Vissing!

— Du er meget ufornuftig, min Ven, sagde Brix, da Rudolph endelig tav efter saaledes foreløbig at have lettet sit Hjerte. — Meget ufornuftig og navnlig utaknemmelig.

— Utaknemmelig? gjentog Rudolph med bitter Latter: — mod den gamle Skovhex?

— Og en kjøn Hex er hun, hende syntes jeg sgu rigtig godt om. Nei, *old boy*, men mod vores nye Ven, Naturdoktoren.

— Saa? fordi han fusker i mine Kure, og naar de lykkes, tager Æren for det — i disse Landlømlers stærblinde Øjne.

— Nei, omvendt. Sæt, at det er Morten, der har bragt den Gamle paa Benene, og du fuldender Sagen — giver Benene den sidste Politur .... nei, lad være at afbryde mig, Marquis! ... saa vil du, naar du bare griber det rigtig an — *carrying the matter with a 'high hand, you know* — —

— Aa, jeg troer, du er gal! Du kan da ikke for Alvor mene, at dette Bæst af en Røgter — —

— Saa sagte, saa sagte, Rudolph. Paa dette Punkt er du overhovedet noget forblindet, og for Øieblikket stærkt ophidset. Derfor maa jeg gaa noget i Bredden. Ser du, Gamle, du er Videnskabsmand — ja du er, du *troer* paa Videnskaben — har endogsaa den honette Ambition at vorde et saakaldet »Lys“ —

— *Havde!* afbrød Rudolph ham paafaldende bittert. — Det er det nu grundig forbi med.

— *Oh I don't know about that.* Denne Landpraxis er for dig dog kun en Episode — ligesom Husarridtet. Du vil her finde et eller andet interessant Tilfælde, paa det laver du din Disputats og saa har vi det gaaende ... Du har jo ogsaa Wimmer .... han har megen Tiltro

til dine Evner — naa, kort sagt: et Videnskabens Lys! — Derimod *jeg* — for mig var saadan en Landpraxis *the very thing.* Jeg er ikke den regulære Videnskabs Mand — mellem os sagt troer jeg ikke synderlig paa den. Jeg er en *Praktikus,* det er hvad *jeg* er. Værende en Praktikus siger jeg til mig selv: Den Slags Folk, der staar Naturen saameget nærmere, lever sammen med Bæsterne fra Morgen til Aften og tidt om Natten med — ja, hvorfor skulde de ikke vide en hel Mængde, som vores lærde Medicin aldrig har drømt om? Der var jo den gamle Priessnitz i Schlesien — ogsaa en Hyrde —; der er kommen Mangen humpende paa Krykker til ham og er gaaet dandsende bort — *and that's a fact.*

— Saa skal den Karl her vel være en anden Priessnitz? Ikke fordi jeg troer synderlig paa den første.

— Det er ikke just sandsynligt, skjøndt han havde Noget i sit Blik, saa jeg sagde til mig selv: det er ligesom det kunde se tvers igjennem Vævene. Der er jo saadan noget som intuitiv Diagnose, troer jeg. Og hvad hans Kræmmerhus angaar, som du naturligvis finder umaadelig grinværdigt — —

— Aa hvad det angaar — han kunde gjøre det, der var dummere.

— Saa, nu begynder man da at kunne tale et borgerligt Ord med dig. Det falder mig nemlig ind, at jeg allerede som Barn har hørt tale om det paa Landet. Det maa være et gammelt Husmiddel, hvorfor skulde der ikke staa Erfaring bagved det?

— Saamænd. Det er jo muligt, at der ved Biernes Stik bliver indpodet et lignende Stof som Myresyren, der er Hovedbestanddelen i de berømte Slambade.

— Videnskabsmanden! udraabte Brix beundrende. — Strax er han der med Forklaringen. — Ser du, min

Ven, du kan ikke lade Geheimeraadinde N. N. sætte sig i en Bikube — i alt Fald vilde det ikke være gavnligt for din Praxis i høiere Samfundskredse; og du kan heller ikke sende gamle Ane til Badet *what's its-name* — lyder som naar man nyser — nede i Ungarn — kan du vel? Godt! Og nu har Vorherre sørget for dem begge — Amen.

— Med andre Ord, du raader mig til at gaa i Lære hos Morten, som den uforskammede Karl sagde.

— *I will not go so far as that,* skjøndt jeg maaske selv vilde gjøre det, værende en Mand uden Fordomme. Men jeg vil raade dig til ikke at træde fjendtlig op overfor ham — maaske ogsaa leilighedsvis benytte ham.

Rudolph svarede ikke.

— Hyp, hyp!

Han kladskede Hesten over Krydset med Linerne og dreiede af tilvenstre, hvor en lille Allé af Rønnebærtræer førte hen til en stor Bondegaard.

— Naa, saa det er Lars Persens Gaard. Ja, *han* lider saamænd ingen Nød.

— Nei, Lars Persens ligger længer tilhøire. Men herfra kommer vi hurtigere hen til vores Grund.

III

De to Bøsser laa ikke mer i deres Læderhylstre, men hang over deres Eieres Skuldre; og hvis noget af Heltens Stemning meddeler sig til Vaabnet, saa maatte den Flint, der hang over Rudolphs Skulder, have været i en trist Forfatning. At vide, at man er Søndagsjæger, er

ikke opløftende; at vide, at man ikke engang kan kaldes saameget, er i Sandhed nedtrykkende.

Rudolph var nedtrykt, og Bøssen snærede hans Skulder med sin Rem. Forøvrig havde han ikke det fjerneste Begreb om, hvad der nu egentlig skulde foretages — heldigvis maaske, for derved blev han i alt Fald sat lidt i Spænding.

— Det skulde dog undre mig, sagde Brix, idet de i al Mag skred hen ad en Markvei, der førte ad Skoven til: — det skulde dog undre mig, om hint Sagn om Raabukken var saa helt ugrundet. Raadyrene søger jo næsten altid om Aftenen ud paa Markerne. Men vi er lidt vel tidlig paa Færde.

— Aa, der er nok Noget om det. For da jeg kom til Lars Persen et Par Dage efter at vi var kommet overens, saa smidskede han i Skjægget og sagde, at jeg havde gjort godt i at skynde mig. For Dagen iforveien havde Skovrideren i Hanenau været hos ham for at forpagte hans Jagtgrund. Sagen er den, at Lars Persen selv er en ivrig Jæger og aldrig har villet give slip paa sin Jagtret; men iaar er han saadan herunter af Gigt, at han vilde have den evige Fristelse fra Haanden — han er nemlig en af mine Patienter — og saadan fik jeg Forpagtningen, men Skovrideren — — „Kammerjunkeren“ kalder de ham forresten — han var meget ærgerlig over, at han for sent havde faaet nys om, at Lars Persen iaar vilde forpagte Jagtretten bort, for han vilde gjerne have bragt sine Raadyr i Sikkerhed.

— Naa, ser man det! Vi har haft Lykken med os ... Ja, hvem veed? — men vi maa væbne os med Taalmodighed.

Veien krummede sig mellem to Rugmarker. Kornet

gik dem næsten til Skuldrene. Det var grønt endnu og bølgede i lange Vover af sølvglindsende Ax.

— Er vi egentlig allerede her paa egen Grund?

— Endnu ikke, men det varer ikke længe. Og du siger jo selv, at vi er kommet i mer end god Tid.

Rudolphs Stemme forraadte tydelig, at han paa ingen Maade var i lyst Lune. Den lavt staaende Sol stak ham utaalelig i Øinene. Han trykkede Straahatten bestandig dybere og skjævere ned i Panden og krængede Skyggen om, men den svippede strax haardnakket tilveirs igjen. Derfor saae han ingenting og lagde ikke Mærke til, hvor vagtsomt hans Ledsagers Blik svævede hid og did over Markerne.

Pludselig blev Brix staaende. Hans Bøsse syntes af sig selv at forlade sin Plads paa hans Ryg og at springe i Hænderne paa ham.

— Er du ganske vis paa, at vi endnu ikke er der? spurgte han med en hæs Stemme, der dirrede af Sindsbevægelse.

— Ja naturligvis. Vores Grund begynder derhenne ved de to Piletræer.

En velment og rundelig Ed blev betroet til Victor-Emanuel-Skjægget.

Da Rudolph nu fulgte sin ophidsede Vens Blik, bemærkede han i Rugmarken tilvenstre en Bevægelse, der havde en skarpere Charakter end de Bølger, som den milde Sommervind voldte. Næsten samtidig fornam han en lydelig, vild Glammen.

— Hvad! der er vel en Hund, der har støvet et Raadyr op i Rugen?

Neppe havde han sagt det, saa sprang der en halvhundred Skridt forude en Raagjed tvers over Veien — fra Rugmarken tilvenstre over i den tilhøire. Næsten

samtidig dukkede det kronede Hoved af en Raabuk op over de bølgende Ax, og den ophidsede Glammen lod sig atter høre.

Det var altsaa hans „Hund“.

I næste Øieblik fløi ogsaa Bukken i et mægtigt Spring over Veien, og Jagten trak sig tilhøire i en stor Bue, der var let kjendelig ved en dunkel Fure og af og til punkteredes ved de fjedrende Spring, der løftede Bukken næsten helt op af Kornmarken.

Brix var bleven ganske bleg. Selv Rudolph følte sig stærkt ophidset.

Endnu en Gang hørtes Bukkens Glam — allerede langt borte.

Brix tog sig mandelig sammen.

— Fremad! Det nytter ikke at staa her og glo. Maaske vi alligevel — —. Hvem veed!

De gik hurtig videre. Snart havde de ved de to Piletræer passeret den Grændse, hvor deres Jægerret begyndte. Tilhøire nikkede Havre, tilvenstre bølgede de langhaarede, silkeglindsende Bygax. Oversigten var friere her end midt i Rugen, men hvad deres Øine søgte, var ikke mer at se. Snart kom de til en stor Brakmark; hvor den var til Ende, strakte et Stykke Eng sig langsmed Skovranden. Midt paa Marken stod der en lille Lund af Bøge og Asketræer, der aabenbart tidligere havde hørt med til Skoven.

— Der kan du se. En rigtig lille Skov, som jeg sagde dig. Den synes jeg nok, vi kan være stolte af.

Han vilde føre Vennen hen til denne sin Stolthed, men Brix rystede utaalmodig paa Hovedet og gik videre i den Retning, de var slaaet ind paa. Snart havde de blød, fjedrende Engbund under Saalerne.

Neppe hundrede Skridt fra Skovranden var der et

lille Hvidtjørnkrat. Da de havde naaet det, kastede Brix sig plat ned paa Jorden.

— Her er det Baghold, som Terrainet anviser os.

— Aa, du tænker vel endnu paa Bukken?

— „Tænker!" udbrød Brix og slog Blikket op imod Himlen over dette overfladiske, profanerende Udtryk, — *Man alive!* Jeg ser, hører, lugter, føler, *smager* Bukken.

— Meget fornuftigt, for det er efter al Sandsynlighed den eneste Smag, du vil faa af den, bemærkede Rudolph tørt, idet han besindig — udvælgende det Sted, der saae tørrest ud — nedlod sig ved Siden af sin Jagtbroder.

— Jeg siger dig: det er ikke mig, der jager Bukken, det er Bukken, der jager mig.

— Ser stærkt ud derefter, lød det bekræftende fra det gabende Marquisskjæg.

Victor Emanuel spyttede foragtelig.

— Nu skal jeg sige dig Noget. Du veed formodentlig ikke, at siden jeg har været i Skotland — —

— forbruger du *uncommonly* mange engelske Brokker — jo, det veed jeg — —

— er jeg blevet en Kjende fremsynet.

— *Second sight!*

— *Exactly so. Well!* Nu siger en indre Røst mig, at jeg ikke har set denne flinke Buk for sidste Gang. Jeg kan jo tage feil, men jeg har den Tro, at den kommer tilbage. Enten jager den Gjeden i en lang Bue, der fører dem begge tilbage over Engen her, eller ogsaa den kommer alene, hvilket vilde være endnu bedre. For med den Record, som den satte sidst, vilde den ikke være noget let Maal. Naa, vi faar se. Altsaa: Taalmodighed

er Parolen. Sol i Ryggen og Vind i Næsen — som det sig hør og bør. Og nu en Cigar — *to steady the nerves.*

Rudolph var meget tilfreds med dette Arrangement. Ved den lette Ophidselse, som dette Jagteventyr havde sat ham i, var Ærgrelsen over hans Sammenstød med den stedlige Rival fuldstændig bleven forjaget. Paa den anden Side var den lille Rystelse af hans Sindsro, som Meddelelsen om den troløse Elskedes Ægteskab havde foraarsaget, efterhaanden ganske ubemærket veget for en dyb Beroligelse. Det var en behagelig Bevidsthed, at hun ikke længer drev sit fortryllende Uvæsen i Kjøbenhavn, at hun var godt og vel ude af Landet og bosat et Steds hinsides Sundet, hvor hun spiste Smørgåsbord, sang Bellmann og forbrugte en urimelig Mængde a'er. Fred — en stor, bred Fred var det Skjød, som han lod sig synke bestandig dybere ned i. Bukken kunde ikke forstyrre ham, for med al Agtelse for Vennens Fremsynethed troede han ikke det Ringeste paa den forlibte Bjæffers Atterkomst og betragtede sig selv som alt andet end værende paa Jagt. Solen stak ham ikke mer i Øinene, men bredte kun sit gyldne Lys over det fredelige Landskab. Vinden viftede blidelig, Bøgeskovens grønne Løvvæg susede bestandig sagtere og bredte sin Skygge stedse videre ud — snart vilde den dække ham. Cigaren mellem hans Læber var et godt Bremermærke — han „saae glad efter dens Røg", ligesom Lenaus Zigeuner: „als ob er auf Erdenrund' nichts zum Glücke mehr brauche".

Medens han saaledes paa den mest idylliske Maade af Verden lod fem være lige, kunde der vel være gaaet en god Stund — det maatte der sagtens være, for ikke alene dækkede Skovens Slagskygge ham rigelig, men Cigaren var betænkelig forkortet og bragte allerede

nogle krusede Bestanddele af „Marquisen“ i Fare: — da han havde en drømmende Bevidsthed om, at der var Nogen, der hviskede, indtil det endelig blev ham klart, at denne „Nogen“ efter al Sandsynlighed var Brix.

Det *var* Brix — Jægersmanden.

Denne Standsperson saae ikke paa ham, men han havde Bøssen rettet. Da Rudolph uvilkaarlig lod sit Blik følge Geværløbet, saae han — neppe kunde han tro sine Øine! — han saae Bukken.

Den flinke Buk kom livagtig lige henimod dem. Den gik udenfor Skovkanten i en trugformet Fordybning. Formodentlig havde den ikke haft Lykke paa sin Jagt, men vendte tilbage som en skuffet Elsker; for den gik ligegyldig og uvagtsom, saaledes som man kun kan anbefale en livsled Raabuk at gaa i denne med Søndags- og Søgnejægere, Krybskytter og Forstmænd befængte Verden.

Ogsaa Rudolph var nu bleven smittet af den ham ubekjendte Jagtlidenskab. Han havde Bøssen i Hænderne og sigtede, hvilket maatte ske med stor Forsigtighed paa Grund af Kvistene, som Løbet maatte stikkes ud igjennem. Siden sine Skyttedage i Studenterkorpset havde han ikke haandteret et Gevær, og han syntes, at han hørte Sergeantens rustne Kommandostemme bagved sig.

— Endnu ikke! hviskede Brix. — Naar jeg tæller til tre.

Den livslede Raabuk var endnu lovlig langt borte. Men det var nødvendigt at holde den i Sigtet, for hvem vidste, hvorlænge den vilde blive ved at spadsere saa rolig der i Renden, hvor hvert Skridt bragte den Døden saameget nærmere. Et Stengjærde med en Avnbøghæk dannede Skovens Grændse tilhøire for den. Hækken

var tæt, men havde hist og her Aabninger, og paa disse Steder vilde et eneste Spring bringe den i Sikkerhed.

Da Rudolph lod sit Blik glide langs Hegnet for at udspeide, hvor man nærmest maatte befrygte en saadan Undvigen, fik han Øie paa en høi Mand, der stod i en Aabning af Hækken — hvor en Sti førte ud af Skoven — og gjorde heftige afværgende Bevægelser med sin Stok.

Han fik en ængstende Følelse af, at Alt ikke var som det skulde være. Saa meget mer som han nu saae, at den Fremmede bar en Slags Uniform: guldtresset Kasket, mørk Frakke med Epauletter og blanke Knapper.

Bukken var bleven staaende med en studsende Bevægelse.

— To —

Den Fremmede i Skovkanten bøiede sig frem, og hans Bevægelse havde noget saa Bydende ved sig, at Rudolph uvilkaarlig udbrød:

— Skyd ikke!

Det var for sent.

Skuddet faldt.

Bukken gjorde et mægtigt Spring og blev saa liggende ubevægelig paa Randen af Indsænkningen.

Brix reiste sig og aandede ud med den afgrundsdybe Tilfredsstillelse, som kun Elskov og Drab er i Stand til at udløse hos det ægte mandlige Menneskedyr.

Saa ilede han hen imod sit Bytte, fulgt af den mindre tilfredsstillede og temmelig urolige Ven.

Ogsaa den Fremmede havde forladt sit Stade i Skovkanten og stræbte med lange Skridt henimod det samme Maal. Men pludselig stod han stille og vendte sig om imod de to Jægere.

— De har skudt en Buk i mit Revier.

Den Sikkerhed og Autoritet, hvormed den Fremmede talte, forhøiede Rudolphs ubehagelige Følelse, at der var Noget i Ulave. Han svarede imidlertid med nogenlunde Ro:

— Undskyld — det er mig, der har Jagtret her.

— Det vil sige, De har forpagtet Jagten af Lars Persen — javel, og hans Jagtret gaar til Randen af denne Indsænkning og ikke et Skridt videre. Indsænkningen selv, som Bukken gik i, hører til Hanenau Skov.

— Det har Lars Persen ikke sagt et Ord om.

(*„Likely enough!“* mumledes der i Victor Emanuels Omraade).

— Han sagde: „Til Skovkanten.“ Saa maatte jeg naturligvis tro, at Indsænkningen hørte med til hans Eng.

— Saa? Den gamle Rævepels veed saamænd godt nok, at denne Rende, som Dyrene netop holder af at gaa i, hører med til Skoven. Det Spørgsmaal er for længe siden ved retslig Kjendelse blevet bragt i Rede mellem ham og mig — kongelig Skovrider Harstorf, tilføiede han, forestillende sig.

— Mit Navn er Sten, praktiserende Læge i Stubberup — min Ven, Candidatus medicinae Brix fra Kjøbenhavn.

Præsentationsceremonien med dens stive Buk var snart overstaaet.

— Jeg forsikrer Dem, Hr. Skovrider, jeg havde ikke den fjerneste Anelse om dette eiendommelige Retsforhold, og jeg beklager i høi Grad hvad der er sket.

Skovrider Harstorf maalte ham med et fast, men ikke uvenligt Blik, som Rudolph udholdt uden at blinke. Han lagde Mærke til, hvor klare og lyse disse Øine vare, dobbelt lyse under de stærke Bryn, hvis Mørkhed

blev endnu mere paafaldende ved Haarets sølvhvide Glands.

— Jeg troer Dem ubetinget, Hr. Sten. Det er den gamle durkdrevne Rad, Lars Persen, der har Skylden — og saa naturligvis Bukkens onde Karma: — der var ikke beskikket den noget længere Liv. Saa der var ikke Noget at stille op. De saae nok, at jeg stod dèr i en udsøgt dum Situation. Jeg saae det komme og kunde ikke røre mig. De maa huske paa, at jeg vidste ikke, at De ikke var paa det Rene med Deres Jagtret. Tvertimod, jeg maatte gaa ud fra, at De var rigtig underrettet og kun haabede paa, at Bukken skulde gaa ud af Renden og komme ind paa Deres Jagtgrund. Men hvis jeg raabte inde fra Skoven, kunde det jo netop jage den derover. Jeg maa tilstaa, jeg *var* tvivlraadig; men jeg tænkte, „endnu er der Tid“, for Afstanden var temmelig stor til at vove et Skud. Desuden haabede jeg, at min Gestikuleren vilde advare Dem, for jeg saae at De var blevet mig vàr.

— De havde heller ikke gjort Regning uden Vært, Hr. Skovrider, hvis det havde været mig alene, for jeg fik virkelig en uhyggelig Anelse om, at der var Noget forkert. Og jeg bad ogsaa min Ven om ikke at skyde, men han gjorde det alligevel — —

— Ja naturligvis gjorde jeg det, sagde Brix, ærgerlig over saaledes at blive udleveret, — og hvis Vorherre havde raabt det ned til mig fra Himlen, saa havde jeg ogsaa skudt.

— Dèr kan De se, Hr. Skovrider, min Ven er bidt af en gal Jæger, det er hele Ulykken. Ofret for hans Jagtgalskab tilhører naturligvis Dem.

— Ganske vist tilhører Bukken mig — men hvad skal jeg med Liget? Troer De, det var mig om Dyre-

stegen at gjøre? Jeg havde saa gjerne reddet dens Smule Liv. Naa, det lod sig nu ikke gjøre. Som sagt, daarligt Karma.

— Jeg veed ikke, hvad De mener med »daarligt Karma“, sagde Brix — men hvad kan vi egentlig gjøre mer end anerkjende, at Bukken tilhører Dem? Vil De lade os straffe?

— Lade Dem straffe? gjentog Skovrideren med et eiendommeligt humoristisk Blink i de lyse Øine og en ironisk Dirren af den temmelig fyldige Underlæbe, der skjultes halvt af den stærke gulig-graa Moustache: — aa nei, det vil jeg ikke. Det besørger Karma, som De ikke kjender. Sandsynligvis vil De blive gjenfødt som en Raabuk og finde en tidlig Død for en Søndagsjægers Skud.

— Søndagsjæger, Hr. Skovrider, bruste Brix op, jeg har gjort mangen en Jagt med, og forresten er dette ikke en Søndagsjægers Skud. De behagede selv at bemærke, at Afstanden var lovlig stor.

— Der gives en Verdenshersker, som Frederik den Store kaldte „Hans Majestæt Tilfældet“ — han kommer undertiden Søndagsjægere til Hjelp.

— Her har han ikke gjort det, som De vist vil overbevise Dem om, svarede Brix tørt og gik henimod sit Bytte, forud for de Andre.

Med et Fagmandsblik mønstrede Skovrideren Raabukken.

— Et smukt Bladskud, unægtelig. De har Ret til i Deres næste Liv at blive nedlagt af en dygtig Skytte!

Brix rødmede af Stolthed over denne Ros fra saa kyndige Læber og samtidig krympede han sig dog under denne vedvarende Sarkasmestrøm, der var ham uforstaaelig og derfor næsten uhyggelig. Rudolph derimod

skottede til den gamle Herre og tænkte: „Jeg vilde nok give Noget for at vide, hvor Meget han mener af alt dette.“ For det forekom ham, at der bag ved al denne lunefulde Spøg laa en dyb Alvor, ja endogsaa saadan noget som en Livsanskuelse. Og han huskede, at Fru Bjerring havde talt om Onkel Frederiks underlige Meninger og sagt, at man aldrig rigtig vidste, om han mente dem alvorlig eller ei.

— Og nu siger jeg de Herrer Farvel. Som sagt, Stegen bryder jeg mig ikke om. Om Bukken er faldet en Kjende mer tilhøire eller tilvenstre, det er et vigtigt juridisk Spørgsmaal, men vi er jo *unter uns* og vi er ikke Rabulister. Kun maa der naturligvis ikke derved skabes noget Præcedens. De kongelig-skovriderlige Rettigheder hævder jeg med al Bestemthed. Godaften!

Han løftede Kasketten og slentrede tilbage til Skoven. Rudolph stirrede efter ham, indtil den høie Skikkelse forsvandt mellem de graa Bøgestammer. Saa vendte han sig til sin Kamerat.

Denne stod, som venteligt var, fortabt i Beundring af Bukken. Alligevel havde han en temmelig betænkelig Mine, mens han strøg sit kongelige Skjæg, som om dette Halali ikke gjenlød i hans Sjæl med den rette, fuldtonende Klang. Endelig kom han dog til det Resultat, at de „*after all*“ havde haft et rigtigt Svineheld med sig.

Rudolph sagde ham ikke imod, men ytrede ligesaa lidt nogen hjertelig Samstemmen.

— Og det maa jeg sige: en fin Fyr, denne Skovrider. Jeg synes forbandet godt om ham, om jeg end ikke just troer, at jeg nogensinde vilde befinde mig rigtig hyggelig i hans Selskab.

Ogsaa denne Gang blev Rudolph ham Svar skyldig.

IV

— Ja nu bliver De da vel Moders Doktor? spurgte Otto Bjerring.

Da Arvingen til Vindslevholm rettede dette delikate Spørgsmaal til Rudolph, befandt den designerede Patient sig lykkeligvis udenfor Hørevidde. Erna sad inde i Salonen ved Flyglet, hvis Tangenter hun aflokkede et moderne Klaverstykkes Klange til Underholdning for sine Gjæster — en Slags musikalsk *pousse-café*. Rudolph og Brix stod i et lille Kabinet, der var fuldt af spinkle Empiremeubler og allehaande Nipssager. Glasdørene stod aabne til Verandaen, hvor nogle Gjæster, hvis Hoveder mulig var lidt hede efter Dinéren, foretrak at nyde Kaffen i det Fri. Til den anden Side saae man ind i Bjerrings Arbeidsværelse og gjennem dets Vinduer ud paa den store Gaardsplads med Parken i Baggrunden. Naar der gjennem Altandøren aandedes en sød Duft af Heliotrop og Levkøier ind i Kabinettet, saa strømmede der en saare vellugtende Havannarøg ind fra Herreværelset, hvor de fleste mandlige Gjæster havde forsamlet sig, navnlig de, der hørte til den intimere Kreds. Kun Hr. Juel — der dog vel maatte regnes til den — opholdt sig endnu i Salonen, hvor hans sorte Kjæmpeskikkelse virkede iøinefaldende nok mellem alle de lyse Dametoiletter. En stærkt udviklet musikalsk Sands fængslede ham formodentlig hos den musicerende Værtinde.

Det var i alt Fald Rudolphs Hypothese, der dog strax blev kuldkastet ved den Bemærkning af Brix, at han ude i Forsalen, da han hængte sin Overfrakke fra sig, havde hørt denne sorte Junker fløite — formentlig „Du

bist verrückt, mein Kind", og at denne Præstation havde gjort det høist usandsynligt, at musikalsk Anlæg var Aarsag til denne Fængsling. „Men Fængsling finder dog Sted?" — „Fængsling finder Sted," lød Brix' Diagnose — „fra *hans* Side?" — „*Kun* fra hans Side?" — „*That is the question.*"

De to unge Læger havde trukket sig tilbage til Kabinettet, dels fordi de følte sig lidt isolerede i dette Selskab, dels ogsaa, fordi dette lille Rum paa Grund af sin Beliggenhed afgav en fortræffelig Iagttagelsespost, hvor de ogsaa uforstyrret kunde udvexle deres Bemærkninger — indtil Otto Bjerring sluttede sig til dem.

Det var en mørkhaaret Dreng med fyldige røde Læber og paafaldende store og hvide Tænder, knokkelstærk og opløben. Han var endnu temmelig ufærdig men tog sig dog godt ud i den blaa Uniform med blanke Knapper, der præsenterede ham som Elev af Sorø Akademi. Rimeligvis havde Selskabets fremmede Element tiltrukket ham; men han havde maaske ogsaa et bestemt Formaal i Sigte, for hans livlige Øine havde baade et meget bestemt og et snu Blik, da han stillede hint Spørgsmaal:

— Ja, nu bliver De da vel Moders Doktor?

Blikket var saa speidende snu og Stemmen saa ivrig, at Brix senere tilstod, at han var bleven „*quite taken aback*" ved dette pludselige Spørgsmaal.

Rudolph tømte sin Kaffekop og stillede den fra sig paa en chinesisk Etagère.

— Jeg veed saamænd ikke, min unge Ven. Men jeg vilde være tilbøielig til at antage paa Forhaand, at Deres Fru Moder allerede har en Huslæge.

— Naa, Fenger — Distriktslægen — ja, han er naturligvis Huslæge her paa Vindslevholm, men hvad

gjør det? Moder synes ikke om ham. Han gjør ikke Væsen nok af hendes Nerver, skal jeg sige Dem.

— Ja men, det gjør han maaske ret i.

— Aa, Moder har sgu Nerver nok. Naar De bare bærer Dem lidt klogt ad og snakker hende pænt efter Munden, saa bliver De nok hendes Læge, og det maa De da gaa ud paa.

Han sagde det med den fortryllende Ligefremhed, der kun findes hos Børn, hvem Livet endnu ikke har lært de conventionelle Løgnes Nødvendighed.

Brix lo: —

— Naa! De er nok en praktisk ung Mand.

— Hvorfor skulde jeg ikke være praktisk? Og jeg behøver ikke en Gang at skaffe mig en Praksis.

Otto lo og viste sine store hvide Tænder, hjertelig fornøiet over denne Vittighed, som han fandt saare vellykket. De to Læger lo ogsaa; det vilde have været uhøfligt *ikke* at gjøre det, og desuden morede de sig over Drengens friske Væsen.

— Ikke blot en praktisk, men ogsaa en lystig ung Mand, sagde Brix; vel udstyret med „Mutterwitz“ — hvad?

— Ja, fra Moder maa jeg vel have det. Hun er et kvikt Hoved, er Moder. Men saa er hun ogsaa rigtig nervøs og maa skaane sig. Ikke saadan styrte om i Syrien og Palæstina, det er ikke noget for hende, vel?

— Aa, De kan vel slet ikke undvære Deres Moder? spurgte Brix drilsk.

— Undvære! gjentog Drengen krænket. — Aa, der er saamænd dem her, der daarligere kan undvære hende end jeg.

Et hurtigt Blik skjød fra de mørke Drengeøine ind i Salonen, hvor Hubert Juels lange Skikkelse lænede sig

frem over Flyglet og bragte det sortskjæggede Ansigt med de lysende Tænder tæt hen til Fru Bjerrings blonde Hoved, der var halvt skjult af Noderne.

De to Aesculap-Brødre udvexlede et hurtigt Blik, fuldt af sjælelig Diagnose.

— Ja, jeg kan nok tænke mig, at De ikke hænger i Deres Moders Skjørter, Hr. Bjerring, sagde Rudolph. — De ser ikke ud til at være af den Slags, og desuden slides det hurtig af En i Sorø. Men hvorfor maa da Deres Fru Moder ikke reise til det hellige Land?

— Aa, det er saamænd meget ligefrem. Saa bliver Beværtningen her lukket, og naar Juleferien kommer, maa jeg over til Tante Jette i Jylland — tænk Dem! en Gaard midt paa Heden og Tante Jette — i Stedet for at gaa paa Jagt her med Onkel Hubert. Fader er altfor ugidelig til det, men Onkel Hubert er ikke doven, det kan De ta'e Gift paa. Onkel Hubert — det er Juel til Juelsbo — den store Mand derinde, som taler med Moder nu —

(»og som mindre kan undvære hende end jeg,“ supplerede de to Læger i Tankerne).

— Og Ballerne — aa, De kan tro, vi har en lystig Juletid her. Og saa Tante Jette, paa Heden! Nei, De kan nok indse, Moder maa blive hjemme.

— Ja, det ser ud til det — fra Deres Synspunkt. —

— Hør, veed De hvad, vi slutter Forbund. Jeg gjør Dem til Moders Læge og De forbyder hende at reise. Skal det være en Aftale?

Han indbød til Haandslag.

— Nei, holdt, min Ven! Saa vidt er vi ikke endnu, raabte Rudolph leende. — Naar nu saadan en Reise netop var god for Deres Moders Nerver?

Drengen saae paa ham med et trodsig-ironisk Smil.

— Troer De, jeg er et Barn? Naar Doktoren siger, det er ikke godt, saa er det ikke godt.

— En fortræffelig, rettroende Maxime! udbrød Brix leende. — Men hvordan vilde De bære Dem ad med at gjøre min Ven Sten, der ganske vist har givet sig særlig af med Nerverne og efter min Mening har et ganske exceptionelt Blik for saadanne subtile Tilfælde — hvordan vilde De da bære Dem ad med at gjøre ham til Deres Moders Læge?

— Aa, lad De mig om det .... De skal bare se .... og — *jeg* vil være her i Juleferien.

Drengen løb ind i Salonen.

Idet hans sorthaarede Hoved med de leende røde Læber og de hvide Tænder strakte sig henimod Onklens, tvers over Flyglet, kunde en vis Lighed ikke undgaa de to Lægers Opmærksomhed.

— Jeg turde vædde paa, at den Tiltrækning, som vi nylig konstaterede, ikke er ensidig og er af gammel Datum, og at der her foreligger et Tilfælde af „Forséen“. — Men Videnskaben troer vel ikke paa „Forséen“?

— Videnskaben *troer* overhovedet ikke, og det med at „forsé sig“ regner den til den folkelige Overtro.

— Naa ja, saa forklar du da Phænomenet videnskabeligt. Men skulde vi ellers ikke nu forlade denne Mellemregion og nedsætte os i Herreværelset? Morris-Cigaretten var meget fin og klædte Kaffen og Chartreusen godt, men jeg længes efter en ordentlig Mundfuld Cigarrøg, og det lugter godt, hvad der kommer derinde fra. — —

I Herreværelset lod det samme Thema til at være paa Bane, som var blevet behandlet i Kabinettet: den fore-

staaende Reise og det Spørgsmaal, om Fruen vilde deltage i den.

— Ja, det er sandt! udbrød Bjerring sukkende, just som de to unge Læger traadte ind.

Han sad, eller rettere laa i en lav Læderlænestol ved Siden af et stort Bord, der indtog Midten af Værelset, og hvis lange Egetræsplade helt var bedækket af Kort, Togplaner, Reisebeskrivelser og Bädekerbind. Den Cigar, der stak frem under hans tykke Knebelsbart, tabte sin smukke Søile af fast, hvidgraa Aske ned paa hans Benklæder, uden at han lagde Mærke dertil. Han saae aabenbart heller ikke de Indtrædende, skjøndt hans Blik stirrede lige i den Retning.

— Ja, du *har* Ret, Frederik. Jeg vilde naturligvis komme til at savne hende forskrækkelig. Paa den anden Side — det maa dog være ganske deiligt. Tænk dig en Gang — saadan ganske alene i den syriske Ørken, udenfor Teltet — Folkene, Dragoman og de Andre regner jeg naturligvis ikke, saalidt som Kamelerne ... Naar saa saadan Solen synker i Horisonten og disse Farver — Orientens Farver, du ... og Natten sænker sig ... saa at sidde saadan dèr alene og ryge sin Cigar og *længes* efter hende — jeg synes det maa være vidunderligt!

Kammerjunker Harstorf stod lige foran den Talende. Den mørkeblaa Uniformsfrakke med Fløielskrave klædte hans slanke Figur fortræffelig. Han vuggede sig let i Hofterne og saae med et godmodigt Smil ned paa Godseieren, medens hans høire Haand strøg den graa Knebelsbart, hvorfra Cigarrøgen krusede sig frem med tøvende Velbehag.

— Ja, kjære William, det har du udmalet dig meget smukt. Denne Længsels-Lasur giver Billedet en ganske særlig Charme. Men mon ikke denne Længsel er mor-

sommere for den, der reiser i Syrien, end for den, der bliver hjemme paa Vindslevholm?

— Ja, Gud bevares, hvis Erna bare har Mod til at tage med, saa er og bliver det naturligvis det Bedste, indrømmede Bjerring. Men det langlige Blik, som han sendte efter sin drømte, længselsfyldte Ørkenensomhed, understøttede ikke just hans Forsikring.

Men nu rømmede Pastor Christensen sig.

Da han sad paa en Chaiselongue ved Midterbordet, var han den eneste af de her forsamlede Herrer, som var nær nok til at deltage i denne Samtale, hvortil da ogsaa hans Stilling som Familiens Sjælesørger gav ham ubestridelig Adkomst.

De øvrige Herrer havde parvis fordybet sig i Privatsamtaler eller dannede en Gruppe henne ved Vinduet, i hvis Midte en mager Herre ragede op — den eneste uniformerede foruden Skovrideren, hvem han heller ikke gav noget efter i Længde. Navnene Estrup, Berg, Hørup bevidnede, at man politiserede, som overalt, hvor Amtmand Ingerslev førte Ordet.

Pastor Christensen rømmede sig altsaa paa sin beskedne Maade og formente, at det vilde være en frygtelig Skuffelse for Fruen, hvis hendes angrebne Nerver virkelig skulde forhindre hende i at deltage i denne Reise. Han mindedes, med hvilken Begeistring hun havde talt om dette Besøg i det hellige Land, hvor inderlig hun havde glædet sig til at betræde den indviede Jord, hvor hendes Frelser havde vandret. Og han henvendte sig til Sten, som vistnok ogsaa kunde huske det. For hvis han ikke tog meget feil, havde det netop været den Dag, da han havde haft den Fornøielse at gjøre Doktorens Bekjendtskab.

Rudolph bekræftede dette, men erindrede tillige om,

at Fruen allerede den Gang havde ytret sin Frygt for, at hendes Nerver maaske kunde gjøre Indsigelse mod denne Orientreise.

— Ja vel, sagde Bjerring, — det husker jeg ganske tydelig. Det var ved Middagsbordet. Oliverne var daarlige, skjøndt de *var* fra Ottesen. Det var ogsaa den Dag, Hr. Pastor, at De kom og fortalte om de Apostle, som De havde opdaget i Choret.

Allerede ved Erindringen om Ottesens daarlige Oliven havde Bjerring skaaret en Grimasse. Men da han kom til Præstens Chor-Apostle, fik hans Ansigt et ligefrem lidende Udtryk. Tanken om disse gamle stive Herrer, der i mange Aarhundreder havde skjult sig under Kalken for nu at bryde frem og rette et frygteligt Angreb netop paa *hans* Kasse — denne Tanke kastede sin Skygge over hele Tilværelsen og formørkede endogsaa den orientalske Sol. Med dyb Misundelse betragtede han en af sine Naboer, en lille tyk Mand med et skaldet Hoved og et Nøddeknækkeransigt. Med en skrattende Stemme og stærkt holstensk Accent, der ingenlunde beherskede de danske Stødtoner, klagede han sin Nød for en sammenskrumpen Prokurator fra Nestved. Denne lyttede til ham med et fordægtigt Smil, som syntes at sige: „Jeg varer Dem ad, at hvad De siger vil blive benyttet imod Dem.“

— Og hvad er saa min hele Herlighed? klagede Holsteneren. — Et Gods uden Bønder (accentueret som „Hynder“), en Skau uden Træer og en Kirke uden Ti'nde.

„En Kirke uden Tiende“, sukkede Bjerring, da han hørte denne Trefoldighed nævne, der var ham som alle Wagemanns Bekjendte velbekjendt nok: — „maaske, men ogsaa uden Apostle!“

Pastor Christensen strøg sig nervøst over den sparsomt skjæggede Hage. Han formelig krummede sig af Medlidenhed med den fromme Pilegrim, hvis Fart blev truet af en ubarmhjertig Sygdom. Ja det var ham, som om ogsaa en stor Lykke af overjordisk Natur stod paa Spil for ham selv. Erna Bjerring havde ikke undladt at sprede sine Ynders Net for det præstelige Enkemandshjerte — hvad hun gjorde halvt ubevidst og rent sportsmæssig. Resultatet var, at Pastor Christensen i et afsides Kapel af sit Hjerte drev en hemmelig Madonnakultus med hendes Billed. Nu var det ham, som om den skjønne Frue vilde tage hans bedre Del med sig til det forjættede Land og bringe den gjennemlutret tilbage. Da hendes Gemal nu ikke længer skjænkede ham aabent Øre (og han havde en skummel Anelse om, at Chorapostlene voldte det); og da han paa den anden Side ikke kunde lade sin Bekymring og sit Haab om en Palæstinareise for „sin bedre Del“ forstumme saa pludselig: saa henvendte han sig til Skovrideren, der hørte paa ham med sin altid beredvillige Høflighed, skjøndt det forekom Rudolph, at han ikke just tog Sagen saa grumme alvorlig.

Men fra den politiske Vinduesgruppe kom der nu et begeistret Udbrud, baaret gjennem hele Værelset af Amtmandens skjærende Fistelstemme:

— Men forresten — à propos „Sauce“ — at jeg ikke glemmer det: Mine Herrer! har De tilstrækkelig nydt den Fiskesauce, der blev serveret idag? — stor-artet. Den er en Opfindelse af vor Vært — ja, jeg haaber ikke, at jeg forraader nogen Hemmelighed, Bjerring?

— Paa ingen Maade. Jeg satte den paa Menuen til Ære for Dem. Det er den Fiskesauce, veed De nok, der egentlig kun maa nydes knælende.

— Ja — ha! mit eget Udtryk, da jeg første Gang smagte den, og ikke overdrevent — ikke paa nogen Maade overdrevent.

En almindelig munter Mumlen samstemmede med denne gastronomiske Andagt, og af det aandelig knælende Kor hævede sig som en Solo Holstenerens skrattende Stemme:

— Og jeg siger: en Fisk uden Sauce er som en Kirke uden Ti'nde.

— Men hvad var det, vi kom bort fra, mine Herrer? vendte Amtmanden sig atter til sin politiske Kreds: — rigtig, „Sauce". Denne Blanding af Brandesianske Atheister og Tørvebønder — denne, som De saa fortræffelig kaldte den, Hansen, „denne nye Sauce til den parlamentariske Steg" —

— Den er ikke just til at nyde knælende, hvad Ingerslev? skrattede Holsteneren.

— Til at spytte ud, Wagemann, til at spytte ud og skylle Munden efter. Naa, jeg sætter nu min Lid til Landsthinget. Landsthinget, mine Herrer — —

Medens Samtalen i Vinduesgruppen, der nu var forstærket ved Holstenerens og Prokuratorens Tilslutning, rullede videre i det politiske Spor *via* „Landsthing", traadte Hubert Juel ind fra Kabinettet og gjorde Ende paa Præstens Jeremiader, der havde fornyet sig efter den almindelige Sauce-Digression.

Idet han bøiede sig frem for at udsøge sig sit Bytte i en af de forskjellige Cigarkasser, lagde han sin store Haand paa den Talendes smalle Skulder.

— De har fuldkommen Ret, Hr. Pastor. Min Kusines Hjerte *maa* briste, hvis hun ikke kommer til Jerusalem, men kun sender sin Ægtefælle derhen. Men selv for Deres øvede Veltalenhed vil det neppe lykkes at

gjøre Onkel Frederik det klart. Han drages altfor lidt selv til det hellige Land.

— Ha, ha! Ja, det har De s'gu Ret i, Juel!

Det var Amtmand Ingerslev, der havde opfanget den sidste Ytring af Juels Stentorrøst og strax traadte nærmere.

— Vel talt, Juel! I denne Bemærkning erkjender jeg atter et rigtigt politisk Instinkt, der kun kan bestyrke mig i mine Forventninger. Ja, jeg opgiver ikke Haabet om at faa Dem ind i Rigsdagen. Fru Bjerring og jeg, vi talte netop ved Bordet derom. Bjerring er sluppet fra mig, og Kammerjunkeren har jeg opgivet — *ham* sendte jeg allerhelst til Rigsdagen, det nægter jeg slet ikke. Nei, Harstorf — han føler sig ikke draget til Jødeland. Gud ske Lov! — vi har sgu nok i Danmark af dem, der gaar *den* Vei. —

En bifaldende Mumlen bevidnede til Rudolphs Forundring og Mishag, at Amtmanden var Talsmand for en i denne Kreds herskende Følelse overfor den stærke israelistiske Islæt i moderne dansk Aandsliv.

Men Prokuratoren kildede sin trinde Nabo i Siden med sin spidse Albu og hviskede ham i Øret:

— Pas paa, Wagemann! nu svang Amtmanden sig paa sin Kjæphest.

Det var nemlig en bekjendt Sag, at Egnens store Politikus gav Jøderne Skylden for Alt, hvad der var gaaet galt i Danmark i den sidste Menneskealder, og Prokuratoren havde sin evige Moro af de snedige Snigveie, ad hvilke Amtmanden altid vidste at komme til sit Maal.

— Lagde De Mærke til, hvor behændigt han substituerede „Jødeland“ i Stedet for „det hellige Land“? Det var Stigbøilen. Nu gaar det i Galop.

Amtmanden havde ganske rigtig givet sin antisemitiske Rosinante Tøilerne og spiddede paa sit Korstog alt, hvad der kom ud for hans fældede Landse.

— Tag Dem i Agt, Ingerslev! raabte Hubert leende, da Taleren endelig gjorde en Pavse for at trække Veiret. — Onkel Frederik her er ikke rigtig sikker længer. I alt Fald har jeg ganske nylig hørt ham tale med mistænkelig Begeistring om en Jøde.

Med et „ogsaa du min Søn Brutus!“ malet i sine choleriske Træk stirrede Amtmand Ingerslev paa Skovrideren, der smilende strøg sin Knebelsbart og med et roligt Nik indrømmede Beskyldningens Rigtighed, idet han nedlod sig i en Lænestol og behagelig strakte de lange Ben ud.

— Dèr gjør du mig virkelig nysgjerrig, brummede Bjerring, — ham har jeg da aldrig hørt noget om.

— Jeg har ogsaa først nylig lært ham at kjende.

— Spinoza? formodede Pastor Christensen, lidt forlegen, omtrent som en Dreng paa Skolebænken, der har dristet sig til at række Fingren i Veiret.

— Nei, ikke Spinoza.

Christensen rødmede, følte at han havde begaaet en Bommert og skyndte sig at gjøre den god igjen.

— Nei, naturligvis! Spinoza har De selvfølgelig længe kjendt, Hr. Kammerjunker.

— De overvurderer mine philosophiske Kundskaber, Hr. Pastor. Jeg har aldrig læst noget af Spinoza, han har aldrig været mig sympathisk.

Pastor Christensen slog forvirret Blikket ned. Han troede dog at vide, at Skovrideren var en Slags Naturphilosoph, og det kunde han da huske fra sin Studentertid, at Spinoza var Pantheisternes Patriark. Hvor kunde det da være, at Harstorf ikke var en Beundrer

af ham? Han havde troet at gjøre saadan et godt Greb med Navnet Spinoza, at dokumentere sig overfor Kammerjunkeren som et godt Hoved, der forstod ham, og at fortjene et bifaldende Blik fra de lyse Øine under de mørke Bryn — og nu var han kommen saadan afsted!

Pastor Christensen var skuffet og bedrøvet, for han led af en sælsom, ulykkelig Kjærlighed til denne berygtede Kjætter af en Skovrider, hvis forekommende Væsen tiltrak ham uimodstaaelig.

Denne Kjærligheds Gjenstand havde imidlertid med stor Omhu tændt sig en frisk Cigar.

— Nei, for Spinoza har jeg aldrig kunnet sværme. Han var dog til Syvende og Sidst en rigtig flad semitisk Optimist, der var hjertelig tilfreds med hele denne Verden og fandt, at „Alt var saare godt" — ligesom Jehova.

— Ja, veed du hvad, Frederik, sagde Bjerring og satte sig lidt mere opreist i den lave Lænestol, hvis Læderpuder mer og mer havde slugt ham —: du veed jo, *jeg* stikker ikke dybt og er ikke noget kritisk Hoved. Men det maa jeg dog sige, at allerede paa Skolebænken fandt jeg, det var en temmelig ubegrundet Selvros af Vorherre.

— De maa betænke, Hr. Bjerring, det var før Syndefaldet, forklarede Præsten.

— Naa, *det* kunde vel ikke udeblive, saadan som Tingene nu en Gang var blandede, mumlede Bjerring, der atter begyndte at drukne i Puderne.

— Ja, vi kan sagtens, William, sagde Kammerjunkeren — for *os* er det gamle Testamente Hekuba. Men de gamle Rabinere, for hvem hver eneste Sætning var en Aabenbaringssandhed, de var anderledes i Klemme. I alt Fald var det Tilfældet med den Mand, jeg mener, den gamle Rabbi Mëir. Han rystede paa sit graa Hoved

over den Sætning, for han havde set noget af Verden og fandt *ikke,* den var god. Paa den anden Side kunde der ikke være nogen Tvivl om, at hvad der stod i Biblen var sandt. Og naar Gud selv roste sin Skabning, hvo kunde da dadle den? Se, det kalder jeg et Dilemma, og det et dobbelthornet.

— Hvis Rabbi Mëir var en klog Mand, sagde Rudolph, saa erklærede han Stedet for at være forfalsket.

Harstorfs lange aristokratiske Haand viftede en Røgsky bort fra Øinene, der blinkede til Rudolph med et Bifaldssmil, som Pastor Christensen misundte ham.

— Det var akkurat, hvad han gjorde, Hr. Doktor. Men nu var det ikke nok at erklære det for en Forfalskning; han maatte ogsaa eftervise, hvordan den havde kunnet opstaa, og hvorledes Texten oprindelig havde lydt. Og det var han Mand for. Han fandt ud, at naar han indskjød et Bogstav i det hebraiske Ord, som vi oversætter med „saare", saa stod der: „Gud saae nu Alt, hvad han havde skabt, og Døden var god."

— „Døden?" raabte Pastor Christensen og hoppede lidt paa Chaiselongen, som om han var bleven anskudt, medens Bjerring fra sin Lænestols Dyb lod en anerkjendende sagte Brummen lyde.

— Ja vel, Hr. Pastor! Døden var det eneste Gode, som Gud kunde opdage i hele sin Skabning. Er det ikke mærkeligt? Og naar man nu betænker, hvor langt denne brave, gamle Rabbi var fra at ville sige en Aandrighed! — at han udaf sit Hjertes Enfoldighed og sit Hoveds Visdom kom til saadan et overraskende Resultat og var ganske overbevist om, at han kun restituerede den oprindelige Text, uden at have en Anelse om, at han vendte op og ned paa det gamle Testamente og kuldkastede hele sit Folks Verdensanskuelse: — ja, har det

ikke noget Rørende ved sig? men dog i endnu høiere Grad noget Ærefrygtindgydende? For just derved at han var saa bunden, viste han, hvad han var for en fri Aand. Ja, for Rabbi Mëir har jeg sandelig Respekt.

— Ja, jeg kan nu dog ikke rigtig begribe denne Rabbi, indvendte Præsten. — Han vidste jo dog, at Døden den Gang slet ikke var der endnu. Den kom jo først ind i Verden ved Syndefaldet.

— Ja, og Syndefaldet kunde, som Tingene nu en Gang laa, ikke godt udeblive, som Bjerring meget rigtig sagde. I alt Fald *er* det jo ikke udeblevet, og naar et alvidende Blik oversaae det Hele, maatte det ogsaa faa Øie paa dets Følge, Døden. Saadan har Rabbien aabenbart forstaaet det.

Præsten svarede ikke. Han sukkede kun resigneret og strøg sig nervøst over Hagen. Skovrideren var — som Brix hviskede til Rudolph — *one too many for him.*

Denne Raabukkens Banemand havde nu stillet sin hidsige Hunger efter Havana nogenlunde, saa at han var beredt til at kaste sig ind i Diskussionen, hvortil han følte sig saa meget mere kaldet, som hans Ven allerede havde udmærket sig i den.

— Ja, men, Hr. Kammerjunker, naar Døden virkelig er det Bedste her i Verden, hvorfor var De saa for et Par Dage siden saa ivrig for at redde den Raabuk? Jeg synes, jeg maa have gjort den en udmærket Tjeneste, da jeg skjød den ned.

— Ja, ser De, Høistærede, for det Første kunde jeg dog ikke ane, at jeg havde en Mesterskytte for mig, der saa pludselig og smertefrit vilde befordre Bukken ud af denne Verden.

Den saaledes Roste rødmede helt ind under det ita-

lienske Kongeskjæg, hvorfra mægtige Røgskyer vældede ud, medens nogle stammende Ord besværlig nok fandt Vei sammen med dem for beskedent at afværge denne Ros: — „Mesterskytte“? — han var langt fra selv at — paa nogen Maade —

Den almindelige Opmærksomhed var nu henvendt paa hans Person, mer end han ønskede. Juelsbos kjæmpemæssige Eiermand betragtede ham med synlig Interesse, og hans store hvide Tænder lo — venlig eller spodsk, hvem kunde sige det? — da han spurgte: —

— Aa, saa Doktoren er Jæger?

— Begge de Herrer Læger er Jægere, erklærede Skovrideren, og nu var det Rudolphs Tur at blive rød i Hovedet, især da Junker Huberts mørke og skarpe Øine fæstede sig paa ham.

— Hr. Stens Dygtighed har jeg ikke haft Leilighed til at beundre. Men det Skud, hvormed Hr. — Brix? ikke sandt? — Hr. Brix nedlagde Bukken, var unægtelig brillant.

(„*And no mistake*“ mumlede det engelske Chorus i Brix' Hjerte).

— Men for at komme tilbage til Deres Indvending, Hr. Brix, saa synes den ganske vist ved første Blik indlysende nok. Men selv om Døden er det Bedste, saa e r vi jo nu en Gang her i Livet — formodentlig for at leve det, og det har sagtens sin Betydning. Men saa er det ogsaa ønskeligt, at det kommer til at udfolde sig rigtig. Det er i Virkeligheden ingen Inconseqvens, saadan som De troer. Tvertimod vil De overalt finde, at hos de livsbekræftende, optimistiske Folkeslag gjælder det for en Lykke at dø ung, og omvendt hos de livsfornægtende, f. Ex. Inderne. Hvad mig angaar, saa troer jeg, at vi

Alle befinder os underveis til noget Høiere og Bedre — Bukken saavelsom Jægeren.

Han reiste sig.

— Men dette her truer med at føre os ind i altfor dybe Materier, og jeg har det Indtryk, at denne Stue er røget rigelig fuld. Mon det ikke vilde være fornuftigt at trække lidt frisk Luft i Haven?

Dette Forslag mødte almindeligt Bifald, og ikke mindst hos Rudolph. Siden Mødet med Skovrideren paa Jagtgrunden havde han en Sag paa Hjerte overfor ham, og Haven frembød bedre Udsigt til en lille Samtale under fire Øine end Værelset.

Dette Haab skuffedes da heller ikke. Han havde ikke ventet længe, før han saae Kammerjunkeren fordybe sig i en Undersøgelse af nogle høistammede Roser, der fjærnede ham fra det øvrige Selskab. Da Harstorf veltilfreds havde indført de nye Navne i sin Notesbog og nu vendte sig om for at gaa videre, saae han den unge Læge staa foran sig.

— Hr. Kammerjunker, jeg vilde gjerne tale et Par Ord med Dem, hvis De har Tid.

— Saalænge De ønsker, Hr. Sten.

— Da De var saa venlig at overlade os Raabukken — hvad jeg endnu ikke engang rigtig har takket Dem for — —

— Slet ikke nødvendigt, Hr. Sten.

— Jeg vilde dog gjerne gjøre det, skjøndt De, ærlig talt, snarere beskjæmmede mig derved end gjorde mig en Glæde.

Harstorf smilte.

— Det var ikke min Hensigt at beskjæmme Dem. Men for ogsaa selv at være ærlig — jeg gjorde det for at vise Dem, at min Intervention ikke havde Noget med

Dyrestegen at skaffe. Egentlig har De altsaa ikke Noget at takke mig for.

Rudolph rødmede og blev synlig forlegen. Han havde den ubehagelige Følelse, at denne underlige Mand, denne philosopherende Skovrider med en Hoftitel, afviste ham og holdt ham høflig i Afstand derved, at han ikke vilde modtage hans Tak.

— Naa, det var egentlig heller ikke for at takke Dem, at jeg bad om en Samtale. Men De ytrede tilsidst, at dette ikke maatte skabe noget Præcedens.

— Ja?

De kraftige, mørke Øienbryn trak sig uvilkaarlig lidt sammen — kun meget lidt, men dog umiskjendelig. Harstorf var overrasket og noget skuffet. Den unge Mand havde behaget ham ganske godt — men hvad havde han nu for? Vilde han bestride, at Indsænkningen ved Skovranden var udelukket fra hans Jagtgrund? Maaske havde den gamle Lars Persen bundet ham Noget paa Ærmet? ....

— Det kunde der naturligvis aldrig være Tale om, Hr. Kammerjunker. Jeg vilde kun sige til Deres fuldkomne Beroligelse, at selv om et Dyr skulde forvilde sig ud paa de Enge og Marker, der utvivlsomt hører til den Jagtgrund, jeg har forpagtet — selv da vil der ikke ske det Noget.

Øienbrynene, der allerede havde glattet sig, gik nu tilveirs, og Læberne lyste i den graa Knebelsbarts Skygge med deres mest velvillige Smil.

— Ja men, Hr. Sten — det er virkelig mer, end man kan forlange af Dem.

— Maaske en Smule mer. Men jeg følte allerede i det Øieblik, at jeg ikke kunde skyde Dyrene bort for Dem, og siden har jeg haft Tid til at tænke derover og — ja,

nu føler jeg det endnu stærkere. Det er mig nu en Gang imod. Derved kunde den Sag jo have sit Forblivende, hvis ikke min Ven Brix var der. Han vil oftere besøge mig og navnlig for at gaa paa Jagt. De vil vist indrømme mig, at selv om jeg kunde faa ham til at aflægge det mest bindende Løfte, saa vilde det dog ikke holde, naar Fristelsen kom. Nu har Lars Persen fortalt mig, at De Dagen efter at jeg havde forpagtet Jagtretten, havde henvendt Dem til ham i samme Sag. Derfor vil jeg foreslaa, at jeg simpelthen afstaar den til Dem og selv søger en anden Grund, der ikke grændser op til Deres Skov.

— Ja, naar De vil være saa imødekommende, saa tager jeg naturligvis gjerne mod Deres ædelmodige Forslag — ja, det *er* ædelmodigt, og en hjertelig Tak skal De have.

Skovrideren trykkede kraftig Rudolphs Haand. Den Samtale, der var begyndt under saa gunstige Auspicier, vilde vel have spundet sig rolig videre, hvis ikke en politisk Trio — bestaaende af den lange Amtmand, den trinde Holstener og den vindtørre Prokurator — paa Jagt efter en anden Violin for at uddanne sig til en Qvartet, netop i dette Øieblik var styret løs paa Kammerjunkeren.

— Ikke sandt, Harstorf? — (det var Amtmandens Fistelstemme, der førte Ordet) — De vil give mig Ret: — vi maa sende en Mand af vor Midte til Rigsdagen — —

— Et Øieblik, mine Herrer, jeg skal strax staa til Deres politiske Disposition .... Altsaa, Hr. Sten, jeg kan maaske indfinde mig hos Dem imorgen for at ordne dette lille Mellemværende. Vilde Klokken elleve passe Dem?

— Ja, udmærket, Hr. Kammerjunker.

— Altsaa paa Gjensyn imorgen — De ser, nu slaar den slemme Politik Kløerne i mig.

Den Omstændighed, at Amtmand Ingerslev traf Kammerjunkeren ved Rosenbedet, med en Notesbog i Haanden, bevirkede imidlertid, at en anden Kjæphest løb løbsk med den ivrige Mand. Da Rudolph langsomt gik henimod Lindealléen, var det ikke de alvorlige Kampnavne Estrup og Berg, der fulgte ham, men „La France“, „Fischer Holmes“, »Souvenir de Malmaison“, „Thyra Hammerich“ og lignende duftende Rosennavne omflagrede ham muntert, som for at adsprede ham i hans skuffede Stemning.

For en Smule skuffet var han. Han havde saa gjerne underholdt sig mer med denne Mand, der saa sælsomt tiltrak ham. I alt Fald havde han nu den Bevidsthed, at han ikke havde introduceret sig saa daarlig endda, og at det første uheldige Møde i sine Følger havde taget en saare gunstig Vending.

V

Den store Kastanieallé, hvis tætte Løv strøede Maanelyset pletvis paa Veien, var i Begreb med at lade sig afløse af en Række slanke, italienske Popler, der løb langt ud i det aabne Land, hvor den tabte sig i en Sølvdis.

— Hvem mon der kommer dèr? sagde Brix, der skridtede saa mægtig ud, at Rudolph havde Møie med at holde Trit med ham.

Det var en forsinket Vogn fra Vindslevholm, der ind-

hentede dem. Trukket af to tykke, sorte Heste, knirkende og pibende i Fjedrene kom en gammel Kalesche rumlende. Et graat Mandshoved med en guldtresset Kasket bøiede sig frem og nikkede, og et ungdommeligt Pigeansigt, omhyllet af et mørkt Shawl, smilede en venlig Hilsen.

— God Nat, mine Herrer! Prægtigt Veir til at vandre i!

Adspredt hørte Rudolph paa den burschikose Lovtale, som Vennen holdt over „den brillante gamle Knark“. En af de bleggyldne Lyspletter, som trængte ned gjennem Kastanieløvet, var smuttet hen over Læber og Kind paa dette Pigeansigt, der under det mørke Hovedklæde forekom ham sælsomt madonnaagtigt .... Maaske var det Grunden til, at han saa tavs stirrede efter den bortrullende Vogn, der nu krøb langsad Poppelrækken som en stor Bille.

— Hvad syntes du egentlig om hende? du havde hende jo til Bords? spurgte han pludselig og strøg sig over Panden med en Bevægelse, som om han vilde viske en eller anden Erindringsskygge bort.

Brix rystede misbilligende paa Hovedet.

— Spiser for lidt Kjød og for meget Surt. Jeg holder jo selv meget af sure Sager — naa, *jeg* har Raad til det, ser du.

Og Brix slog sig paa sin brede Brystkasse, saa det klaskede. Han saae ganske vist ud, som om et Ølglas fuldt af Blaasyre ikke kunde bide paa ham.

— Og særlig hvad *mixed picles* angaar, saa betragter jeg dette Produkt af mit elskede Skotland som mit Domaine, og paa dette Punkt at blive distanceret af en ung Pige, der ellers næsten ikke spiser noget, med gjen-

nemsigtig Teint og store Raadyrsøine — det var mig noget uhyggeligt, maa jeg tilstaa.

— Naa, sæt hende nu ikke strax paa Sygelisten som svindsotig. Forresten mente jeg ikke, hvad din medicinske Mening var, men — —

— Aa, min menneskelige? — Gud bevares, et fint Pigebarn —rigtignok ikke just *min* Stil — mer Kjød for Rasmus Brix, om jeg maa be'e! .... Ja for nu taler jeg ikke længer om det Kjød, hun spiser, men om det, hun har, eller er, „ist“ med eet s, efter hint *Dictum* af — *what's his name? materialistic sort of chap* — Vogt, eller ....

— Aa, din Smag *in puncto* Kvindeskjønhed kjender jeg. Temmelig sultanisk.

— Hm. *Strikes you in that light?*

— Ganske afgjort .... Forresten var det Feuerbach med „isst“ og „ist“ .... Nei, jeg mener hendes Aand. Kunde I tale noget sammen?

Med en betænkelig Mine strøg Brix sin kongelige Knebelsbart.

— Naa, ærlig talt, synderlig langt kom vi ikke. Jeg tænkte: en Skovriderdatter og en Jægersmand, det maa da endelig være godt. Jo, jeg takker! Da jeg krammede ud med mine Nimrodsbedrifter, syntes hun, at det var Synd at skyde de smaa Raadyr, der havde ligesaa megen Ret til at leve som jeg. Jeg svarede, at jeg bestred slet ikke Raadyrenes Ret til at skyde mig ned, hvis de kunde, hvorpaa hun sagde: „de har desværre ingen Gevær.“ Det var der jo meget god Logik i, for saa vidt. Jeg gjorde altsaa bare den Bemærkning, at hendes Pleiefader Skovrideren dog ogsaa maatte være Jæger. Hvortil hun svarede, at han aldrig gik paa Jagt. Han havde ikke engang en Jagthund, men kun en Kat, navnlig Pa-

mina. Med denne Dronning gjorde hun mig mat — *and there we were.* Nei, da kom du bedre afsted med din Borddame.

Rudolph gav sig til at fløite.

— Aa ja, man har haft jer i Kikkerten. Man havde Leilighed til det, efter at man var bleven stikkende som Jæger. Gratulerer til Erobringen! Hun har virkelig noget af Olga — kun nogle Rangtrin høiere oppe — det kunde umulig passe bedre.

— Saa? Jeg troede, „man“ havde konstateret, at der var en Slags Tilbøielighed mellem Naadigfruen og den sorte Junker.

— Saadan noget finder vistnok Sted, men hvad saa? Du er den *nye* Mand. Marquisen, hvis Emblem du netop nu fikser saa betydningsfuldt op paa — Marquisen stikker Kong Blaaskjæg ud. Veed du hvad, den Lømmel af en Dreng — *à propos,* om ikke Blaaskjæg skulde have inspireret ham? — vores unge Sorøaner havde ikke saa helt Uret: det kunde nok lønne sig at gjøre lidt Væsen af hendes Nerver og lade dem forbyde Orientreisen .... saa meget mer som de vist intet hellere vil end det, naar det kommer til Stykket. Forsynets Fingerpeg er altfor tydeligt til at man uden Ugudelighed kan lade være at agte derpaa. Fruen lod til at være *éprise* og er, hvis jeg gjætter rigtig, træt af en ældre Liaison — et særlig heldigt Moment — Ægtemanden *„partant pour la Syri-i-i-i-e“* — (sunget med stort Bravour) — kan du huske, da vi sang det i Skolen, og den gamle Schønberg altid raabte ganske fortvivlet: „Nu brøler Brix igjen!“?

— Ja vel kan jeg det. Men jeg kan forsikre dig, at for min Skyld kan Ridderen af Rævegraven *„partir pour la Syrie“* saa meget han vil, og det med sin Kone

under Armen — der er bare det forbandede professionelle »Aber“ derved, at saa „bliver Beværtningen her lukket“, som Lømlen sagde —

— *Man alive*! raabte Brix og blev for lutter Ophidselse staaende med skrævende Ben — bring mig ikke i Harnisk! Jeg kan ikke holde ud at høre dig tale paa denne letfærdige Maade om Guds Gaver. Jeg maa holde en Præken for dig, sandelig, jeg *maa*. Altsaa — da vi allerede en Gang iaften har haft Begyndelsen af Biblen paa Tapetet, saa vil vi til Text tage det Vers: „Det er ikke godt, at Manden er alene.“ Følgende dette Gudsord vil du, inden der er gaaet lang Tid, faa et Kjærlighedsforhold her.

Han gav sig atter til at skridte mægtig ud.

— Nægt det ikke! det vil du!

— Aa, jeg nægter slet ikke Muligheden deraf.

— Mulighed? Sludder: — Uundgaaelighed. — Sæt nu altsaa, at du binder an med en frisk Bondepige — en, to, tre, har vi Skandalen, og med din Stubberuper-Doktorherlighed er det ude og forbi. Derimod en *Liaison comme il faut* med Egnens første Godseierfrue, en diskret Dame, der vil poussere dig som Læge i de bedste Kredse, milevidt — naa, det kalder jeg dog en Gang et *sundt Forhold* — og naar det ikke er en Gudsgave, som du burde takke paa dine Knæ for, saa vil jeg være en Atheist, som du selv.

Rudolph lo lidt respektstridig over denne frygtelige Trudsel. Men Brix var ikke paa nogen Maade tilsinds at lade denne Sag tage en komisk Vending. De gode men noget svære Vine fra Vindslevholms Kjælder begyndte først nu, i den frie Natteluft, at udøve deres langsomme men sikre Virkning; de havde aabenbart ikke blot gjort ham snakkesalig men ogsaa indflameret hans

pathetiske Aare. Han blev ved med sin „Moralprædiken“ og foreholdt den utaknemmelige Ven, hvilket uforskammet Svineheld han overalt og altid havde med sig. Hvorlunde Forsynet havde kastet Olga — „Husaren“ — i Armene paa ham, lige netop, da han — efter egen Tilstaaelse — var i Færd med at hengive sig til en sentimental, ulykkelig Kjærlighed af reneste Vand, hvilket for en ærlig Mediciner var den værste Blamage, man kunde tænke sig. Man forestille sig blot: — en ulyk-ke-lig Kjær-lig-hed! det usundeste, naturstridigste, afskyeligste Produkt af en spiritualistisk Overkultur! For denne Afgrund havde da, Gud ske Lov, Bekjendtskabet med „Husaren“ reddet ham. Og netop som Husaren var i Begreb med at skamride ham, havde en Ven, hvem han ikke vilde nævne, fordi han var tilstede, reddet ham igjen ved at give ham Beviser for den Elskedes Troløshed. Og endelig havde ogsaa her Alt lagt sig saa gunstig tilrette for ham, som om det var bestilt: først med den gamle Skov-Ane, som Røgteren kurerede for ham, og saa her med Fru Bjerring — —

— Jeg siger ikke, at det Altsammen er ganske ufortjent. Jeg vil være retfærdig. Jeg anerkjender udtrykkelig, at du undertiden har baaret dig fordømt behændigt ad. Som nu her med denne Raabuk. Hvor let havde du ikke ved den Historie kunnet lægge dig ud med Skovrideren, der aabenbart nyder høi Anseelse i hele Egnen! At du har benyttet dette Uheld til at aftræde ham din Jagtret — det var et Mestertræk, ja det var sgu! Mit Jægerhjerte bløder ved at miste Jagtgrunden, men mit Doktorhoved siger: han har Ret, har han! Det har vundet dig den gamle Særlings Hjerte — *and no mistake.* Jeg kunde høre det paa hans Hilsen, selv Datteren smilte til dig — *mig* gjaldt det Fanden gale mig ikke.

— Det kan gjerne være, at han nu betragter mig med temmelig gunstige Øine, men jeg kan forsikre dig, at det ikke var noget „Mestertræk“ fra min Side. Jeg *kunde* simpelthen ikke gjøre noget Andet, og det skete visselig ikke for at bane Vei for min Carrière.

— Snik, Snak! Hvad skal den dumme Beskedenhed til? Naturligvis skete det i den Hensigt, og du kunde heller ikke have gjort noget Bedre. Som jeg siger: et Mestertræk. Kammerjunkeren vil overalt anbefale dig som en ægte Gentleman. Kort sagt, her i Stubberup er din Lykke gjort. Og hvordan er du kommen herhen? Det havde jeg nær glemt — *jeg — I of all men! — her,* paa selve Stedet!

De befandt sig nu i Nærheden af Stubberup, hvor en Hulvei med stærk Sænkning og i en skarp Kurve kom ned til venstre for at forene sig med Vindslevholmer Veien.

— Her, raabte Brix, som om han talte til en hel Forsamling og blev staaende, skrævende saa langt ud, som hans Ben havde Maal til, og pegende med sin Stok paa en Kilometersten: — her faldt Loddet, og Loddet hed Rasmus Brix. Mod denne Kilometersten tørnede Taleren, omtalte Brix, med sin Cycle, kommende fra Bavelse underveis til Næstved paa en Ferietur. I denne Grøft laa han, fra denne Grøft krøb han op med en forstuvet Fod — Satans ondt gjorde det! — hen til hin uselige Rønne slæbte han sig, glad over at se en stor Landsby, hvor en Broder i Aeskulap sikkert nok residerede. I hin uselige Rønne erfoer han til sin heftige Forargelse, at der ikke blot ikke i Stubberup men i hele denne — hvad skal jeg sige? — *in this benighted country* — ikke fandtes en eneste Doktor, og staaende paa dens Tærskel sagde han til sig selv: „Hvis nogen-

sinde jeg selv eller en Ven af mig skulde søge en Landpraksis — Stubberup er Stedet.“ Og Stubberup *var* Stedet, som jeg anbefalede dig, og dèr ligger det nu for os, lysende med sine kalkede Mure og blinkende med sine smaa Ruder i Maaneskinnet for at hilse paa det illustre Par, paa sin Opdager, Rasmus Brix, og sin Velgjører, Rudolph Sten, der ved sine glimrende Kure snart vil gjøre den hidtil ubekjendte Landsby berømt i hele Sydsjælland.

Den saaledes lyksaliggjorte Landsby optog snart efter det „illustre Par“ i sin Midte uden forøvrig at udmærke deres Indtog ved andet end Bjæffen af adskillige Kjøtere. I den tarvelige Stue, der foreløbig tjente Stubberups tilkommende Velgjører paa saa mange Maader, maatte Vindslevholmer Selskabet passere Revue ligefra Amtmanden til den opvartende Tjener, medens en *Whisky and Sodawater* indtoges, hvilken Brix trængte til, før han gik til Sengs — *„by way of a night-cap.“*

Forsynet med denne yndede Nathue blev han endelig bragt til Ro paa et ikke just særlig bekvemt Leie, sammensat af en Sofa og en Stol. Døren til Rudolphs diminutive Sovekammer stod aaben — hvad den altid gjorde, ganske vist ikke til Fremme for en hurtig Indsoven. Thi en eller anden paatrængende nødvendig Meddelelse fandt bestandig paany Vei fra det ene Rum til det andet. De kom hyppigst og tilsidst udelukkende fra det, der herbergede Rasmus Brix. Tilsidst var ogsaa han forstummet, og Rudolph var just i Færd med at synke i en salig Bevidstløsheds Skjød, da et mægtigt „Hallo“ bragte ham ublidt tilbage til Sandseverdenen.

— Ja vel! hvad er der?

— *I say, old boy!* — at det ikke falder dig ind at gjøre Cour til Skovriderfrøkenen! Naar den anden min-

der om Husaren, saa kunde *hun* nok minde lidt om den unge Dame, hvem du var lige ved at hellige en u-lyk-ke-lig Kjær-lig-hed. Det var vel ogsaa det, du strøg saadan bort fra Panden, da de var kjørt forbi — jo, jeg saae det sgu nok. Hvad? .... Sover du? .... Nei, godt! Altsaa: *cave atque noli tangere* .... (forhaabentlig rigtigt!) — det Første for din egen Skyld, det Sidste for hendes. Hun er netop en af dem, der tager alting alvorligt og desuden — som sagt — sart — En, der var i Stand til at gaa og blive melankolsk og græde Hjertet ud af Brystet paa sig og sygne hen og — *that sort of thing*. Du veed, jeg har *mine* Principper. Det maa man ikke gjøre! Hvorfor skulde man ogsaa gjøre det? Dertil har Vorherre skabt saadan nogle som Olga og Fru Bjerring, hver i sin Sphære. *God bless them!*

Efter dette fromme Ønske begyndte han at snorke, saa umiddelbart, som om et Uhrværk var blevet trukket op og et temmelig knirkende Maskineri sat i Virksomhed.

VI

„Den anden Ridderborg —!“ udbrød Rudolph med et tilfreds Smil, idet han stak Brevet i Lommen.

Det var fra Hubert Juel og opfordrede ham til saa snart som muligt at aflægge et Besøg paa Juelsbo og se til en Stuepige, der pludselig var bleven syg.

„Saa snart som muligt — det vil sige strax, da min store Praxis tilfældigvis giver mig fri denne Eftermiddag. Altsaa — afsted til Juelsbo!“

En moderne Jagtvogn, hvis Kudsk havde overrakt Brevet, holdt endnu for Døren, rede til at bortføre ham.

Toilettet var snart gjort, og faa Minutter senere rullede han ud af den forundrede Landsby, trukket af et Par prægtige sorte Heste.

Han maatte tænke paa hin Maidag, da han saae ud over Egnen og Juelsbos takkede røde Gavle, halvt skjult af Skoven, havde stukket ham i Øiet som det andet vigtige strategiske Punkt. Dengang spirede Vaarsæden imellem de brune Klimper, og over den glindsende grønne Rug løb den letsaalede Vestvind; nu var det kullede Stubmarker, der bredte sig rundt om ham. Høsten var i Laderne. Den var falden godt ud. Sjælland oplevede i dette Aar det sjeldne, næsten fabelagtige Væsen: en ikke-klagende Landmand.

Ogsaa Rudolph kunde være tilfreds med Sommerens Udbytte. Mange af de Veirmøller, Kirketaarne (Præstegaardenes Tegn), Landsbyer og spredte Gaarde og Huse, der kom til Syne underveis, hilste han som gode Bekjendte; thi om han end spottede lidt over sin »store Praxis“, havde den dog gjort Erobringer rundt om i det aabne Land, og hvad Borgene angaar, saa havde Fruen paa Vindslevholm allerede anraabt hans Hjelp mod akute Migraineanfald, og nu havde Juelsbo Bud efter ham.

Dette store Gods naaede man paa en halv Times Tid. Vognen rumlede over en stor, øde, frygtelig brolagt Gaard og holdt foran den mørke Teglstensbygning, der saae ud, som om den var under Formynderskab og ikke fik en Øre bevilliget ud over det Allernødtørftigste. Døren blev aabnet af en Tjener, om hvis Liberi Rudolph tænkte, at Brix vilde have sagt, det havde „*seen some service*“. Den store, noget skumle Forhal, der aandede Besøgeren muggent imøde, var smykket med mange Gevirer, aabenbart Jagtbytte fra fjerne, fremmede Re-

virer, for Kronvildt gaves der ikke nærmere end i Gunnerslevholm Dyrehave ved Bavelse Sø — som Rudolph, i Mangel af en frugtbarere Aansbeskjæftigelse, bemærkede, mens han steg op ad den brede Egetræstrappe, der knagede i hvert af sine Trin, som om den var gnaven over at maaatte lade en Plebeier gaa op ad sig.

Plebeieren steg kun op til første Etage, blev saa ført gjennem en uendelig Korridor og vist ind i et Værelse, der var paafaldende lyst og venligt — i Modsætning til dets Beboerske, Jomfru Regisse Paulsen, der laa i en snehvid Seng.

En stor, smuk Person i dyster Stil. Tykke Øienbryn over næsten sorte Øine, i hvis Dyb der glimtede Feberglød. De saae vrantent og mistroisk paa ham. Vrantent og mistroisk var ogsaa Udtrykket om de saare fyldige, saare røde Læber, der fik mere Charakter end Ynde af en Dunknebelsbart.

Charakter lod hun overhovedet til at have nok af, men ikke just nogen tiltalende.

„Jomfruen tager mig det aabenbart ilde op, at det er min Ringhed og ikke Distriktslægen, der bliver hentet til hende,“ tænkte Rudolph.

Han tog Plads ved Siden af Sengen og følte paa Pulsen. En kraftig og dog blød, smuk Haand, der mindede ham om det andet Faustcitat, der stod til hans Raadighed: „Die Hand, die Samstags ihren Besen führt e. t. c.“ (det første var det om den lille Puls).

Hvorpaa han begyndte at udspørge hende.

Svarene vare i bedste Overensstemmelse med Udtrykket om de Læber, de kom fra.

Hun havde følt sig utilpas igaar Eftermiddags — Gysen, Kvalme .... havde maattet gaa tidlig til Sengs. Om hun havde haft en urolig Nat? — Ikke synderlig. —

Maaske slemme Drømme? — Nei, det vil sige, hun kunde ingen Drømme huske .... Drømme var noget dumt Tøieri, ikke noget at huske paa (dette med et hurtigt, sky og ondskabsfuldt Blik) .... Saa var hun vel blevet i sin Seng? — Nei, hun var staaet op til sædvanlig Tid, men saa havde hun faaet ondt. — Værre end igaar? — Ja, noget værre. — Var hun kommen til at kaste op? — Ja. — Og saa havde hun lagt sig igjen? — Nei, hun vilde blive oppe, men Hr. Juel havde sagt, hun skulde gaa i Seng, og der skulde sendes Bud efter Doktoren. *Hun* havde ikke bedt om at faa Doktor hentet, det var der saamænd ingen Grund til, hun skulde nok komme sig af sig selv.

Rudolph indrømmede høflig, at det saae jo ganske vist ud til, at hun havde en god Natur — (bedre Natur end Charakter, tænkte han). Men det var dog smukt af Herren at tage sig saa samvittighedsfuldt af Tyendet.

Den unaadige Jomfru lo kort og haanlig, dreiede Hovedet om mod Væggen og gav sig til at studere en Figur i Tapetmønstret.

„Herregud, hvor hun er rasende, fordi det ikke er Distriktslægen,“ tænkte Rudolph, idet han skrev en Recept. Han gav hende forskjellige Anvisninger og lovede at komme igjen tre Dage efter — et Løfte, der ingenlunde blev venlig optaget. Hvad skulde han komme igjen for? det var der slet ingen Grund til! Havde hun da ikke allerede sagt ham, at hun vilde komme sig af sig selv i Løbet af et Par Dage?

Hvorpaa han ønskede hende god Bedring, til han om tre Dage saae til hende, og anbefalede sig.

I Korridoren ventede Tjeneren ham med den Besked, at Herren ønskede at tale med ham. Overrasket og forventningsfuld — skulde han staa i Begreb med at avan-

cere til Herskabs-Doktor? — fulgte Rudolph den tjenende Aand ned ad den knarvorne Trappe og tvers igjennem den mugne Hal til Husherrens Arbeidsværelse.

Denne Stue vendte — som sig hør og bør — ud til Gaardspladsen, og Løvmassen af nogle mægtige Linde derude hyllede i den stedsevarende Dæmring.

Ved hans Indtrædelse reiste Hubert sig fra sit Skrivebord, hvis Egetræsplade var bedækket med Regnskabsbøger, Kvitteringer, Æsker med Sædprøver og lignende Vidnesbyrd om Landmandsflid. En smuk plettet Jagthund reiste sig ligeledes fra sit Tæppe ved Siden af Skrivebordet og snuste til den Fremmede, medens dens Herre hilste paa ham. Hvorpaa den, aabenbart tilfredsstillet ved denne Undersøgelse, vendte tilbage til sit Tæppe.

— De ryger vel? spurgte Hubert og tog en Kasse Cigarer fra et Sidebord — ja vist saa, jeg kan huske det. Værs'go', en god Cigar, men stærk. Hvis De derimod foretrækker en lettere Vare — —

Men Rudolph var ikke bange for at binde an med en af disse tykke, sortebrune Krabater, hvorved han aabenbart steg i Værtens Gunst.

— Det kan jeg lide! Der er saa Mange, der nutildags kun ryger noget blegt Stads, der ikke smager af Noget. Og hvad vil De drikke — Cognac eller Whisky?

Rudolph valgte Cognac og traf atter det Rigtige.

— Bravo! Jeg *har* altid Whisky, men jeg er gammeldags og drikker Cognac.

Og ikke saa lidt af den, som det viste sig, da han skjænkede i Glassene.

Paa det store Arbeidsbord midt i Stuen laa der ved Siden af Seltsersiphonen en opslaaet Bog, hvis Format

og Tryk Rudolph troede at skulle kjende. Han kunde ikke dy sig for at kaste et Blik paa den, mens han betjente sig med Siphonen.

Hubert bemærkede det og lo godmodig.

— Deres ufordulgte Forbauselse, fordi saadan en Landjunker ogsaa læser Darwin, maa ikke forlede Dem til at regne mig til de studerende Folk. Men i Skovrider Harstorfs Naboskab bliver man let smittet og vil gjerne følge lidt med. Hans Schopenhauer gaar ganske vist over min Forstand; William — jeg mener Hr. Bjerring — han læser saamænd ogsaa Schopenhauer. Jeg har forsøgt, men dér maa jeg sige Pas. Darwin kan lige akkurat gaa.

Han lænede sig tilbage i Stolen og smøgede eftertænksomt. Et Nik nu og da eller en bekræftende Brummen vidnede om, at han fulgte med, medens Rudolph udviklede, i hvor høi Grad det var ønskeligt, at den store Englænders Hovedværk blev alle Dannedes Eie; hvilken Afklaren af Begreberne, hvilken velgjørende Rydden op iblandt forældede Forestillinger og utidsvarende Fordomme der maatte følge deraf.

— Naa, Hr. Sten — hvordan fandt De, at vores Patient har det? begyndte han saa, da der var indtraadt en Pause.

— Aa, hun kan saamænd arbeide igjen om nogle faa Dage. Det er ikke andet end Forkjølelse.

— Det glæder mig at høre.

Hubert tog en dygtig Slurk af sin kraftige Blanding, strøg Draaberne af Knebelsbarten og saae over paa sin Gjæst med lidt sammenknebne Øine, mens de store hvide Tænder lyste ud af den sorte Skjægfylde.

— Det glæder mig meget. Altsaa dog ikke andet end

en sædvanlig Forkjølelse? Virkelig ikke andet, Hr. Doktor?

Rudolph besvarede sin Værts Blik med et spørgende. Junkerens smaa Øine blinkede fortrolig over til ham, Tænderne lo endnu aabenhjertigere ud af Skjægget.

— Vores Patient deroppe er en smuk Person — hvad?

— Det er hun, paafaldende endogsaa.

— Saa at sige Juelsbos Venus ... Hm ... Her paa Gaarden er der jo ikke saa faa mandlige Individer. Kudsken Paul har De jo set, det er en net Fyr; saa er der min Tjener Andreas — ældre Mand, ganske vist, men han skal ellers være ret kvindekjær af sig. Forvalteren er gift, men det er jo da endelig heller ikke nogen absolut Beskyttelse mod Fristelser ... Kort sagt ... De forstaar vistnok — —?

Rudolph nikkede og drak .

Han forstod sin Vært fuldkommen — forstod navnlig ogsaa, hvorfor Junkeren paa denne Søgen efter den Mistænkelige ikke gik et Trin endnu op ad Rangstigen — Brix vilde have sagt: *the present company always excepted*. Ja, han troede nu ogsaa at forstaa, hvorfor den Juelsboer Venus havde modtaget ham saa unaadig og saa modstræbende havde ladet sine Svar presse ud af sig, samt hvilken Betydning der havde ligget i hendes haanske Latter, da han talte om Herskabets Omsorg for hende; hvad han i sin Naivetet havde tilskrevet sin Mangel paa Distriktslæge-Værdighed.

Han forstod, smilede, drak en Slurk, strøg Marquisen og nikkede over til Blaaskjæg.

Som nikkede igjen.

— Hm. — Min Moder — De har jo set min Moder hos Bjerrings — maaske De husker —?

— Selvfølgelig, Hr. Juel! Hvem kunde saa let glemme Deres Moder? Saadan en distingveret, aristokratisk Dame?

— Vist saa, vist saa ... En Dame af den gamle Skole, af den *gode* gamle Skole. Hendes ydre Væsen giver et temmelig nøiagtigt Indtryk af hele hendes Tænkemaade. En Mand med Deres Menneskekundskab vil vist ikke undre sig over, at hun er en Dame med meget strenge Principper; at navnlig hendes moralske Begreber er prægede af en ophøiet Renhed, maaske endogsaa maa kaldes noget rigoristiske.

— Det vilde have undret mig, hvis jeg havde hørt noget Andet.

Hubert nikkede langsomt paa sin anerkjendende Maade og lod de hvide Tænder smile.

— De vil altsaa begribe, at hvis der hændtes noget Saadant og det blev almindelig bekjendt .... en Person, der har hørt til min Moders daglige Omgivelser ... det vilde være i høieste Grad pinligt for min Moder ... „pinligt“ er ikke engang det rette Ord ....

„*Awfully shocking indeed!*“ hørte Rudolph Brix suflere.

— Det er altsaa min Pligt at forhindre det. Skulde det forholde sig saadan at ... naa ja, saa maa Jomfru Paulsen sendes hjem under et eller andet Paaskud ... et Paaskud finder man jo altid ...

— Ja, jeg forstaar Dem fuldkommen, Hr. Juel, og jeg vil heller ikke nægte, at denne Idé ogsaa strax er gaaet mig igjennem Hovedet.

— Virkelig?

— Ja. Symptomerne var lidt mistænkelige, og jeg

skulde tage meget feil, om Patienten ikke selv var sig det bevidst.

— Ja saa! ser man det! Det kunde De altsaa saadan .... mærke paa hende?

— Jeg kunde, sandt at sige, mærke mer end det ... Og da De som Husherre har en vis Ret til at vide Besked med de Dele, saa vil jeg heller ikke fortie denne Iagttagelse. „Jomfruen“ .... (hans Udtale satte Ordet i Gaaseøine) ... har sikkert sine egne gode Grunde til at nære Bekymring i den Retning.

Hubert rystede paa Hovedet med en Mellemting af ærgerlig Latter og beklagende Suk: —

— Ja, sagde jeg Dem det ikke, Hr. Doktor? ... med hendes Attraktioner og som Forholdene er her ... det skulde ikke undre mig ... skulde sandelig ikke undre mig ...

Rudolph undertrykte den Bemærkning, at han hjertens gjerne troede ham, og vedblev: —

— Men, som sagt, jeg kom dog til en anden Anskuelse. Imidlertid anser jeg mig paa ingen Maade for at være ufeilbar, og jeg kan jo have taget feil. Jeg har nu lovet Jomfru Paulsen at komme igjen om tre Dage — „lovet“ er for saa vidt ikke noget korrekt Udtryk, som hun ikke lod til at være videre begjærlig efter at se mig igjen ...

Blaaskjægs Tænder lo bistert:

— Lovet eller truet — det kommer mig ud paa et! Naturligvis maa De se til hende igjen.

— Saa troer jeg ogsaa, at jeg kan sige Dem sikker Besked.

— Ja, saa vil vi se det an de tre Dage. Uden tvingende Grund vil jeg ikke gjerne sende Jomfruen bort,

for hun er meget dygtig, og min Moder kan kun daarlig undvære hende ...

Han tav og strøg sit Skjæg med en nervøs Haandbevægelse. *Det* kunde der ganske vist ikke være nogen Tvivl om, at den Eventualitet at maatte sende „Juelsbos Venus“ bort, var ham i høi Grad pinlig — „pinlig’ er ikke engang det rette Ord,“ tænkte Rudolph, medens han gjentog sin beroligende Forsikring, at han vilde komme igjen paa Trediedagen og afgive et definitivt Votum.

Dermed betragtede han nu ogsaa dette Besøg paa Juelsbo som afsluttet og vilde anbefale sig. Men hans opmærksomme Vært kom ham i Forkjøbet, idet han skjænkede et nyt Kvantum Cognac i hans Glas og opfordrede ham til selv at komme Selservand i. Da det var gjort, hvilede Rudolphs Blik paa en prægtig Panopli af Jagtbøsser, Hirschfængere, Tasker og Krudthorn, der var anbragt over en læderbetrukken Sofa ved Siden af Skrivebordet og værdig kronedes af et Elsdyrs groteske Hoved og enorme Skuffegevir.

— Eget Jagtbytte?

— Ja. En Erindring fra Finland.

— Formodentlig Deres værdifuldeste Trophæ, da det er den eneste, der har faaet Indpas i dette Allerhelligste.

— Naa ja, Bjørne fik jeg desværre ikke Noget at gjøre med?

— Men Elsdyrjagten er vel heller ikke helt farefri?

— Ikke helt, nei .... Jeg kom en af de Skuffer lidt for nær og fik et Ribben stødt ind .... det kom sig af, at jeg snublede i Rødderne ....

— Nei virkelig? udbrød Rudolph og lod sit Glas, som han lige var i Begreb med at føre til sine Læber, gjøre

Holdt kort fra Maalet, for i spændt Forventning at lytte til den Beretning om dette Jagteventyr, der vel neppe vilde lade vente paa sig. Som bekjendt pleie Nimrods Sønner ikke at gjøre nogen Hemmelighed af saadanne Oplevelser, for ikke at tale om deres Excursioner paa det latinske Omraade. Rudolph tiltroede Juelsboer Junkeren, at han vilde nøies med sit ærlige Modersmaal; saa meget begjærligere var han efter at høre nærmere om dette eventyrlige Møde.

Men han blev grundig skuffet.

Siden Elsdyret var kommen paa Tapetet, var Hubert bleven rød i Ansigtet, hans Blik havde formørket sig, hans Tunge lod til at være træt. Han syntes ikke at bemærke sin Gjæsts stumme Opfordring til at fortælle videre, men pegede paa en lang maurisk Flint, der var kunstfærdig indlagt med Perlemoer og Sølv.

— Dèr skal De se et sjeldent Stykke .... Bjerrings bragte den hjem med til mig fra Algier. Men maaske interesserer denne Dem mere.

Han langede en moderne dobbeltløbet Jagtbøsse ned og rakte sin Gjæst den til Besigtigelse.

— Det er min Yndlingsbøsse — engelsk Fabrikat. Ja, De er jo selv Jæger .... Jo vist saa, Kammerjunkeren har selv sagt mig det. De har jo endogsaa Jagtgrund. Ja, den Historie har han da ogsaa fortalt mig, og jeg maa sige, De har baaret Dem smukt ad overfor den Gamle .... Dèr kan De se, Diana har ogsaa allerede veiret Jægeren.

Der var virkelig kommet Liv i Jagthunden, saa saare Bøssen gik over i Menneskehænder. Den pressede sig klynkende ind til Rudolph, hvis Kjærtegn syntes at behage den i høi Grad.

— Saa maa den virkelig kunne veire kommende

Ting, sagde Rudolph leende. For den eneste Jagt, jeg har været med til, det er netop den, som Kammerjunkeren har fortalt Dem om, og dèr spillede jeg ikke nogen synderlig Rolle. En Bøsse har jeg kun haandteret i Studenterkorpset. Men da jeg nu har forskrevet mig til Landlivet, saa mente jeg, at jeg ogsaa havde Krav paa en Jægers Glæder og gjorde bedst i at forberede mig lidt derpaa.

— Det har De saamænd gjort ret i, og vi skal nok med Tiden faa gjort en rigtig Jægersmand ud af Dem — lad os drikke paa det!

Og de drak paa det.

Rudolph kunde ikke nok som undre sig over, hvor let og bekvemt han gled ind i et temmelig intimt Forhold til de toneangivende Magnater.

— Og Deres Ven? spurgte Juel, idet han satte sig og tændte sin Cigar, der imidlertid var gaaet ud. — Hvad var det nu han hed — saadan et kort Navn —

— Brix! Ja, han er en rigtig Jæger. Det er egentlig for hans Skyld, at jeg har leiet Jagtgrunden.

— Saa vil han altsaa oftere besøge Dem?

— Aa ja! Til November i alle Tilfælde.

— Skulde more mig at se ham igjen. Det var saadan en rask Fyr, han tiltalte mig meget den Dag hos Bjerrings. Apropos — De har vel ikke fornylig set min Kusine — ja, maaske veed De ikke, at Fru Bjerring er en Slags Halvkusine af mig?

— For en otte Dages Tid siden lod Fruen mig kalde, paa Grund af et Migraineanfald.

— Ja, den Pokkers Migraine, den lider hun jo af fra Tid til anden. Allerede som ganske ung Pige, kan jeg huske .... men det var rigtignok især, naar hun

skulde til en af Tanterne eller saadan et Sted hen, hvor hun kjedede sig.

Og han lo godmodig.

Rudolph stemte med i, men stoppede saa strax Lystigheden: —

— Ja, vi ler, Hr. Juel, men jeg kan forsikre Dem, at Migraine ikke er Noget at le af. Den volder Menneskeheden større Lidelse end mangen Sygdom, ved hvis Nævnelse Enhver slaar Kors for sig.

— Ja, det kan saamænd godt være. Den stakkels Erna er virkelig til Tider slemt plaget af den, og hvis hun undertiden har taget en lille Profit, der faldt af, saa skal det være hende vel undt. Jeg gad vide, om hun har Mod til at tage med sin Mand til Syrien og Palæstina. Har hun ikke spurgt Dem til Raads derom?

— Nei, Reisen har hun ikke talt om.

— Naa ikke? Ja, det skulde hun dog ellers gjøre. De vil jo bort sidst i September, saa der er ikke meget mer end en Maaned tilbage. Og jeg maa nu sige, jeg kan ikke tænke mig, at saadan en Orientreise kan være nogen rigtig Forfriskning for Erna Bjerring. Selv kjender jeg jo rigtignok ikke noget til Migraine. I stormfulde Ungdomsdage er det jo nok hændtes, naar den havde været noget høi, at jeg har faaet Tømmermændsbesøg ....

Han lo med drengeagtig Lystighed, saa man næsten kunde have troet, at det var Otto Bjerring fra Sorø Akademi, der sad der i Lænestolen og havde maskeret sig med et stort Skjæg.

— Og jeg kan forsikre Dem, at de pleiede at hamre løs, saa jeg troede, at den møre Kasse skulde gaa op i Fugerne, men det lader til, at de bare har gjort den desto fastere .... ha, ha, ha!

Han tømte sit Glas i et Par kraftige Drag og fyldte det igjen, som om det gjaldt at vise, hvad den saaledes sammentømrede „Kasse“ nu kunde staa for.

— Altsaa, jeg kjender ikke Migraine af egen Erfaring, men efter hvad jeg har hørt om den, kan jeg ikke tænke mig, at Støv og Hede og blændende Lys kan være godt for En, der lider af den. Jeg kan da huske, naar hun havde den, saa maatte Jalousierne rulles ned, og der maatte om Aftenen være grøn Skjærm for Lampen — og saa Orienten og Ørkenen — jeg be'er Dem!

— Ja, der er en Del i, hvad De dèr siger. Forresten har Fru Bjerring, saa vidt jeg veed, allerede gjort en mindre Ørkenreise.

— Naa, i Algier — ja, hun red en Dagsmarsch ind i Ørkenen paa sin berømte Kamel — forresten var hun da ogsaa daarlig bag efter. Nei, som sagt, jeg synes, det er noget Vanvid, og det vil jeg ogsaa sige til Bjerring. Iøvrig vil Fru Bjerring sikkert spørge Dem til Raads .... Hvad? ikke en lille Draabe? — — for at gjøre mig Selskab —?

Men Rudolph var standhaftig. Han frygtede, at det omtalte Besøg af Tømmermænd ikke vilde udeblive, hvis han drak mer, og desuden var det paa høie Tid, at han begav sig paa Hjemveien ....

„Naa saadan staar Sagerne!“ tænkte Rudolph, da de to Sorte, kjørte i skarpt Trav af den mistænkte Paul, trak Vognen hen ad den bløde Skovvei, og han behagelig lod sig vugge af de fjedrende Puder. — „Saa denne durkdrevne Landjunker vil altsaa tage mig i Tjeneste paa dobbelt Maade. Den ene Hjertenskjær skal jeg vaage over og give et Tegn, naar hun maa sendes bort, inden det kommer til Skandale; og den

anden skal jeg holde paa, for at hun ikke skal løbe bort fra ham for et halvt Aarstid eller mere. Naa ja, professionelt set, kunde det jo være en ganske lønnende Situation, og jeg er vis paa, at den skikkelige Cyniker Brix vilde have en engelsk Phrase paa rede Haand for den. Forresten kan han have Ret i sin Formodning, at denne anden Hjertenskjær begynder at interessere sig mer for „Marquisen“ end for „Blaaskjæg“, og hvad min Interesse for min nydelige Migraine-Patient angaar, saa kan der jo ikke være nogen Tvivl om *den*. Men hvis den havde trængt til at opmuntres, saa kunde Intet være bedre egnet dertil end netop dette Skaktræk fra den gjæve Junkers Side. Det gjør jo næsten Sagen til en *point d'honneur* for mig. Nei, min gode Hr. Juel, hvis jeg virkelig kaster mit Votum i Skaalen Vindslevholm contra Palæstina, saa vil det forhaabentlig ikke blive til *din* Fordel, men komme det Forhold til Gode, for hvis „Sundhed“ den brave Brix var saa begeistret.“

VII

Tre Dage senere følte Rudolph atter den behagelige Overgang fra Juelsbo-Gaardpladsens knudrede Brolægning til den bløde Skovvei — en Overgang, der var saa meget mere velkommen, som han denne Gang ikke vuggedes af Jagtvognens Patentfjedre, men rumlede og skumplede afsted i Indsidderens Enspænder og var saare begjærlig efter at komme Herregaarden af Syne.

Denne beskedne Egenbefordring havde han valgt af to Grunde. For det Første vilde han paa Henveien

gjøre et Par Sygebesøg, blandt Andet hos gamle Ane, med hvem det gik ganske godt, og det sikkertnok ikke paa Grund af Røgterens Bier — som den ondskabsfulde Brix endnu igaar havde „formodet“ i et Brev. Men desuden ønskede han at have fuld Bevægelsesfrihed for paa Hjemfarten at benytte det smukke Augustveir til et Besøg i den store Hanenauer Skov, hvor han endnu aldrig havde været.

Han befandt sig i nogenlunde godt Lune — hverken mer eller mindre.

Patienten havde han fundet i fremskridende Bedring; det havde aabenbart kun været en heftig Forkjølelse — til stor Beroligelse for hans junkerlige Ven og — sandt at sige — ikke mindre for ham selv. For det vilde have været ham høist ubehageligt, hvis han allerede ved sit første Besøg havde gjort en Bommert, hvor uskyldig han end var kommet til den; thi Symptomerne var tvetydige. Men hvad vidste Godtfolk om det, og hvem vilde have taget Hensyn dertil? navnlig her, hvor det dreiede sig om en Sag af saa stor Vigtighed! Han vilde have blameret sig, og Juel overalt have trukket paa Skuldren af deres nye medicinske Autoritet.

For saa vidt var da alting godt, ja endogsaa fortræffeligt. Efter den spændende Consultation var der atter fulgt en Time i Juels Værelse, helliget Cognac og Havanna, men tiltrods for dette gemytlige Physiognomi dog temmelig ugemytlig for Rudolph. Som det var at vente, havde Doktor-Meddelelsen sat Hubert i det bedste Humør, og han var om muligt en endnu elskværdigere Vært end første Gang. Før Rudolph saae sig for, havde Samtalen forvildet sig til Vindslevholm; her dvælede den først hos Husherren, hans Rævegrav,

hans Reiselidenskab og berørte ogsaa med skaansomt Lune hans svage Sider, hans Gourmanderi og hans Paaholdenhed. Men saa sprang den, ligesom af sig selv, over til Husfruen — „min kjære Kusine“. Dog ikke for at debattere Spørgsmaalet Reise eller Ikke-Reise, som Rudolph havde ventet. Derimod havde han den Fornemmelse, at denne Rolf Blaaskjæg, der hyppig tømte sit Glas og hver Gang ogsaa fyldte Rudolphs halvt-tømte til Randen — at han gik ud paa at løse sin Gjæsts Tungebaand, i Haab om ved en eller anden ubetænksom Bemærkning at komme efter, hvordan Forholdet egentlig var mellem Godseiersken og hendes Livlæge, om det maaske skulde have en intimere Farve, eller blot om den unge Mand skulde nære varmere Følelser overfor sin skjønne Patient.

Nu vidste Rudolph ganske vist med sig selv, at saasnart han havde lugtet denne Lunte, var han blevet yderst forsigtig, og tillige at han, saa vidt det var muligt uden at vække Fortrydelighed, havde afværget Cognakens Øgelse for at holde Hovedet klart. Men allerede *det*, at Junkeren havde en saadan Mistanke, voldte ham lidt Beklemmelse, saa meget mer, som han i sit Hjertes Dyb haabede, at Mistanken ikke var helt ugrundet. Dette Haab var endogsaa blevet ret levende siden Gaarsdagens Besøg hos Fruen, hvor det havde suget Næring af et smægtende Blik fra Ernas graagrønne Øine, et af den Slags Blik, hvis Betydning han mente at kjende af Erfaring — men ikke af *medicinsk* Erfaring.

Dette Besøg havde han nu omhyggelig skjult for sin behændig passiarende Vært — og netop deri saae han nu en slem taktisk Feil. Hvor let kunde Juel ikke faa Nys derom, naar det virkelig var ham om at gjøre

at være *à jour* med disse Ting — og det *var* det aabenbart! Men i saa Fald vilde hans Tavshed være mistænkeligere end de uforsigtigste Ytringer kunde have været det.

Derfor kunde hans Lune heller ikke kaldes mer end nogenlunde godt.

Imidlertid blev det snart forgyldt lidt ved den magsomme Kjørsel gjennem den grønne Skov. Med Tøilerne løst i Haanden lænede han sig tilbage i Agestolen og nød Synet af prægtige Bøge, hvis lange, ubevægelig nedhængende Grene næsten berørte Græsset med deres dunkelgrønne Blade, medens hvide, faste Smaaskyer gled hen over deres Toppe, der af og til dirrede ganske svagt. Eller hans Blik trængte ind mellem de tykke, sølvgraa Stammer — langt ind, hvor solbeskinnet Løv glindsede i en Lysning eller hvor mandshøit blaaligt Hindbærkrat spærrede for det.

Han kom over en smal Mosestrækning, som skilte den Del af Skoven, der hørte til Juelsbo, fra den kongelige Del, den egentlige Hanenauer Skov. Saa meget vidste han; men hvor Veien nu førte videre hen, var ham ubekjendt. Det havde noget vist Tiltrækkende saadan at kjøre om paa det Ubestemte. Et eller andet Steds matte vel sagtens en større Vei gaa af tilvenstre, og den vilde han saa i alt Fald slaa ind paa. Sandsynligvis vilde den ogsaa føre ham forbi Skovridergaarden — hint lange straatækte Hus ved Skovranden, med de fire smaa Skorstene og de tre Popler, som han endnu bestandig havde i klar Erindring fra sit første Rundblik over Egnen, men som han aldrig var kommen nærmere.

Da han nu atter kjørte gjennem tæt Bøgeskov, foer en Raabuk ud af et lille Krat tilhøire for ham og flyg-

tede med lange Spring for saa igjen at blive staaende en halvthundred Skridt borte og se nysgjerrig efter det langsomt bortrullende Kjøretøi.

Rudolph tænkte paa Kammerjunker Harstorf, der var saa bekymret for sine Skovdyrs Vel og Ve — disse Dyr, der jo, efter denne underlige Mands Mening, ligesaa vel som Jægeren var underveis til noget Høiere og Bedre. Han syntes, han kunde høre Stemmen igjen, som den i det stærkt tilrøgede Herreværelse paa Vindslevholm ytrede denne temmelig overraskende Anskuelse; det var en saa eiendommelig Røst, at han syntes, han maatte kjende den igjen blandt tusende — ligesaa lidt skjøn eller harmonisk som Ansigtet, men ligesom dette velvillig og i høi Grad fornem.

„I alt Fald ligner han ingen Anden, som jeg har truffet, og det er allerede meget i vor Tid, da man klager saa meget over, at Originalerne forsvinde.“ Saadanne Tanker vakte det Ønske, at et gunstigt Tilfælde maatte mage det saa, at han mødte denne usædvanlige Mand nu, da han dog befandt sig midt i hans Revier.

Han havde ikke set Kammerjunkeren siden Dagen efter Dineren paa Vindslevholm, da de havde ordnet deres lille Jagtrets-Mellemliggende. Men i hans Stue i Stubberup havde Brix været tilstede, der aabenbart ikke var Skovrideren sympathisk; enten nu denne ikke kunde tilgive ham Bukkens Drab eller Medicinerens burschikose Væsen var den gamle Hofmand imod. Derfor var det heller ikke kommet til nogen længere Underholdning.

Ganske vist var det ikke videre sandsynligt, at han den første Gang, han var i Hanenau Skov, skulde møde dens Behersker. Han beroligede sig derfor ogsaa

ved den blotte Udsigt til maaske dog at komme forbi det Hus, hvor den Mand boede, der forførte den ene af sine Godseier-Naboer til at studere Darwin og endogsaa lokkede den anden ind i den tydske Metaphysiks farlige Vildnis. For disse nyopdagede Kjendsgjerninger havde imponeret ham i høieste Grad og gjort ham endnu nysgjerrigere efter at stifte Bekjendtskab med en saadan Undtagelse.

Mens han, ganske fortabt i disse Tanker, kjørte hen ad den bløde Vei, havde Bøgeskoven tilvenstre givet Plads for en stor Lysning, beplantet med Birk og Ask, hvis lave Krat glindsede lyst i Eftermiddagssolen, og begrændset af en mørk Granplantage. Ogsaa tilhøire skjød nu en uigjennemtrængelig Mur af Grannaale det hjemlige Bøgeløv til Side. Hanenau Skov lod til at være i Begreb med at afstreife den næsten selvfølgelige Charakter af en sydsjællandsk Skov, som den hidtil trofast havde bevaret.

Men saadan en Overaskelse som den, der ventede ham, da han nu dreiede om det fremspringende Hjørne af den mørkegrønne Granmur — den var han dog ikke forberedt paa. Et uvilkaarligt „A-a-h!“ undslap ham, og han holdt Hesten an.

En Lund af høistammede Birke hævede sig foran ham. Mellem de hundrede slanke, kridhvide Stammer skinnede Lysningens Krat og blaanede Himlen, medens hvide Skyer overalt foroven lyste igjennem det sagtelig bevægede Løvvæv.

Dette Syn virkede næsten eventyrligt paa Rudolph. Ganske fortabt deri blev han holdende flere Minutter, før han kunde tænke paa at fortsætte sin Kjørsel.

Hvor hans Kaas laa, var ham nu klart nok. Den Vei, som han hidtil havde fulgt, brød her af, eller ret-

tere den fortsatte sig blot i den beskedne Form af en Græsvei mellem Birkene og Granerne, og det hinsides den for længe siden ventede Kjørevei, der fra Granmurenes faste Skygge løb ud i den solede Lysning. Den lod til at gjennemskjære Hanenauer Skoven paa langs og vilde sikkert føre Rudolph ad Stubberup til — høist sandsynlig tillige forbi Skovridergaarden.

Ved Korsveien havde han igjen holdt Hesten an. Just som han nu stod i Begreb med at styre den tilvenstre, blev han opmærksom paa en Skikkelse, der reiste sig fra en Bænk midt i Birkelunden og kom henimod ham: en ung Dame i lys Dragt.

Da hun kom nærmere, kjendte han til sin Overraskelse Frøken Harstorf. Om det end ikke var det Møde, han havde drømt om, saa kom det dog forbløffende nær ved det.

Rigtignok var han lidt i Tvivl om, hvorvidt en Præsentation paa Vindslevholm berettigede ham til at hilse paa hende her i Skoven og knytte en Samtale med hende. Paa den anden Side saae det næsten ud, som om den unge Dame selv ønskede et Møde; for hun gik resolut frem imod ham — lidt besværlig, ja endogsaa hinkende, forekom det ham.

Han var endnu i Beraad med sig selv, da Agnes raabte til ham: —

— God Dag, Hr. Sten — De kjører vel i Retning af Hanenau?

— Jeg maa tilstaa, Frøken Harstorf, svarede Rudolph, idet han tog Hatten af — jeg er ikke meget inde i Topographien her, men jeg tænkte mig, at denne Vei maatte føre over ad Stubberup til.

— Ja, det gjør den ogsaa. Og forbi Hanenau.

Hun stod nu ved Siden af Vognen og saae lidt forlegen op til ham.

— Maaske kunde jeg faa Lov til at kjøre med.

— Ja, med den største Fornøielse — selvfølgelig! De har vel gaaet Dem lidt træt i Skoven?

— Aa nei, men jeg har traadt forkert paa Foden ... aa, det er kun en ren Ubetydelighed, men hvis jeg gik hjem, kunde det dog maaske blive slemt. Sandt at sige sad jeg ligefrem paa Lur her for at kapre den første den bedste Vogn, der kjørte ad Hanenau til.

— Jeg er lykkelig over at være den Første. Forhaabentlig har De ikke behøvet at vente længe. Ja, jeg syntes nok, at De traadte lidt svagt med den høire Fod. Men De skulde have kaldt paa mig og taget min Arm.

Rudolph undrede sig over, at den unge Pige rødmede, hvilket var saa meget mere paafaldende, som hun havde set ganske bleg ud. Mens han knappede Forlæderet op, spurgte han sig selv, om der da egentlig kunde være noget saa Upassende i den sidste Bemærkning.

Agnes paastod, at der slet ikke havde været nogen Grund til at uleilige ham, og steg med lidt Besvær op i Vognen. Hendes Fod smertede hende nu næsten ikke mer, sagde hun, og hun kunde maaske nok have gaaet hjem. Men for et Aarstid siden var hun strax efter en lignende Feiltræden gaaet et længere Stykke Vei, og saa var Foden svulmet op, og hun havde maattet ligge paa en Sofa i et Par Uger; derfor var hun maaske bleven overdreven forsigtig.

Dette var det Eneste af hele denne Fodhistorie, der ikke var Opdigtelse. Og denne Omstændighed, at hun havde maattet lyve saadan, ja endogsaa forstille sig,

som om hun haltede — det var *den,* der jog hende Blodet op i Kinderne.

I Virkeligheden havde hun haft et Anfald af pludselig Aandenød med saa stærkt Sting i Brystet, at hun var nær ved at besvime. Med meget Besvær havde hun naaet Bænken, der lykkeligvis ikke var saa langt borte.

Men dette Anfald maatte holdes hemmeligt, for at hendes kjære Onkel ikke skulde ængste sig. Brystsyge var ingen ubekjendt Gjæst i Familien. En Broder af hendes Moder havde søgt og fundet Helbredelse paa Madeira, men i andre Grene havde denne Sygdom krævet Ofre i en ung Alder; og skjøndt Kammerjunkeren aldrig havde ytret sig derom, vidste Agnes godt, at Onklen betragtede hende som et sart Væsen, hvis Liv var truet fra den Side. Men ikke fra den alene. Ogsaa *det* vidste hun jo, at Onklen forlængst havde gjennemskuet hendes stakkels Hjertehemmelighed og var ligesaa vel underrettet om hendes ulykkelige Kjærlighed til Hubert Juel, som om hun havde skriftet for ham. Ungt Blod døer ikke let af ulykkelig Elskov, om det end rinder mattere, det vidste den gamle Verdensmand saa godt som Nogen. Men naar der ligger en stærk Fjende foran en Fæstning, saa kan en lille Forræder indenfor Murene være farlig nok; kun altfor gjerne aabner han Fjenden en Laage. Det var Onkel Frederiks Maade at se Sagen paa, og ofte havde et ubevogtet Blik, et næsten ængsteligt Kjærtegn eller nogle faa Ord, der ved deres Stemmeklang sagde mer, end de skulde, forraadt den unge Pige, hvor bekymret den Gamle var for hende. Derfor vilde hun for ingen Pris have, at han skulde gjøres ængstelig ved dette ubetydelige Ildebefindende — og saa havde hun da taget Tilflugt til denne fromme Nødløgn.

VIII

Kjøretøiet havde snart Lysningen bag sig og rumlede nu langsomt videre i Skyggen mellem Granerne. Rudolph forsøgte at bevæge den Brune til et livligere Trav ved Hjelp af et Par Smaarap — men uden synligt Resultat.

— Den er nok træt, bemærkede Agnes, — men nu kan den jo snart gjøre sig til Gode i vores Stald.

Disse Ord voldte Rudolph stor Glæde. Han havde forestillet sig sin Opgave saaledes, at der skulde gjøres Holdt udenfor Skovridergaarden, for at Frøkenen kunde stige af, og at han saa med et „Tak for Kjøreturen, Hr. Sten!“ kunde rulle videre. Men med den landlige Gjæstfriheds Selvfølgelighed lod den unge Pige til at forudsætte, at han spændte fra og kom indenfor, ja vel endogsaa nød en Forfriskning — siden en saadan jo var tiltænkt den Brune.

Hvilken overraskende Vending, efter at han blot for en halv Times Tid siden havde afvist Haabet om at møde Kammerjunkeren som altfor usandsynligt! Det saae næsten ud som en Skjæbnens Førelse, og hans i og for sig temmelig umotiverede, frydefulde Spænding skjulte sig, saa godt den kunde, bag den tørre Bemærkning, at Hesten egentlig ikke havde Grund til at være træt, da den havde bedet i Stalden paa Juelsbo.

— Kommer De fra Juelsbo? er der Nogen syg der?

— Aa kun en Stuepige, Jomfru Paulsen.

Imod dette „kun“ og imod hele Tonen kunde der reises Indvending fra demokratisk Side. Frøken Harstorf lod til at være en Erkearistokrat; for hun gjorde aldeles ikke Mine til at være forarget, hun var aabenbart simpelthen beroliget.

— Det var ikke andet end en Forkjølelse, der kun vilde have opholdt mig en fem Minutters Tid, hvis ikke Hr. Juel havde indbudt mig til at ryge en Cigar i hans Værelse, hvor vi passiarede meget gemytlig sammen. Jeg fandt, at han er en dannet Mand, og han var overordentlig underholdende.

— Det kan jeg tænke mig. Saae De ogsaa Geheimeraadinden?

— Nei, desværre, hverken idag eller i Onsdags, da jeg ogsaa var hos Patienten og ligeledes nød Hr. Juels Conversation.

Agnes undrede sig i al Stilhed over, at Hubert var saa indladende overfor den unge Mand. Det lignede ham slet ikke; han havde vist et eller andet Formaal for Øie og vilde paa en eller anden Maade drage Nytte af ham. Hun var slet ikke ophøiet over at nære en temmelig brændende Nysgjerrighed i denne Retning, og maaske kunde hun ogsaa til Dels have faaet den tilfredsstillet, hvis hun havde ladet sig give nøiere Beretning om de to Mænds Samtale — og Doktoren lod ikke til at være uvillig dertil. Denne Fristelse undgik hun imidlertid, og det kostede hende ikke engang stor Selvovervindelse. For hun var bestemt paa at undgaa Themaet Hubert Juel og spurgte hurtig, om Sten ikke nok kunde huske Geheimeraadinden fra Selskabet paa Vindslevholm.

— Jo naturligvis! En meget distingveret Dame.

— Ja, det er det, de allesammen siger. Men Tante Ottilie er meget mer end det.

Og Agnes begyndte at forkynde den gamle Dames Ros med stor Veltalenhed.

Dette kvindelige Sidethema havde kun ringe Interesse for Rudolph. Paa den anden Side vilde han

ikke gjerne forlade selve Hovedthemaet, Juelsbo, da han deri saae en Mulighed for at komme paa Spor efter Forholdet mellem Hubert Juel og Erna Bjerring. Da det nu snart viste sig, at Geheimeraadinden ikke lod sig bruge til dette Formaal, gjorde han en Omvei over Vindslevholm (hvor han havde faaet saa dybt et Indtryk af den gamle aristokratiske Dame), priste den landlige Selskabelighed i Modsætning til den kjøbenhavnske og udtalte den Formodning, at der sagtens fandt et levende Samkvem Sted mellem de to Herresæder, da Fru Bjerring jo var en Niece af Geheimeraadinden.

— En Niece? Ja, naar man vil kalde det saadan.

— Ja, Hr. Juel kalder i alt Fald Fruen sin Kusine. Men det er vel paa fædrene Side?

Altsaa de to Herrer havde talt sammen om Erna. Agnes spurgte sig selv, om *det* maaske skulde have noget at gjøre med Huberts Bagtanker ved at søge Stens nærmere Bekjendtskab. Denne Gang var Fristelsen stærkere; hun gik imidlertid standhaftig af Veien for den og svarede ligegyldig:

— Ja og meget langt ude. Vi er jo allesammen her lidt *en famille*.

— Ja, ikke sandt? Fru Bjerring kalder ogsaa Deres Pleiefader Onkel — og saadan en Varme, hun taler med om Onkel Frederik.

— Ja, det er sandt nok. Hun holder *virkelig* meget af ham.

Tonen, hvori hun sagde det, og som svarede til det understregede „virkelig“, var den, hvormed man anerkjender en god Egenskab hos sin Fjende.

Rudolph skrev sig denne betegnende Omstændighed bag Øret og ytrede, at det var da heller ikke saa

underligt; ogsaa Hr. Juel kom helt i Fyr og Flamme, naar han talte om Kammerjunkeren.

Der kom et Glimt af Glæde i den unge Piges Øie, og hendes Kind fik mere Farve.

— Saa skulde De blot høre hans Moder, naar hun kommer paa det Thema! De vilde tro, at hun talte om sin Ungdomskjærlighed, skjøndt hun vist aldrig har sværmet for nogen anden end Huberts Fader.

Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at hans Ledsagerske var fast bestemt paa kun at besøge Geheimeraadinden, hver Gang de naaede Juelsbo.

Men Rudolph var ikke mindre bestemt paa at føre hende ind i Herreværelset. Derfor gav han sig til at lovprise den store Indflydelse, som hendes Pleiefaders Personlighed aabenbart udøvede over sine Omgivelser. Intetsteds havde dette været ham mere paafaldende end just i Hr. Juels Værelse, hvor han havde fundet Darwins Hovedværk paa Bordet og det snart havde vist sig, at det var Kammerjunker Harstorf, der havde gjort den sportsmæssig anlagte Junker til en Adept af den moderneste Naturvidenskab. Det maatte vel være hans største Triumph.

— Paa ingen Maade, svarede Agnes, og hvis det er hans Indflydelse, saa er det i alt Fald ikke sket med hans gode Villie. Han synes slet ikke om, at Juel giver sig af med saadanne Værker. De kan kun bringe Forvirring, mener han, da Juel dog ikke er i Besiddelse af de nødvendige Forudsætninger for at kunne se disse Spørgsmaal i en større Sammenhæng. Ja, det kan let ske, at han kommer til overilede materialistiske Slutninger og hverken veed ud eller ind. Kort sagt, det var langt bedre for ham, ikke at se sig for meget om men simpelthen holde sig til sin Christendom.

— Saa-aa? Det undrer mig .... jeg mener, efter de Ytringer at dømme, som jeg har hørt af Deres Onkel — og ogsaa efter hvad jeg har hørt sige *om* ham, havde jeg draget den Slutning, at han ikke var synderlig christelig i sine Anskuelser.

— Det er han heller ikke. Man maa blot ikke kaste Kjernen bort med Skallerne, og det sker kun altfor ofte. I sin Christendom har en Mand som Juel dog Noget at holde sig til; om det altsammen ogsaa kun har billedlig Sandhed, saa er det dog en Sandhed, der passer for ham.

— Ja, er da Hr. Juel saadan egentlig troende?

— Aak ja — saa troende som et Barn ... Undrer *det* Dem saa meget?

Det undrede Rudolph i høi Grad. Han følte sig paa usikker Grund, uden at han en Gang rigtig vidste, hvorfor. Formodentlig var der et eller andet i Stemmeklang eller Minespil, der advarede ham. Derfor svarede han undvigende: —

— Aa, han har blot ikke gjort det Indtryk paa mig. Han har ikke just hvad man forstaar ved et fromt Væsen.

— Nei, det troer jeg Ingen vilde paastaa, sagde Agnes og lo, som om hun fandt, at det ikke just var nogen kløgtig Bemærkning, han havde gjort.

Ærgerlig derover gav han sin virkelige Mening Udtryk — med Fare for at være indiskret.

— Og han har heller ikke Ord for det. Det hedder sig tvertimod, at han skal have ført et temmelig vildt Liv.

Neppe havde han sagt det, før han angrede sin Aabenhjertighed. For han kunde mærke, at det ingenlunde behagede Frøken Harstorf — det var jo hendes

Fætter, de talte om. Hun havde da ogsaa en temmelig stiv Overlæbe, da hun svarede: —

— Enten den Slags Folkesnak har noget paa sig eller ikke — eller *hvad* den end har paa sig — — har De egentlig gjort den Erfaring, at „et vildt Liv“ ikke lader sig forene med Tro paa Kirkelæren?

Rudolph bed sig i Læben. Den Tanke slog ham, at han havde saare liden Erfaring paa det Omraade. Sagen var den, at det simpelthen ikke vilde ind i Hovedet paa ham, at et stort Mandfolk med kjernesunde Lemmer og en god Forstand — ja, og saa tilmed med saadan et Skjæg! — at han for ramme Alvor skulde tro paa Vorherre og den øvrige Kathechismuslære. Men da denne Begrundelse — (selv om han tog de store hvide Tænder med) — ikke syntes ham at være logisk nok til, at han kunde føre den aabenlyst i Felten, saa nøiedes han med at indrømme — alt mens han skjødesløst knaldede med Pidsken — at man kunde vel ikke opstille det som en almindelig Regel, men at Hr. Juel, som sagt, ikke havde gjort det Indtryk paa ham.

Agnes smilte — næstendels, som om hun ikke havde altfor stor Tillid til Dybden af hans Indtryk.

— Hr. Juel er en meget sammensat Natur, sagde hun — han rummer stærke Modsætninger, ja endogsaa Modsigelser. Hvis vi levede i et katholsk Land, kunde jeg godt tænke mig, at han endte som Munk. Men jeg kunde ikke tænke mig, at han endte som Philosoph. Derfor mener ogsaa Onkel, at han skulde lægge alt saadan Noget paa Hylden og læse i sin Bibel.

Rudolph svarede ikke. Han havde atter en Følelse af, at han i denne unge Dames Selskab befandt sig paa fremmed Terrain, hvor der blev maalt med et andet Maal, end han var vant til. Summen af al men-

neskelig Visdom var for ham den Darwin-Häckelske Udviklingslære. Hvorledes kunde da en aandelig høitstaaende og netop paa dette Omraade velinstrueret Mand, som Kammerjunker Harstorf — hvorledes kunde han fraraade en tørstende Menneskeaand at lædske sig ved denne Livsenskilde og henvise ham til Børnedrikken i den kirkelige Overtros gamle Kalk?

Ganske uforstaaelig var ham ogsaa Agnes' Ytring om Christendommens „billedlige Sandhed". For ham gaves der kun een Sandhed, nemlig den sidst reviderede Udgave af Naturvidenskaben, en meget ubilledlig Gud, som ikke taler noget Billed ved Siden af sig. Ellers havde han i saadanne Tilfælde altid den Udvei paa rede Haand, at Folk, der tale paa den Maade, er Halvmennesker; de kan ikke helt opgive deres Barnetro, som endnu driver sit middelalderlige Spøgere i Baggrunden af deres iøvrig modernt oplyste Intelligens. Men her vilde den ikke ret gjøre Fyldest. Om han end ikke vidste, hvad hans Ledsagerske mente, saa kunde han dog se paa hendes rolige Ansigt, at hun selv vidste det, og at det her hverken dreiede sig om Halvhed eller Uklarhed — og denne Følelse forhøiede den Spænding, med hvilken han imødesaa Bekjendtskabet med Hanenau Skovridergaard.

Den unge Pige var forstummet, og Rudolph følte Forpligtelsen til at sørge for Conversationen hvile tungt paa sig. Da Themaet Juelsbo aabenbart var debatteret til Ende, saae han sig om efter et andet og dermed var han endnu beskjæftiget, da Veien dukkede ud af Granskyggen. Mellem de slanke Stammer af Bøgene, hvis høihvalte Kroner lyste i Solskinnet og suste med en fornøielig Bladeraslen, kom der en frisk Vind strygende og oplivede endogsaa Hesten, der af sig selv slog

ind i et raskere Trav, maaske dog ogsaa fordi den nu saae Enden paa denne kjedsommelige Skov for sig, hvorved der aabnede sig Udsigt til menneskelige Boliger med Staldrum. Den smalle Skovstrækning, der endnu flankerede Veien tilvenstre, efterat de aabne Marker havde taget fat ligeoverfor, havde allerede næsten Charakter af en Have. Det var da ogsaa en Planteskole, men saa gammel, at de ældste Lærlinge allerede havde Skovtræernes Størrelse — mest udenlandske Ege, Ahorne og Aske.

— Der er Onkel! udbrød Agnes, idet hun saae derind. — Onkel!

Skovrideren, der stod ved den modsatte Rand af Planteskolen ved Siden af en Karl, som gravede, rettede sig op i sin fulde Længde og skred ivrig vinkende henimod Vognen, der nu holdt ved en Laage.

Han hilste ligesaa fornøiet som overrasket paa Rudolph. Men hans letbevægelige Ansigtstræk antog strax et bekymret Udtryk, da Agnes berettede om sit Uheld. Idet hun gjorde det, blev hun igjen rød i Hovedet, hvad Rudolph næsten ærgrede sig over. For han skrev det paa en overdreven kvindelig Forlegenheds Regning, fordi hun saadan kom kjørende med en fremmed Herre. „Hvad skal dog det generte Væsen til!“ vilde han have tænkt, hvis det havde været en Anden — men af en eller anden Grund forekom denne unge Dame ham at være ophøiet over den Slags overlegne mandlige Kritik.

— Ikke noget at betyde! afbrød Skovrideren sin Pleiedatters beroligende Forsikringer, — ja, naar du nu maaske kommer til at ligge paa Sofaen en Uges Tid eller to og ikke kan nyde det smukke Sommerveir, saa længe det varer! Naa, en Lykke var det da, at Dr. Sten

kom. Du maa strax lade Brøndsted lægge et Omslag paa og ikke røre dig, hører du! De undskylder mig nok et Øieblik, Hr. Sten, jeg kommer snart, men Jakob er noget tungnem af sig, og kaliforniske Coniferer maa behandles efter Kunstens Regler. Forhaabentlig har De Tiden for Dem. Ingen Sygebesøg?

Rudolph svarede, at han blot befandt sig paa Hjemveien og ingen Hast havde. Han følte, at det maatte have været et meget alvorligt Sygebesøg, der skulde have jaget ham forbi Skovridergaardens aabne Dør.

— Det var ret .... Blot et Kvarterstid. De finder nok en Bog — lad som De var hjemme!

Og vinkende med Haanden ilede Skovrideren tilbage til Planteskolen.

Hesten satte sig saa ivrig i Bevægelse, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at den — som Agnes bemærkede — veirede god Forpleining.

Det samme gjorde Kudsken, og han var helt eventyrlig tilmode, som om en gammel Drøm nu var ved at gaa i Opfyldelse.

Kun en Eng og et Par Stubbemarker adskilte Planteskolen fra Skovridergaarden, der med sine to Haver omfavnede Veien, ligesom for gjæstfri at stoppe den, at den ikke skulde løbe videre. Over Mostaget paa den eenetages Bygning skinnede de fire velbekjendte korte Skorstene ganske gyldent i Eftermiddagssolens Straaler, og de tre italienske Popler, der den første Gang han saae dem i det Fjerne var forekommet ham som tre Udraabstegn, syntes at være tre levende „Velkommen“-Udraabstegn, som de stod dèr ved Indkjørslen, glitrende og hvislende og hviskende med deres Tusender af blanke Smaablade.

TREDIE BOG

I

Fruen kommer saamænd strax, Hr. Doktor, lovede den kjønne, blonde Stuepige paa Vindslevholm med det nydelige Smil og den Fløilsstemme, som saadan et Væsen altid har tilovers for en Gjæst, om hvem hun veed, at han er velset hos hendes Herskab, og at han forstaar den Kunst paa en diskret Maade at trykke en passende Drikkeskilling i en betjenende Haand.

Maaske ogsaa med lige en Anelse af lidt mer, baade i Blik og Stemme.

Rudolph opfattede temmelig tydelig dette fortrolige „mer“ — og det var ham slet ikke ubehageligt.

Ogsaa Dagligstuen blinkede fortrolig til ham med Jernovnens dybtsiddende Ildøine. Den syrlige Lugt af Bøgebrændet (saa paafaldende for en Kjøbenhavner-Næse) erindrede ham levende om den første Gang, da han traadte ind i dette Rum. Døren til Verandaen var nu lukket. I Stedet for de hvide Gardiner, som Vaarluften den Gang havde leget med, hang nu vinrøde Forhæng af Silkeplyds ned i tunge Folder. Ude paa den høitliggende Ager bevægede der sig — ganske ligesom den Gang — fire Plovdræt. Heller ikke Kragesværmen manglede dèr, hvor Bøgeskoven kiggede op over Mark-

randen. Men medens dens Kroner den Gang havde lyst i Foraarets fagreste Grønt, glødede nu deres Broncelød paa Baggrunden af en askegraa Himmel. Havens høie Linde tegnede hele deres lyreformede Skelet; kun fra de underste Grene løsnede der sig nu og da et gult Blad og svævede tøvende ned for at lægge sig til Ro paa Løvfaldets Safranleie. Rundt om lyste Georginernes og Astersernes levende Farver i en vidtspændt Krands, og foran, i det høistammede Rosenbed, brændte der endnu et Par purpurrøde Gnister af forsinkede Jacqueminots.

Og Rudolph mindedes, hvorledes den Gang Knoppernes Spidser lige vare begyndte at rødme frem, og at han opfyldt af en taabelig Forventning havde spurgt sig selv: „Naar de sidste Kronblade løsne sig og synke til Jorden, hvad mon jeg vel da har oplevet?“

Taabelig havde denne Forventning været — og dog: — *havde* han ikke oplevet, hvad han den Gang — uden at tilstaa det for sig selv — havde haabet at opleve: — Nyt, der bragte det Gamle i Forglemmelse? Eller rettere: Nyt, hvori det Gamle feirede en forfinet Gjenfødelse. Hans første lykkelige Kjærlighed havde ikke været af den høie og sjeldne Art, for hvilken en saadan Gjenfødelse er vanskelig eller vel endogsaa umulig, fordi der for den ikke mere gives noget Opad, og Kjærligheden ikke tager til Takke med noget Nedad. Tvertimod: da den saa temmelig befandt sig paa det nederste Trin af Elskovens Rangstige, saa var dens Opstandelse ligesaa let som dens Død havde været voldsom. Han kunde nu ikke andet end undres over, hvorledes han den Gang egentlig havde baaret sig ad med at tage sin Tilstand tragisk. Men ganske vist var han ogsaa paa en næsten ubegribelig Maade bleven begunstiget af Skjæbnen. Den udefinerlige og dog utvivlsomme Lighed mel-

lem Erna Bjerring og „Husaren" havde gjort Overgangen saa bekvem. Det dreiede sig for hans Kjærlighed mindre om Død og Gjenfødelse end om at smutte ind i et nyt Kostume, og det i et med fint, rent Linned, i hvilken den følte sig „som et nyt og bedre Menneske". Dette „bedre" kunde en Moralist maaske nok rette Indsigelse imod; men en Æsthetiker vilde ikke gjøre det, og Æsthetiken har ogsaa sine Rettigheder.

For et ungt Hjerte er Forelskelse i og for sig saa behagelig en Rus, at det næsten er ligegyldigt, om denne Kjærlighed er „lykkelig" eller „ulykkelig" — i alt Fald saa længe Ulykkeligheden ikke er altfor aabenbar. Derfor var Rudolph ogsaa yderst tilfreds med sin Tilstand, skjøndt det ikke var saa let at afgjøre, om han befandt sig underveis til en ulykkelig Elskov i høi Minnesangerstil, eller om hans Vens Verdenskjendskab vilde staa sin Prøve, og en regelret Liaison i fransk Romanstil var i Begreb med at udvikle sig; men vel at mærke en, der lovede ham en langt finere og pikantere Nydelse end hans første Bohême-Forhold havde kunnet byde paa. I dette Øieblik var han *homo in utrumqve paratus,* om han end ganske afgjort vilde foretrække det andet Alternativ — allerede i dets Egenskab af „den sunde Tilstand". Han var ikke for Intet en ung Mediciner.

Hvilken af de to Muligheder, der var den sandsynligste, det lykkedes det ham aldrig at danne sig nogen bestemt Mening om, naar han undertiden — som netop nu — tog dette Spørgsmaal under Overveielse.

I alt Fald var han hende ikke ligegyldig. Ja, han nærede en beskeden Tvivl, om Fru Bjerring havde ladet sin Mand reise alene til Syrien og Palæstina, hvis han selv ikke havde indfundet sig paa Skuepladsen i rette Tid.

Hun havde jo rigtignok allerede ved hans første Besøg ytret, at hendes Nerver maaske ikke vilde tillade hende en saadan Reise. Men han var af den Mening, at hendes Nerver *vilde* have tilladt den, hvis hendes Interesse for „Egnens nyeste Acqvisition“ ikke i Tidsrummet mellem Mai og September var bleven levende nok til at kunne yde Nervernes prohibitive Tilbøielighed en saare virksom Understøttelse. Man foreskrev jo endogsaa hyppig Reiseliv med dets nye Indtryk og Oplevelser for saadanne nervøse Tilstande. Naa — „nye Indtryk og Oplevelser“ kunde hun ogsaa faa herhjemme — maaske havde den Betragtning holdt hende tilbage.

At „Nerverne“ iøvrig ikke var et blot og bart Paaskud, det havde han forlængst overtydet sig om. At gjøre det var simpelthen hans Pligt, for han var Naadigfruens Livlæge. Da Distriktslæge Fenger viste saa ringe Forstaaelse af sin høie Patients Tilstand, at han endogsaa paa sin plumpe Maade havde erklæret, at for Nervernes Skyld kunde Fruen saamænd gjerne reise til Nordpolen — da han forglemte sig i den Grad, gav hendes Naade dette antediluvianske Exemplar af en Aesculapdiscipel Løbepas; og da saa disse fornærmede Nerver allerede ved Efteraarets første Banken-paa-Døren begyndte at lade sig ubehagelig mærke, saa blev deres Behandling officielt overdraget til Rudolph Sten.

Rudolph var en moderne Læge. Han vidste, at der ikke gives nogen Sjæl. Det var en afgjort Sag, hvorom alle fremskredne Aander vidste Besked, at der kun gaves Materie, af hvilken der, paa en eller anden ubegribelig Maade, udvikler sig Bevidsthed. Men om der end ikke gaves nogen Sjæl, saa gaves der dog det finere Omraade af det Physiske, som man i gode gamle Dage

betegnede med dette Navn og endnu godt kunde betegne dermed, naar man gjorde det for Kortheds og Bekvemmeligheds Skyld og ikke skjulte overtroiske Forestillinger derunder. Og det sidste var der for hans eget Vedkommende ingen Fare for; thi Rudolph Stens Hjerne var saa lykkelig og vel blevet chemisk renset efter den allernyeste Methode, at den ligefrem kunde være bleven brugt som Udstillingsgjenstand.

Men altsaa: det var paa det sjælelige Omraade, at han søgte Hovedaarsagen til denne Nervøsitet — langt mere dèr end i den grovere Legemlighed, om end han ogsaa nok formodede, at denne husede nogle Medskyldige i Form af „Stofvekselforstyrrelser“. Søgende Hovedgrunden i det Sjælelige kom han til det Resultat: ulykkeligt Ægteskab.

Der kunde ingen Tvivl være om, at Fru Bjerring ikke var lykkelig gift. Hvis hun havde været det, hvilke Forhaabninger havde han saa kunnet gjøre sig? I saa Fald vilde jo hin Mulighed „ulykkelig Elskov i høi Minnesangerstil“ netop ikke være nogen Mulighed, den vilde være det Skjæbnelod, han allerede havde trukket. Men hvorledes skulde ogsaa en Grobian som William Bjerring, en Mand, der stod med lappede Buxer foran Røret af sin Rævegrav og væddede med sin Forvalter om en Flaske Whisky, mens hans stakkels Kone kjørte alene om i Velgjørenhedsærinder, denne aandløse Grovæder med sin bjørneagtige Optræden — hvorledes skulde han kunne tilfredsstille en sensitiv, livlig, aandelig opvakt Kvinde som Fru Erna? Hun *maatte* jo kjede sig ihjel med saadan en Mand!

En Betragtning, der viser hvor anbefalelsesværdigt det er at have sin Huslæge til Husven.

Denne Kjedsomhed forklarede Hovedfondet af hen-

des Nervelidelse — i Betragtning af at der overhovedet var konstitutionelt Anlæg tilstede. Men hvad var nu *det*, der aabenbart gik ud derover og havde en mere akut Natur? Kjedsomheden, den skrækkelige Følelse af evig Utilfredsstillethed, gnaver med sin stumpe Tand kun langsomt paa Livstræets Rødder. Den forklarede en snigende chronisk Nervøsitet — og for den vilde han sikkert være en bedre Doktor end Distriktslægen. Men hvoraf kom nu de pludselige forbigaaende Kriser, der dog ogsaa forekom ham at være af sjælelig Oprindelse? Han syntes, at han i den senere Tid oftere havde set et Udtryk i hendes Ansigt som af indre Angst, ja der havde været en Uro i Blikket, som han kunde tænke sig den hos et jaget Dyr, der ikke længer veed, hvor det skal ty hen; og han havde bemærket, at et heftigt Anfald stedse var kommet kort efter — som just idag, da han var blevet hentet, fordi Aften og Nat havde været slemme. Hos en Forretningsmand vilde han have tilskrevet et saadant Blik den truende Udsigt til en allerede forfalden Veksel af ubehagelig Størrelse. Hos en Dame —? Var Erna Bjerring maaske en Kvinde „med en Fortid", og havde Nutiden overtaget en saadan Veksel fra Fortiden og givet tilkjende, at den agtede at præsentere den i den nærmeste Fremtid?

Da Rudolph forelagde sig dette Spørgsmaal, stod han ved det runde Bord midt i Dagligstuen, og hans adspredte Blik faldt paa en Messingskaal, der var fuld af Visitkort.

Øverst laa der et med Navnet Hubert Juel.

Der gled en pludselig Skygge over hans Træk.

Siden de to Besøg hos Jomfru Regisse paa Juelsbo med paafølgende Passiar i Juels Arbeidsværelse havde Rudolph ikke tvivlet om, at den sortskjæggede Kæmpe

var forelsket i den blonde Skjønhed, han kaldte sin Kusine — mer eller mindre forelsket, sandsynligvis *mer*. Om denne Passion nu imidlertid blev besvaret — (mer eller mindre!) — om der maaske endogsaa bestod et ældre Forhold, saaledes som Brix formodede .... ja men Brix formodede af Princip altid det Værste og paastod, at det lønnede sig .... Ja, det var ikke lykkedes ham at komme Løsningen af dette delikate Spørgsmaal nærmere, før — maaske! — for et Par Dage siden og idag.

For et Par Dage siden havde han igjen været paa Juelsbo. Det dreiede sig kun om Kokkepigens bulne Tommeltot. Han var nysgjerrig efter, om han igjen vilde blive indbudt paa Cognac og Selservand. Indbydelsen kom, men lød paa The i Dagligstuen. Her fandt han til sin glædelige Overraskelse Fru Erna indstalleret i en Sofakrog ved Siden af den gamle sirlige Geheimeraadinde. Det kunde ikke undgaa hans Opmærksomhed, at Hubert betragtede hende og ham selv med inqvisitorisk Blik, og at Erna bestandig blev mer og mer forlegen, eller i alt Fald ufri i sit Væsen. Da Rudolph var kommen i Samtale med Geheimeraadinden, bad Hubert Erna om at spille noget for dem. Han syntes at smægte efter Musik, han, der var grundig umusikalsk — som Brix havde konstateret — og for ret at slukke sin Tonetørst maatte han følge hende ind i den tilstødende Salon, hvor Flyglet stod. Snart tonede et moderne Salonstykke derindefra. Geheimeraadinden *var* musikalsk. Men det lod dog ikke til at bero paa hendes klassiske Sang alene, at denne musikalske Adspredelse ikke tiltalte hende. Hun skjænkede den iøvrig Opmærksomhed nok — mer end hun havde tilovers for Rudolphs Fremstilling af Lægeforholdene i Hovedstaden, skjøndt hun selv havde bragt dette Thema paa

Bane. Hvad ham angaar, saa talte han ogsaa kun rent mechanisk, medens han anspændte sin Høresands af yderste Formue — og det ikke helt uden Udbytte. Stykket var brillant — et sandt Springvand af Toner; jo rigeligere det pladskede, desto tydeligere fornam han en indtrængende Hvisken af Huberts Røst. Pludselig brød Musiken af. Fru Bjerring kom ind igjen og erklærede, at idag vilde det slet ikke rigtig gaa for hende. Hun var i denne Tid meget nervøs, som Dr. Sten vidste, og navnlig angreb det hende at spille Klaver. Efter at have styrket sine Nerver med en sidste Kop The tog hun Afsked. Hendes Blik havde netop hint urolige, forskræmte Udtryk.

Og saa kom dette haardnakkede, todages Migraine-Anfald, for hvis Skyld han nu befandt sig her i sin professionelle Egenskab.

Det gav ham et og andet at tænke over.

Han tænkte ganske særlig paa sit første Besøg her. Underligt, som han idag bestandig blev erindret om det! Han saae hende atter for sig, som han havde set hende første Gang: thronende paa Agestolen, idet hun holdt den skinnende, sveddrivende Fuchs an: „Lidt ophidset! aabenbart en nervøs Dame, nervøs som en Blodshest!“ havde Lægeblikket sagt, og Mandsblikket havde tilføiet: „og en smuk Dame!“ Og hvor kom hun vel fra? Fra Skoven, og dèr havde hun truffet Hubert Juel — alene. For han huskede meget godt, at da Ægtemanden spurgte, om Geheimeraadinden havde været med ham, benægtede hun det. Ganske vist en meget ubetydelig Omstændighed, men Egnens Personalier havde den Gang haft Interesse for ham, og den var forblevet i hans Erindring ....

Rudolph Sten blev staaende ved det runde Maha-

gonibord med Huverts Visitkort i Haanden og et spidsfindigt, men lidt misfornøiet Udtryk omkring den velpleiede „Marquis“.

— — — — — — — — — — — — — — — —

— Dr. Sten er her, meldte Sophie.

Hendes Stemme havde en vis Tone af polidsk Soubrette-Fortrolighed — en Fortrolighed, der paa Herskabssiden nøiagtig svarede til det Plus, der havde været i hendes Venlighed overfor Gjæsten. Den mishagede Fruen lige saa meget, som hint Plus havde behaget Rudolph.

— Saa tidlig. Bed ham vente — jeg skal strax komme.

— Det har jeg saamænd allerede sagt. Fruen behøver da ikke at skynde sig. Doktoren vil saamænd nok have Taalmodighed, svarede Pigen, maaske med endnu et Stænk mer af Fortrolighed i Stemmen, men med absolut korrekt Mine.

Erna reiste sig op paa Chaiselongen, strøg Haaret bort fra Panden, badede Tindingerne med Eau de Cologne og tog et Haandspeil, der laa paa et lille Bord ved Siden af hende, under en fransk Roman. Det havde været to slemme Dage, og man kunde se det paa hende. Naturligvis var det blot, hvad der hørte sig til, naar Besøgeren var hendes Doktor, der skulde skjønne, hvordan det stod sig med hende. Alligevel ærgrede det hende, ikke at tage sig bedre ud i Stens Øine. Følgelig begyndte hun at gjøre omhyggeligt Toilette for i det mindste at vise sig i et elegant lyst Negligé, rigt besat med Kniplinger.

Pigens Forsikring, at Fruen ikke behøvede at skynde sig, havde maaske lydt en Kjende *for* fortrolig, men Erna tog den ærlig til Følge. Mer end een Gang blev

hun siddende med en Skildpaddekam eller et lignende sirligt kosmetisk Instrument i Haanden og stirrede hen for sig med et Udtryk, som hun nødig vilde have baaret til Skue udenfor sit Boudoir — for det gjorde hende paa ingen Maade yngre.

De Ord, som Hubert for to Dage siden havde hvisket til hende ved Flygelet, voldte hende en uophørlig Skræk. Det havde været et Allarmskud. Det andet! Det første var faldet ude i Hanenau Skov hin skjønne Maidag, en Time før hun første Gang saae Rudolph Sten — sin Læge. Der var noget Providentielt i *det*! Han maatte hjelpe hende! Hun havde sandelig Brug for sine Nerver nu.

Thi dette Forhold til Hubert var rykket ind i et farligt Stadium, og hun følte sig nær ved den dragende Afgrund. Hvem skulde have troet, at det vilde komme saavidt! I den fjerne Fortid, som hun kun saa ugjerne vendte Blikket tilbage imod, havde dette Forhold jo rigtignok et dunkelt Punkt; men siden var det forblevet ulasteligt og var vorden en næsten uundværlig Bestanddel af hendes Liv. At hun ikke havde fundet Lykken i sit Ægteskab, det kunde hun vel skjule for Andre — hun haabede, at hun altid havde skjult det! — men ikke for sig selv. Hun havde jo aldrig elsket den gode William. Ganske vist var han en udmærket Ægtefælle, men han havde aldrig haft den rette Forstaaelse for de finere Rørelser i hendes sart-spundne Natur og for hendes Aands Vingeslag. Han var f. Eks. religiøst indifferent, medens hun selv var en from troende Sjæl. Desuden stødte han hende i æsthetisk Henseende baade ved det ene og det andet — ved den Maade han spiste paa og derved, at hans Klæder sad daarlig og lugtede af Tobak. Under saadanne Omstændigheder

maa et stakkels Kvindehjerte, for ikke rent at forkomme, have et lidet Kjærlighedsforhold. Denne Fordring var rigtignok ikke helt i Overensstemmelse med Luthers lille Katechismus. Men det havde hun ogsaa tidt en pinlig Følelse af — og hvad kunde man saa med Rimelighed forlange mer? Saalænge saadan et Forhold blev indenfor visse Grændser, som vare grant afstukne, var det et berettiget Haab, at Vorherre vilde se igjennem Fingre med det, naar der blot ikke var noget i Veien med Troen; og dèr var saamænd alting i Orden. Det var saa beroligende at vide d e t!

Men disse Grændser — det var netop Sagen! Huberts ubeherskede Opførsel viste hende, at man var rykket dem foruroligende nær, og at det mindste uforsigtige Skridt allerede kunde føre ud over dem. Hvordan skulde hun, stakkels svage Skabning som hun var, med et rystet Nervesystem — hvordan skulde *hun* kunne holde sig paa den smalle Vei, naar det gik videre paa den Maade?

Et var unægteligt: hun havde begaaet et skjæbnesvangert Misgreb, da hun blev ene tilbage paa Vindslevholm i Stedet for at følge Gemalen til Levanten. Men de slemme Nerver! de havde virkelig energisk nedlagt Protest. Jo nærmere den Tid rykkede, da det var nødvendigt at tage en Bestemmelse, desto større var hendes Skræk blevet for denne extravagante Reise. I Almindelighed var det jo meget rart at reise med William, naar man ikke fjernede sig for meget fra de store Hoteller med *table d'hôtes* i *„evening dress“*, hvor franske Attachés og engelske „swells“ gjorde Cour til En. Men alene med William i Ørken — det var en Forestilling, overfor hvilken hendes Tanker resolut gjorde omkring og hendes Nerver revolterede.

Men hun havde ganske vist ikke forudset, at Hubert vilde udlægge dette saaledes, som om hun var blevet tilbage for nu helt at leve for ham og for deres Forhold. For det var det, han havde hvisket til hende ved Flygelet og ledsaget med det lidenskabelige Spørgsmaal, hvorfor da nu Uge efter Uge gik hen, uden at deres Kjærlighed havde noget ud af det? Og da hun med et værdigt Blik havde afvist en saadan formastelig Opfattelse, saa fulgte der fra hans Side den utrolige Paastand, at hvis hun ikke var blevet for hans Skyld, saa var hun blevet for denne fordømte Hr. Stens Skyld — hvilket hun besvarede med at afbryde sit Klaverspil.

Det var nu let nok gjort, men noget Svar var det egentlig ikke, hverken overfor ham eller overfor sig selv. Og dog trængte hun ogsaa til et Svar. For uafladelig gjenlød i hendes Indre det Spørgsmaal: forholder det sig maaske alligevel saaledes? Den Interesse, som hun unægtelig havde for den unge Mand — og hvorfor skulde hun ikke have Interesse for ham? — havde den maaske været den hemmelige Grund til, at hun blev hjemme? Hun havde aldrig selv set Sagen i det Lys, nei, det havde hun sandelig ikke! Men maaske havde det været Skinsygen forbeholdt at slaa den Funke, der tændte Lys for hende. Og saae hun nu ikke noget mere ved det stærke, i Begyndelsen endogsaa blændende Skjær? Skimtede hun ikke en dybere Betydning i den mærkværdige Omstændighed, at Rudolph var dukket op paa Vindslevholm netop i den Time, da Hubert gjorde sit lidenskabelige Forsøg paa at bringe deres Forhold paa Vildspor? — maaske Noget, som man ofte hører betegne som „Skjæbnens Fingerpeg“, men hvori troende Sjæle heller ser Forsynets Styrelse?

Var Rudolph kommen som Hjelper i Nød? Dog ikke saa meget i sin Egenskab af Nervelæge, som — —

Ja, som hvad da?

Det gik dog vist ikke an at paadutte Forsynet, at det skulde have sendt hende en ny Elsker? — —

Ja, men hvis hun nu var for svag til med et pludseligt Spring at vinde sikkert Fodfæste paa Matronedydens Kongevei, hvis hun maatte ledes skridtvis, hvorfor skulde da et naadigt Forsyn ikke kunne have udset denne unge Mand til at være Overgangsled. I Forholdet til ham — et Venskabsforhold med et Stænk af Forlibelse fra begge Sider, lige netop nok til at faa den milde Drik til at moussere lidt — i saadan et Forhold var der intet Farligt — Sten var jo en ganske anden Natur end Hubert! Alt vilde være saa glat og passende, saa rent aandeligt, fælles Interesser o. s. v. Det vilde være næsten ulasteligt, som meget „næsten“, at det umærkeligt maatte føre over til det helt Ulastelige, uden dog, saa længe det varede, at fordre fuldkommen Afholdenhed fra det Element, der hidtil havde krydret hendes ensformige Liv ....

De Muligheder, som aabnede sig her, vare imidlertid af saa forvirrende Art og saa inciterende for de allerede stærkt angrebne Nerver, at hun ikke vovede at tage dem nærmere i Øiesyn.

Hvordan alt dette nu end forholdt sig: — *nu* befandt Sten sig her i alt Fald i sin rent borgerlige Egenskab, som den hidkaldte Læge, og det gjaldt om at gjøre sig færdig til at modtage ham som saadan og lade sig hjelpe af ham med Forordninger og Recepter, hvilket — Himlen være lovet! — var en for Gud og Mennesker velbehagelig Gjerning.

II

Konsultationen var til Ende.

Paa et Blad af sin Notesblok opskrev Rudolph Sten Navnet paa et nyt engelsk Brompræparat til Nervernes Beroligelse og det paa et ligesaa nyt tydsk Æggehvidepræparat til speciel Næring for disse sarte Substanser (begge Dele selvfølgelig ulæseligt), noterede Senneps-Fodbade om Aftenen, kolde Afgnidninger om Morgenen — (med den mundtlige Bemærkning, at de maatte foretages meget hurtig: „P i g e n maa svede, det er Hovedsagen") — og endelig (for ikke at forsømme at blande det Nyttige med det Behagelige) et Glas Tokayer til Frokosten. Hvorpaa han rev Bladet ud og overrakte det til Fruen, alt imens han overveiede, hvordan han skulde bære sig ad med *ikke* at gaa nu, da han unægtelig var færdig.

Denne aandelige Anstrengelse kunde han have sparet sig — Erna kom ham i Forkjøbet, som om hun læste hans Tanker: —

— Altsaa Huslægen er færdig med Patienten. Men jeg haaber, at Hus*vennen* bliver lidt endnu — Theen kommer strax.

Rudolph løftede en Finger advarende i Veiret: —

— Theen? Jeg troede, vi var blevet enige om, at Theen blev strøget af den daglige Spiseseddel.

— Aa, det havde jeg glemt! Jeg vidste det jo heller ikke endnu, da jeg sagde Pigen Besked om Theen. Men behøver Afholdenhedskuren da at begynde lige strax?

Rudolph lo: —

— Naa ja, vi Doktor-Latinere siger rigtignok: *„Præsente medico nihil nocet"* — „naar Doktoren er tilstede,

skader det ikke noget" — skjøndt jeg vilde finde det rigtigere at forandre et Bogstav og sige: *„Præsenti medico nihil nocet"* — „Doktoren, som er tilstede, skader det ikke", for ikke at tale om den populære Oversættelse: „Præsenter skader ikke Doktoren" — —

— Det Sidste vil jeg skrive mig bag Øret, raabte Erna med høi Latter — men hvad skal det nu være? en Pude eller et Par Morgensko eller et Pibebræt med Perlesyning — det sidste er saa kjønt gammeldags.

— Ja, naar de giver mig saa rigt et Udvalg, Fru Bjerring, saa sætter De mig virkelig i Forlegenhed. Men for at komme tilbage til Thespørgsmaalet, saa kan vi maaske blive enige. De befinder Dem jo endnu i Efterdønningerne af en Nervestorm, og i den Tilstand kan en Kop The være tilladelig som Lægemiddel; i flere af vore Anti-Migrainetica er der jo ogsaa lidt Cofféin, der ikke er forskjelligt fra Thëin. Men som stadigt Næringsmiddel ønsker jeg rigtignok baade The og Kaffe banlyst — i alt Fald for en Tid.

Erna nikkede, veltilfreds med denne Tingenes Ordning. Saa lænede hun sig magelig tilbage i den lave Polsterlænestol som et udvortes Tegn paa, at man nu gik over til den behagelige, selskabelige Del af Underholdningen. For under Consultationen havde hun siddet ret op og ned som en Skolepige. Hun fandt, at det var den stilfuldeste Stilling i en Situation, hvor hun hvert Øieblik kunde komme til at række Tunge paa Kommando; og desuden gav den hende et naivt Udseende, der maatte gjøre hende yngre og sikkert paa sin Vis klædte hende lige saa godt som den nu antagne Verdensdame-Stilling, med den slapt nedhængende Haand, der kom saa pikant ud af Kniplingerne, og hvis lange, ringblin-

kende Fingre adspredt legede med Lænestolens Kvaster.

Men Rudolph fulgte ikke det derved saa taktfuldt givne Eksempel; eller i alt Fald fulgte han det kun halvveis. For der thronede endnu lidt professionel Værdighed paa hans høie, aristokratiske Pande, da han bøiede sig frem og rømmede sig:

— Før nu imidlertid Theen lokker os over paa Passiarens behagelige Omraade, maa De tillade mig at blande de to Egenskaber, De var saa venlig at tillægge mig, en Smule med hinanden; og det saadan, at *Lægen* har Forrangen og gaar forud paa et Omraade, hvor det vilde være paatrængende for Vennen at vove sig ud alene.

Med et Høflighedssmil indbød Erna ham til at gaa videre. Hendes Stilling blev strax en Grad mindre henstrakt.

— De veed jo nok, Fru Bjerring, at ved saadanne nervøse Tilstande spiller Patientens sjælelige Liv en stor Rolle. Det er Noget, som en Læge ikke tør lade upaaagtet. Ofte finder han dér den hemmelige Aarsag til hele Lidelsen; endnu oftere, om end ikke den egentlige Anstifter, saa dog en utrættelig Ophidser, som forhindrer, at der indtræder Ro dèr, hvor den ellers vilde være indtraadt. Naar jeg nu saadan har iagttaget Dem, som det jo var min Pligt at gjøre, saavidt Leilighed frembød sig, saa har jeg ikke kunnet lade være at spørge mig selv, om der ikke var Et eller Andet, der udøvede et Tryk paa Dem, Noget, der plagede og foruroligede Dem.

Der var ikke længer Noget af det Smægtende-Henstrakte tilbage i Ernas Stilling. Hun sad igjen ret op og ned, dog mindre som en Skolepige end som en An-

klaget. Ufordulgt Skræk stirrede ud af de vidt aabne Barneøine — om end kun et kort, ubevogtet Øieblik. „Hvor kan han dog saadan læse i min Sjæl? Hvad det er for et farligt Menneske! Og hvad skal jeg sige? Jeg kan dog ikke indrømme, at han har Ret.“

Ja, naar de begge havde været Katholiker og han en ung Abbé — Skriftemaal, det havde rigtig været Noget for hende! Hvor ofte havde hun ikke sagt sig det, naar hun i en fransk eller italiensk Kirke var gaaet forbi en Skriftestol. Men skrifte overfor en Læge — skrækkeligt — umuligt!

— Men Hr. Sten, hvor kan De dog ... jeg forsikrer Dem — — —

Men Rudolph bøiede sig længer frem, og hans Haand berørte hendes, advarende og beroligende: —

— Nei, nei, Fru Bjerring, De skal ikke forsikre mig Noget. Jeg ser jo allerede nu, at min Diagnose har været rigtig.

— Ja men Hr. Doktor — —

Trykket af den beroligende Haand blev betvingende. Ernas Protest forstummede.

— Det er fuldkommen tilstrækkeligt for mig at vide det. Af hvilken Art denne psychiske Faktor er, det tilkommer det mig ikke at vide. Dèr kan jeg jo dog ikke være til Hjelp. Han, der skulde kunne det, Deres naturlige Støtte, befinder sig jo desværre i en anden Verdensdel.

Det var ingen „Barneøine“ mer, der nu vendte sig bort fra ham og gav sig til at betragte de ringsmykte Fingre, der hvilede i Skjødet. Rudolph bed Mærke i denne kvindelige Metamorphose af sin Patients smukke Øine. Det dreiede sig altsaa om Noget, som en Kvinde allermindst betroer sin Ægtefælle. *Sat sapienti!*

Atter faldt det ham ind, om han selv maaske skulde være dette „Noget“? Og atter havde han en instinktiv Følelse af, at det ikke var Tilfældet. Alligevel var han ikke utilfreds med Resultatet af sin Forskning. Han mente nu at have Vished for, at den Elskede i alt Fald ikke var en lykkelig Hustru, hvilket saa omtrent er den fataleste Egenskab, som en ny „Flamme“ kan have. En illegitim Kjærlighed, som ikke var af ny Datum, ja vel endogsaa begyndte at blive hende selv ubekvem, kunde ikke være synderlig farlig for hans Sag, ja den kunde endogsaa virke som „Forkultur“, der bereder Jordbunden for den rette Sæd. Denne var nu ganske vist ikke af den Art, som den bibelske Sædemand udstrøede, men den fordrede ikke mindre end hin en modtagelig Hjertegrund, hvorfor det ogsaa gjaldt om at forhindre Forkulturen i at tage Overhaand.

Han rykkede sin Stol et lille Skridt nærmere.

— Ja nu maa jeg bede Dem om ikke at tage mig dette ilde op, som om jeg var paatrængende. Jeg er, som sagt, virkelig langt fra at nære det Ønske at vide mer Besked, simpelthen fordi jeg dog ikke vilde kunne give Dem noget Raad. Men *det* maa jeg dog sige Dem i min Egenskab af Deres Læge: — denne sjælelige Urostifter — af hvad Art den nu end er — den har sikkert nok større Indflydelse paa Deres legemlige Tilstand, end De selv troer, og De maa opbyde al Deres Kraft for at blive den kvit. Deres Husbond har De ganske vist ikke ved Deres Side, men i Kammerjunker Harstorf har De jo en faderlig Ven, hvem De nok kunde betro Dem til.

Erna saae igjen tilveirs og betragtede ham med et Udtryk, der var overrasket, men denne Gang ikke ubehagelig overrasket. Dette Blik bestyrkede ham i hans

Overbevisning om, at hun virkelig havde Noget paa Hjerte, der nok under givne Omstændigheder kunde trænge til en Skriftefader; det sagde ham tillige, at han havde været heldig i Valget af den Skriftefader, som han foreslog. Egentlig havde han slet ikke forbundet nogen Hensigt med dette Forslag. Nu var han nysgjerrig, om der mon vilde komme Noget ud af denne Tanke, som han havde henkastet paa maa og faa; og i saa Fald, om det skulde vise sig, at han havde gjort en Dumhed eller det Modsatte.

Men dette Udtryk i Ernas Blik havde neppe vist sig, før det igjen forsvandt bag Øienlaagenes lange Silkevipper.

— Ja, det har De Ret i. Onkel Frederik er en kjær, faderlig Ven. Ham kunde jeg nok betro mig til, hvis jeg havde saadan en Hemmelighed paa Hjerte, som De — hvad skal jeg kalde det? — *tildigter* mig.

— Tildigter — nei, dèr gjør De mig virkelig for megen Ære, Fru Bjerring. Jeg er jo kun en Smule Doktor, der læser Symptomerne saa godt jeg kan og forsøger at uddrage Slutninger deraf. Det er muligt, at den Interesse, jeg har i dette Tilfælde, gjør mig noget mere skarpsynet end jeg ellers er, og jeg er vis paa, at De ikke vil gjøre mig den Uret at tillægge denne Interesse en væsentlig professionel Charakter. Vennen — ja, for De gav mig jo selv denne Ærestitel, og De ser selv: Vennen kommer i Doktorens Selskab, og hans Bekymring tillader ham ikke at tie. Kjære Fru Bjerring, vi maa blive Herrer over denne Nervesygdom, og det vil vi ogsaa blive — tro De mig — —

Hans Haand lagde sig atter paa hendes. Ikke just beroligende. Hun følte, at denne Haand — *Vennens*

Haand! — rystede lidt, og dens Sitren gik gjennem hele hendes Legeme. Alligevel trak hun ikke sin til sig.

Ja, de havde begge to Koldblodighed nok til *ikke* at trække Hænderne bort, da Sophie — der havde banket for diskret paa til at blive hørt — traadte ind med Thebakken.

Tvertimod, Rudolphs Fingre omspændte Patientens Haandled.

— Men Pulsen er virkelig roligere nu, Fru Bjerring.

„Versteht das Pülslein wohl zu drücken," hviskede en Mephistophelisk Stemme i hans Indre og mindede ham atter om hin skjønne Maidag, da han første Gang vandrede ad Vindslevholm til — Fødselsdagen for denne Kjærlighed, hvilken han nu opfattede som *„love at first sight.“*

— Næsten normal. Vi vil dog tælle ordentlig efter.

Han trak sit Uhr op af Lommen.

Sophie, der stillede Theservicet til Rette, sammenlignede ringeagtende denne høist beskedne Tidmaaler med Distriktslægens Guldchronometer. Det var afgjort ikke for Uhrenes Skyld, at Naadigfruen havde skiftet Livlæge!

Hun brugte lang Tid til at faa Tingene bragt i Orden og bar imens en ostentativ diskret Mine til Skue, der tydelig nok sagde: for *min* Skyld kan Doktoren saamænd gjerne tage Fruen paa Skjødet: *jeg* ser ingenting.

— To og Firs ... ganske normal.

— Ønsker Fruen endnu Noget?

Fruen ønskede meget bestemt, at den tjenende Aand vilde fjerne sig hurtigst mulig — men nøiedes med at erklære, at hun ikke ønskede Noget.

Situationen var ganske vist bleven en Smule tryk-

kende. Man følte det afgjort som en Lettelse, da Døren lukkede sig efter det altfor diskrete Fruentimmer. Paa den anden Side blev en vis Komik, der hidtil havde været ligesom chemisk bunden, pludselig gjort fri — en let Komik ganske vist, diskret som den Faktor, der var gaaet ud af Spillet, men ogsaa paatrængende som den og utvivlsomt af illegitim Art. Et gjensidigt Smil fandtes betænkeligt og lod sig dog ikke helt undertrykke. Egentlig havde det Hele været temmelig uskyldigt, men det havde i høi Grad haft Skinnet imod sig. Man havde maattet gribe til en List og improvisere en lille Komedie sammen, om hvilken man nu ikke en Gang ret vidste, om den havde gjort Fyldest.

Det var — som det altid er — Kvinden, der havde Aandsnærværelse nok til at gjøre et Forsøg paa at ignorere det Mislige i Situationen, inden det var for sent. Forsøget maatte være dristigt, for det Smil, som det gjaldt at give en anden Tydning, havde haft en Rem af Letfærdighedens Hud.

— Sophie har da ogsaa tidt et underligt Væsen, bemærkede hun, idet hun bøiede sig frem og omhyggelig hentede et Par Theskefulde op fra den lakerede kinesiske Daase og kom dem i Thepotten. — Naar man saae hende trippe saadan om her ... ja, man kunde sandelig tro, at hun gik ud paa at gjøre en Erobring.

Rudolph lo.

— Det vilde der rigtignok høre mer end sædvanlig Soubrette-Forfængelighed til! En Pige, der tjener hos Dem, vil ikke let falde paa, at hendes egen Person kan komme i Betragtning ved Siden af Fruens.

Erna var just i Færd med at skjænke kogende Vand paa Thebladene, og det var gjennem den opadhvirvlen-

de Dampsky, at hendes Ansigt smilede koket ud til ham, da hun i en drillende Tone sagde:

— Ja, hvem veed! Maaske har hun allerede faaet saadanne smaa Opmuntringer, at hun er berettiget til saa megen Selvtillid. Det saae næsten ud til det.

Denne Dristighed forbløffede Rudolph i den Grad, at han et Øieblik blev hende Svar skyldig. Den kjække Dame forfulgte sin lille Seir, vel vidende, at just denne betænkelige Retning af Samtalen aller sikrest og hurtigst førte dem ud af den endnu betænkeligere virkelige Situation.

— Se, hvor rigtig jeg har gjættet! Man kan se paa Dem med et halvt Øie, at De føler Dem opdaget!

— Men Fru Bjerring, det kan da aldrig — —

— Ja, nu er det for sent at protestere. De har allerede saa godt som tilstaaet.

Hun skjænkede Theen i de gjennemsigtige Kopper og bød ham den ene, idet hun rystede paa Hovedet med spøgende Bekymring: —

— Men det er rigtignok en slem Opdagelse. Jeg maa sige, at jeg havde ikke tiltroet Sophie saadan letfærdig Opførsel.

— Det lader til at falde Dem mindre vanskeligt at tiltro *mig* den.

Erna sukkede og trak paa Skuldren.

— Ja, Herregud! de unge Menneskers Principper nutildags! Ingen Fløde? De betjener Dem vel selv.

Hun lod sig synke ned i den bløde Lænestol, pustede paa den hede The og nippede langsomt af den.

— Og navnlig i de Kredse, som De tilhører. Aa, De maa ikke tro, at vi her ude paa Landet slet ikke veed Noget om alt det .... Der er nu f. Ex. Dr. Brandes'

Forelæsninger, som De har hørt, ja De omgaaes ham jo endogsaa, har De sagt.

— Aa, jeg har kun truffet ham et Par Gange i Selskaber.

Erna saae paa ham over Kanten af Koppen og missede med Øinene.

— Ja, jeg er vis paa, at det er meget farligt for en ung Mands Principper.

— Saa er det jo godt, at jeg nu er kommen under en bedre Indflydelse. Og det netop af en Mand, hvem De har saa megen Tillid til.

— De mener da ikke Onkel Frederik?

— Netop. Jeg kommer oftere i Hanenau, end De maaske aner. Og jeg forsikrer Dem, jeg er ganske indtagen i Kammerjunker Harstorf.

Erna satte Koppen fra sig og betragtede ham med et tvivlende og misfornøiet Blik. „Ikke skulde det være Agnes, som De er indtagen i," tænkte hun. „Naar en ung Mand begynder at komme hyppig i et Hus, der beboes af en ældre Herre og en ung Pige, saa *behøver* det ikke at være den første, der virker som Magnet."

— Vir-ke-lig! sagde hun, lidt læspende og dvælende paa hver Stavelse, mens hun langsomt missede med Øinene. — Ja, Onkel Frederik har noget indtagende ved sig .... saadan af den gamle Skole .... Og det er al Ære værd, at De forstaar at paaskjønne det, for i det Hele taget har Ungdommen nutildags jo ikke Overflod af, hvad man kalder Form.

— Aa, jeg mener ikke hovedsagelig hans Væsen, skjøndt der er noget Fortryllende ved saadan en gammel Hofmand og født Aristokrat. Men hvad der navnlig er saa tiltrækkende for mig — —

„Det er hans nydelige Pleiedatter,“ fortsatte Erna i Tankerne.

— det er hans Anskuelser om Naturen og Livets Betydning. Naar De altsaa virkelig er saa bekymret for mine stakkels Principper og ønsker mig en Modvægt overfor Brandes, saa ser De nu, at jeg allerede selv har fundet den.

— Men du gode Gud! Hr. Sten, De kunde jo ikke milevidt have fundet en Mand med værre Anskuelser! Onkel Frederik, der hverken troer paa Gud eller Fanden. Maaske snarere paa den sidste, hvis det endelig skal være en af dem.

— Ja, ser De, Fru Bjerring, dèr har De nu gjort en meget fin og træffende Bemærkning.

Ernas Pande rynkede sig af lutter Anstrengelse. Hun vilde saa frygtelig gjerne have gjort en træffende Bemærkning og om mulig knyttet noget rigtig Skarpsindigt til den; men desværre kunde hun ikke finde ud af, hvorved hun egentlig havde udmærket sig.

— Det er netop Forskjellen. Vi Andre — jeg mener den Kreds, jeg har tilhørt — vi troer virkelig hverken paa Gud eller Djævlen. Men Kammerjunker Harstorf troer paa Djævlen, om han end hverken forestiller sig ham med lige eller krumt Horn — han erkjender det dæmoniske Princip i Naturen, det var det, der strax slog mig som det Nye.

Ernas Panderynken blev næsten hestesko-formet, som hos et Barn, der er paa Nippet til at tudskraale. Men hvor meget hun end anstrængte sig, saa forstod hun ikke sin egen Dybsindighed — begreb den endnu mindre efter denne Forklaring. Imidlertid var hun villig nok til at indrømme, at der *var* en Forskjel — som

Doktoren formodentlig havde antydet billedlig og temmelig dunkelt.

— Ja, De maa ikke misforstaa mig, Hr. Sten, det er slet ikke min Mening at slaa Onkel Frederik i Hartkorn med Brandes og saadanne Folk. Han hører jo da f. Ex. Gud ske Lov ikke til Venstre.

— Det gjør jeg for den Sags Skyld heller ikke.

— Ikke det! men Deres Parti gjør det da.

— Ganske vist. Men i det Punkt har jeg emanciperet mig. Jeg indser ikke det Deilige ved et Bonderegimente.

— Hvor det glæder mig! Men det har jeg jo altid sagt: „Hr. Sten hører dog til *os*" — det har jeg sagt mer end een Gang. Det kan man strax se paa Dem. De har saadan noget — ja, noget Fransk ved Dem.

Rudolph lo: —

— Fruen er enig med min Ven Brix. Han kalder mig gjerne „Marquisen".

— Brix — ja ham kjender jeg jo. En snurrig Fyr — vistnok saadan en rigtig Mediciner? .... Men „Marquis" er en god Betegnelse. Ja, det er derfor, De kommer saa godt ud af det med Onkel Frederik. Og det er naturligvis en udmærket Omgang for Dem. Skjøndt han rigtignok er græsselig irreligiøs. Men jeg har da ikke mærket, at hans moralske Begreber er saa meget forskjellige fra vores. Nok *noget,* naturligvis, men dog ikke saa meget. Om Brandes er det jo f. Ex. en bekjendt Sag, at han ligefrem er begeistret for den frie Kjærlighed.

Rudolph smilede lidt ironisk, mens hans Fingre legede med Mundskjægget — Symbolet paa hans Marquisskab.

— *Que voulez vous, madame?* skulde han være begeistret for den bundne?

Erna lo, men satte saa strax en alvorlig og lidt fortrædelig Mine op.

— Aa, De veed godt, hvordan jeg mener det. Der gives Baand, som man maa respektere .... og som ... i alt Fald, den der sætter sig ud over dem, han maa vide, at det er syndigt.

— Og naar man blot veed det og er angergiven — bagefter, mener jeg, naar det ikke længer kan fordærve Sagen — saa gaar det ogsaa paa den Maade.

— Nei, De er virkelig et skrækkeligt Menneske, udbrød Erna og kastede sig med en kort, aandeløs Latter tilbage i Lænestolen. — Hvordan skal en stakkels Dame kunne disputere med Dem? De vender og dreier mine Ord efter Deres Forgodtbefindende.

— Nei slet ikke. For det er jo netop deri, at Forskjellen stikker. *Vi* hævder Lidenskabens Ret. Deri bestaar Fremskridtet, siger Brandes i en af sine banebrydende Forelæsninger, at en Vortids-Werther ikke skyder sig ihjel for Lottes Skyld men skiller hende fra Albert og selv ægter hende.

Hans skjønne Modstanderske lod ikke til at ville følge ham paa det litterærhistoriske Omraade. Hun rystede blot betænkelig paa Hovedet — eller rettere: hun gyngede det sidelængs paa Randen af den lave Fauteuil. Under de sænkede Øienvipper kiggede et halvt forskrækket, halvt skalkagtigt Blik frem.

— Jeg er bange for — — jeg er *meget* bange for, at De er et rigtig farligt Bekjendtskab!

— Hvad tænker De paa! Farlig! En Doktor, der just skal sætte Faren paa Døren. For nogen anden Fare end Hovedpine er De sikkert ikke truet af, Fru Bjerring, men den er jo ogsaa slem nok. Som sagt, jeg

haaber lidt efter lidt at faa Bugt med den .... Men jeg er bange for, at det allerede er blevet sent.

Værelsets Belysning vidnede ganske vist om, at Oktoberdagen tog Afsked. Den blaa Spritflamme, der speilede sig i Kjedlens blanke Kobberbug var det eneste lysende Punkt i Dagligstuen — dens Skjær glimtede i Ernas Øine, der missede langsomt og træt, ligesom en Kats.

Rudolph reiste sig.

— Altsaa, Fru Bjerring — jeg anbefaler mig — —

— Til min — *Mistro!* Egentlig burde jeg følge Dem ud og passe paa, at De ikke helt fordreier Hovedet paa den lille Sophie. Men det vilde vel ikke være passende. Og desuden er jeg for doven. Det maa altsaa være nok med en Formaning. *Au revoir, Marquis!*

Hun rakte ham Haanden uden at reise sig op fra den tilbagelænede Stilling — fordi hun jo „var doven“, og desuden fordi hun mente, at denne Stilling var stemningsfuld og klædelig.

Trofast mod den Titel, hvormed hun beærede ham, bøiede Rudolph sig med spøgende Courtoisie over den lange hvide Haand og berørte med Moustachen dens Fingre, paa hvilke en Diamant gnistrede og en Rubin glødede.

Erna smilte lidt ironisk, idet hun trak Haanden til sig.

— Hos Fruen Haanden, hos Pigen —? Ak ja, saadan er Mændene og navnlig Marquis'erne! .... Men *Doktoren* haaber jeg at se igjen om otte Dage, naar det ikke skulde gaa mig uventet godt — saa skriver jeg Afbud.

— Et frygteligt Dilemma! Hvad skal saa en stakkels Doktor haabe, der dog ogsaa, saa at sige, er et

Menneske. Jeg *burde* naturligvis haabe, at De skriver Afbud — —

— Aa, det vilde være overdreven Dyd, Hr. Sten. Doktoren haaber naturligvis at blive konsulteret. Det er menneskeligt og — doktorligt. Lev vel og paa Gjensyn! ....

Da Sophie et Kvarterstid derefter kom ind i Dagligstuen for at tage Thetøiet bort, sad Fruen endnu i samme Stilling. Hendes Bekymring for Kammerpigens Moral lod til at være glemt — i alt Fald løftede hun ikke Blikket for at udforske, i hvilken Sindsforfatning den faretruede Soubrette befandt sig. Hun stirrede paa sin høire Haand, hvor en Diamant gnistrede og en Rubin glødede i Spritflammens Skjær.

Da Sophie traadte ind, sank Haanden ned i det dunkle Skjød.

Ogsaa denne Gang gav Sophie sig meget at skaffe og havde aabenbart stor Lyst til at faa en lille Passiar med sin Frue. Men denne Frues kontemplative Stemning var kun altfor aabenbar, og Pigen, der kjendte sin Stilling, trak sig tilbage uden at have forstyrret Stilheden anderledes end ved en diskret Klirren med Kopper og Theskeer.

Da Døren havde lukket sig efter hende, stod Erna op og gik gjennem Kabinettet ind i Herreværelset, hvor hun tændte Lysene paa Skrivebordet.

Naar en smuk, ung Frue, der befinder sig i Græsenkeskabets kjedsommelige Stadium, begiver sig ind i sin Ægteherres Gemak, og det efter at have haft en intim Samtale med en ung Mand, som beskjæftiger hendes Phantasi en Del, saa er det et saare rosværdigt Skridt. Udentvivl vil hun i denne Helligdom søge Tilflugt for illoyale Følelser, som ikke tør følge hende didind. Hun

vil føle sig Ægtefællen nærmere i dette Rum, der ligesom er mættet med hans Atmosphære; siddende i den Arbeidsstol, der pleiede at omslutte ham, vil hun hensynke i Erindringer om ham; legende med den Pen, der er vant til at føres af hans Haand, vil hun lade sine Tanker søge ham i det Fjerne, indtil Pennen ligesom af sig selv giver sig til at betro Papiret hendes Længsel efter atter at være hos ham, hendes sande Ven og kaldede Beskytter ....

Men Erna satte sig ikke i den indbydende Lænestol ved Williams Skrivebord — lidt for indbydende af en Arbeidsstol at være — lidt for aabenlyst forraadende, at Arbeidet ikke var af nogen energisk Natur! Hun gik lige hen til den Reol, hvor Goethes samlede Værker indtog Hæderspladsen paa Midterhylden; og da hun havde fundet det Bind, der indeholdt „Die Leiden des jungen Werthers“, fjernede hun sig med dette Bytte, fandt sig en bekvem Læseplads paa Sofaen i Dagligstuen og fordybede sig i denne Lekture, for at faa at vide, hvem denne unge Mand og hans Lotte da egentlig var og hvad de havde taget sig for.

Det Sidste var ikke just meget, og det Lidet var saa grumme ubetydeligt. Lotte smurte Smørrebrød — det lod til at være en Hovedsituation. Hvor usigelig tydsk! Ernas Udbytte af denne Læsning var overhovedet væsentlig af litterær-ethnologisk Art: hun fik sin Anskuelse bestyrket, at Alt hvad der var Tydsk, var frygtelig kjedeligt og tungt. Se, hvis det nu havde været en fransk Roman, hvad vilde der saa ikke allerede nu — en Trediedel ind i Bogen — være passeret altsammen af nette og pikante Ting! Der vilde sikkert mer end een Gang have været Anledning til at rødme, medens her — — du gode Gud! det kunde man jo

altsammen læse høit for ukonfirmerede Døtre! Naa, maaske kom det endnu, og *saa* formodentlig saa meget kraftigere, plumpt og groft naturligvis!

Denne Udsigt lokkede hende endnu et godt Stykke videre — indtil hun sov ind af Kjedsomhed.

III

— Kammerjunkeren er gaaet ud, men Frøkenen er hjemme.

Hun spillede, hørte Rudolph, da han tog sin Overfrakke af ude i den lille Korridor.

Døren til Studereværelset var allerede væbnet mod Vinterkulden ved Filtlister og lukkede sig lydløst efter ham, saa at Klaverspillet uforstyrret blev ved inde i Dagligstuen, til hvilken Døren stod aaben; hvad den næsten altid gjorde.

Rudolph blev tvivlraadig staaende. Skulde han træde ind og derved afbryde hendes Spil? Det vilde dog være Skade! Eller vente til Stykket var ude — hvorved han maaske kom til at spille en ikke blot ubuden, men ogsaa uønsket Tilhørers Rolle? Han vidste ikke ret, hvad der var det mest passende og valgte det Sidste, fordi det behagede ham mest.

Det vilde virkelig være faldet ham svært at nægte sig den Fornøielse at være Tilhører.

Det var en Sonate af Beethoven, som Agnes spillede. Rudolph kjendte den godt. En Søster af ham havde spillet den. Dens Melodier bragte en Duft med sig fra hans første Ungdomsdage — hvor ofte havde de ikke ledsaget hans Examenstudium! Smaa Ufuldkommen-

heder i Foredraget — ofte maatte et Par Takter gjentages — bidrog deres til Illusionen, saa at han helt følte sig sat tilbage i hin halkyoniske Tid, der ligger forud for alle Livsstorme. Dog svævede der ogsaa en tungsindig Stemning henover ham, baaren af disse Tonevinger. Hans Søster, som han havde haft meget kjær, var død for flere Aar siden. I sine nye Omgivelser havde han allerede i lang Tid neppe skjænket hende en Tanke, saa at det var, som om hun nu bragte sig i Erindring paa en lidt bebreidende Maade.

Dertil kom, at skjøndt Rudolph ikke var musikalsk begavet, elskede han dog i høi Grad Musik, og navnlig undlod Beethoven aldrig at sætte ham i en vis andægtig Stemning. I Kjøbenhavn havde han haft rigelig Leilighed til at høre god Musik, hvad han nu havde maattet savne i et halvt Aars Tid.

Først da de sidste Akkorder vare hentonede, traadte han frem i Døren og rømmede sig, for ved dette gammelkjendte Middel at forkynde sin Nærværelse.

Agnes, der sad med Ryggen til ham ved Pianinoet, foer op med et lille Overraskelses-Udbrud og blev rød i Hovedet.

— Aa, De har lyttet, Hr. Sten!

— Det maa man nok, naar man vil høre Dem. Hvorfor har De dog aldrig spillet for mig?

— Det er et Spørgsmaal, som De vist selv kan besvare efter at have hørt denne Præstation. Det er ikke just noget at byde Præsten hjem paa — endsige andre Fremmede.

— Jeg haabede, at jeg ikke længer hørte til de Fremmede her.

— Aa, der er saamænd Ingen, der ikke er for fremmed til det, med Undtagelse af Onkel. Han hører i alt

Fald gjerne paa mit Smule Klaverspil, og jeg benyttede just Tiden, mens han var borte, til at øve lidt paa denne Sonate. Jeg vilde saa gjerne have spillet den lidt bedre for ham i Aften, end den gik igaar.

— Dèr ser De! De kan dog gjøre Andre en Fornøielse med Deres Klaverspil. Hvorfor saa ikke mig, der saa længe her ude paa Landet har længtes efter lidt Musik, hvor jeg aldrig hører en Tone.

— De maa da have hørt Fru Bjerring spille.

— Det er sandt. For en tre Ugers Tid siden hørte jeg Fru Bjerring spille ovre paa Juelsbo. Men det var ikke just Noget, som jeg brød mig videre om.

— Ikke skulde det være en Gavotte af Moszkowski?

Der lurede en Skjælm i Agnes' Mundvig, da hun gjorde dette Spørgsmaal.

— Jo, det var det virkelig. De er rigtignok flink til at gjætte.

— Aa, Erna Bjerrings Repertoire er ikke just saa rigt.

Det var aabenbart, at den unge Pige ikke havde overdreven Respekt for Godseierskens musikalske Begavelse, og Rudolph anede, at denne Ringeagt ikke indskrænkede sig til Musikens Omraade. Der var vistnok ingen Sympathi mellem de to Kusiner. Da han nu var den enes erklærede Tilbeder, burde han i Følge god erotisk Logik ikke kunne lide den anden. Han bemærkede med en vis Følelse af Selvbebreidelse, at det ingenlunde var Tilfældet, idet den unge Pige netop idag forekom ham meget sympathisk.

— Men naturligvis, tilføiede Agnes, ligesom for at rette sig selv: — det er meget rigtigere at *have* et Repertoire, om det saa er aldrig saa indskrænket, Noget, som man virkelig *kan* spille, i Stedet for at fuske i alt

Muligt, saadan som jeg gjør. Der er blot *det* ved det, at derved kan man lære en Del at kjende og selv have Glæde deraf, omtrent som naar man læser en Bog i et fremmed Sprog, som man ikke er saa helt Herre over. Og paa den anden Side: den Fornøielse, som man bereder Andre ved at lire saadan et Salonstykke af, er ikke meget værd, som De jo selv bevidner. Men for Resten vil jeg være ærlig og tilstaa, at jeg gjerne vilde have min Kusines Fingerfærdighed.

— Lykkeligvis hører det da ikke til de uopnaaelige Ønsker. Det kommer saamænd nok, skal De se.

— Ja, hvordan skal det komme, naar jeg ikke tager Undervisning? Forrige Vinter var jeg i Kjøbenhavn, og dèr spillede jeg med en rigtig dygtig Lærer. Han sagde, at jeg havde gjort gode Fremskridt. Men ved at øve mig selv uden Veiledning kommer jeg neppe synderlig videre.

— Ja, men det kan vel gjentages. Vinteropholdet her er vel heller ikke saa tillokkende.

Agnes rystede lidt mismodig paa Hovedet.

— Lyst har jeg jo nok. Ikke fordi jeg ikke holder af Vinteren her. De kan tro, her er deiligt, naar der ligger Sne overalt. Men jeg kan dog ikke beslutte mig til at forlade Onkel igjen — især ikke i denne Vinter, efter at han har maattet undvære mig hele den forrige. Han vil nok selv opfordre mig til det og lade, som om det ikke var noget videre Offer; men det veed jeg bedre. Nei, nei, sluttede hun med et lille Suk: — man veed ikke, hvor lang Tid man har at være sammen i.

— Men kjære Frøken Harstorf, hvor kommer De dog paa saadanne Tanker? Nu er jeg virkelig glad over at være Læge, skjøndt jeg ellers ikke haaber at komme her i *den* Egenskab. Men maaske giver det

mine Ord mere Vægt. Deres Onkel gjør paa mig Indtryk af at have mange Aar for sig endnu. Han hører til de magre Personer, der sædvanlig er seige og modstandskraftige, og med hans i enhver Henseende frugale og sunde Levemaade har han Udsigt til at naa en høi Alder.

— Ja, det haaber jeg med. Nei, jeg tænkte paa mig selv.

Rudolph saae næsten bestyrtet paa hende.

— Men De feiler da ikke noget? Deres Bryst — —

Han brød forskrækket af. Ordene vare undslupne ham imod hans Villie.

Agnes smilede mildt og fæstede sine store mørke Øine paa ham — Brix's „Raadyrsøine".

— De ser det selv — og De er Læge.

Hendes vemodige Smil fik en næsten ironisk Nuance, idet hun saaledes vendte hans Ord mod ham selv.

Men Rudolph var altfor pinlig berørt til at opfatte Sagen i mindste Maade humoristisk. Han begreb ikke selv, hvorledes han havde kunnet være saa ubetænksom og skyndte sig, om muligt at gjøre det godt igjen.

— Nei, jeg har ikke set det Ringeste, det forsikrer jeg Dem. Mit taabelige Spørgsmaal havde intetsomhelst at gjøre med Lægens Diagnose-Blik. Sagen er den, at jeg for nogle Aar siden mistede en Søster, som døde af Brystsyge —

— Og jeg mindede Dem om hende.

Atter klang der i hendes Vemod en let Overtone af Skalkagtighed, som om hun vilde sige, at han ved denne Forklaring ikke just havde forbedret sin Stilling.

— De erindrede mig om min Søster, nu da jeg

kom — ikke da jeg *saae* Dem, men da jeg *hørte* Dem. Den Sonate, som De spillede, øvede min Søster netop paa i de Uger, da jeg læste til Studenterexamen, og derved havde der dannet sig en fast Ideeassociation.

— Ja, og den gjorde det lettere for Dem at læse visse Tegn, — visse Symptomer — —

— Den har ikke lettet mig nogen Ting, og jeg har heller slet ikke ‚læst Tegn' eller Symptomer eller saadan noget.

Hans Tone var lidt utaalmodig, saa meget mere, som han ikke kunde nægte for sig selv, at hendes Teints allabasteragtige Gjennemsigtighed og de store Øine *kunde* have noget Mistænkeligt ved sig, ligesom de jo ogsaa havde været Brix paafaldende. I Sommermaanederne havde hendes Kinder været rundere og vare ved det stadige Friluftsliv i Have og Skov endogsaa blevne lidt solbrændte. Hendes Udseende havde derfor ikke givet nogen Anledning til Bekymringer, og Vennens Ytringer derom vare ganske gaaet ham ad Glemme. Men idag gjorde den altfor ætheriske Sarthed sig atter gjældende.

— Det kan der slet ikke være Tale om, tilføiede han roligere. — Men da De pludselig og saa helt umotiveret talte om at dø i Deres Ungdoms Vaar, hvad kunde da være naturligere, end at jeg, under Indflydelse af hin Ideeassociation — —

— Aa, det var ganske naturligt, det forstaar jeg saa godt. De veed jo ogsaa meget bedre end jeg, at der gives lynsnare ubevidste Slutninger, der er ligesaa forstandsmæssige som de bevidste — og bedre — det siger i alt Fald Onkel, at den moderne Videnskab lærer.

Rudolph bed sig i Læben. „Det er ogsaa fordømt

vanskeligt at faa snakket saadan en klog Pige fra Noget — især en, der altid er sammen med en lærd Mand. Fru Erna havde jeg for længe siden faaet manøvreret derhen, hvor jeg vilde have hende."

— Ja vist gives der saadanne ubevidste Slutninger, kjære Frøken Harstorf, sagde han med en Mine som en Professor paa Kathedret — men de er af en hel anden Art.

Han havde ingen anden Tilflugt tilbage end afvisende Overlegenhed. Men han følte rigtignok strax, at den aldeles ikke imponerede den unge Pige.

Hun smilede kun paa sin forborgne Maade, der nu endogsaa havde noget Overbærende ved sig, som om hun egentlig havde ondt af ham i hans Forlegenhed.

— Maaske — og maaske ikke!

Rudolph gjorde en fortvivlende Bevægelse. Men inden han kunde tilføie nogen ny Forsikring, spurgte Agnes: —

— Og hvad Varsler angaar — jeg mener Sammentræf af Smaaomstændigheder, der kun for vores kortsynede Forstand er udvortes og tilfældige — f. Ex. at De skulde komme her just, da jeg spillede *den* Sonate og derved blive mindet om Deres Søster, og saa videre — ja saadan noget troer De vel sagtens slet ikke paa?

— Nei, det gjør jeg ganske afgjort ikke. Det kan De ikke vente af En, der tilhører den moderne Videnskab.

— Aa, jeg ventede det saamænd heller ikke. Det vilde kun have overrasket mig behagelig.

— Behagelig?

— Ja. En Smule Inconseqvens er altid behagelig. Den er saa spillevende, og den er altid ægte.

— Behagelig eller ubehagelig, jeg giver mig ikke af med den Slags Overtro, og det er mig høist pinligt at

træffe den hos Dem paa dette Punkt. Jeg vilde aldrig kunne tilgive mig selv, hvis jeg ved et ubetænksomt Ord var kommet til at bestyrke Dem i en saadan usalig Idee. Hvor ubegrundet den end er, kan den være skadelig, og kan *kun* være skadelig. De maa ikke give saadanne slemme Tanker Rum.

— Hvorfor „slemme Tanker“? spurgte Agnes; og denne Gang havde hendes Smil intet Underfundigt ved sig. Da hun saae ham lige ind i Øinene, var hendes Blik fuldt af en sælsomt betagende Mildhed og Godhed.

— Maaske er det netop gode Tanker, tilføiede hun — maaske de allerbedste.

— Og hvorfor skulde disse Dødstanker være de allerbedste?

— Fordi det er det Visseste af det Visse, at Døden tilsidst kommer og tager En, og saa var det maaske klogt at staa paa en lidt fortrolig Fod med den.

— I vores Alder vilde jeg sige: den Tid den Sorg.

— Sorg eller — Fryd, hvem veed det? Og hvem veed, om det ikke saa kan være for sent. Sidst da jeg var i Kjøbenhavn, kom jeg ud paa Assistens Kirkegaard, og dèr saae jeg en gammel Pyramide af Sandsten, helt overgroet med Vedbend og saa forvitret, at man neppe kunde læse Indskriften. Endelig fik jeg den dog bogstaveret sammen. Der stod: — „Tænk paa Døden, tal om Døden, fryd dig over Døden.“ Det gjorde et stærkt Indtryk paa mig; det er den smukkeste Gravskrift, jeg har læst, synes jeg.

— Smuk nok som Gravskrift. Men vi vil ikke tage vort Livsmotto fra Gravstene.

— *De* naturligvis ikke. Som Læge er De jo forpligtet til at fægte for Livet til sidste Fodsbred, selv om De

veed, at det var ti Gange bedre for Patienten strax at dø. Det er ligesom med en Advokat, der med glimrende Veltalenhed forsvarer en Klient som ganske uskyldig, skjøndt han meget godt veed, at han vil blive hængt, og ogsaa, at han fortjener det.

Rudolph kunde ikke lade være med at trække paa Smilebaandet ved denne Sammenligning.

— Slet saa slemt er vi dog maaske ikke stillede. I alt Fald vil jeg i dette Tilfælde med god Samvittighed forsvare Clienten, ja jeg vil ogsaa optræde som Anklager og anklage Deres Villie som en slem Conspirator, hvis De giver Dem saadanne Tanker i Vold, i Stedet for at tænke paa, hvad De er baade Dem selv og Deres Nærmeste skyldig, frem for Alt Deres Onkel —

Udtrykket i Agnes' Ansigtstræk og Blik forandrede sig ved disse Ord, som ved et Trylleslag: det blev som forstenet af Skræk.

— Aa Gud ... De maa ikke tale til Onkel derom!

Øinene bad endnu mere indtrængende end Læberne.

— Hører De, Hr. Sten — ikke et Ord derom til Onkel — det vilde gjøre ham ængstelig, og af ingen Verdens Grund ... Herre Gud, at jeg ogsaa skulde give mig til at snakke om det! det er naturligvis bare en Grille, og jeg taler ellers aldrig til Nogen derom — jeg begriber slet ikke, hvordan det gik til ....

Hun blev rød i Hovedet og stammede i det. For hun vidste jo meget godt, at hun pludselig havde ladet sig friste af en Vending i Samtalen, der gav hende en Mulighed til at føle sig lidt for og se, hvad en Læge vel vilde sige, eller blot hvad Ansigt han vilde sætte op, naar hun antydede, at hun ventede at dø i en ung Alder — en Tanke, som hun iøvrig kun til Tider led under.

— Men ikke sandt, De taler ikke om det til Onkel?

— Nei naturligvis, ikke medmindre — —

— Nei, nei! ikke under nogen Omstændighed. De maa ikke, hører De!

— Naa ja, ja da. I alt Fald ikke med mindre. — —

Agnes stampede med Foden og rynkede Brynene — de mørke, markerede Harstorfske Bryn.

— Jeg taler aldrig et Ord med Dem mer, hvis De ikke lover mig — —

— Ikke med mindre De selv giver mig Lov.

— Det er godt. Men jeg giver Dem aldrig Lov. Nu har De lovet mig det. Giv mig Deres Haand paa det.

Hun rakte ham sin.

Rudolph smilede og lagde sin Haand i hendes.

Agnes trykkede den fast og saae ham med et gjennemtrængende Blik ind i Øinene.

Sindsbevægelsen havde givet hendes Ansigt et usædvanlig intensivt Liv.

— Aa, jeg kommer da vel ikke til Uleilighed? raabte en klar Kvindestemme.

Erna stod i Døren til Studereværelset.

Denne Gang havde intet Klaverspil overdøvet Dørens Knirken, og lydelige Stemmer kunde heller ikke have gjort det — tvertimod. Stemmerne havde været meget dæmpede; men desto mer havde de Talende været optagne af hvad de sagde. Desuden havde Erna iværksat sin Indtrædelse med den mindst mulige Larm, for hun havde ude i Korridoren set Stens Paletot og Hat hænge paa Knagerækken.

Den Situation, i hvilken Erna overraskede sin Læge, Ven og erklærede Tilbeder, mindede paafaldende om den, i hvilken hun selv nogle faa Uger iforveien havde ladet sig overraske sammen med ham af den diskrete

Sophie. Men de to dèr ved Klaveret viste sig ikke i Besiddelse af den Koldblodighed, der havde udmærket hende selv og samme unge Mand ved hin Leilighed — fordi jo nemlig Situationen i Virkeligheden havde været saa ganske uskyldig! Hænderne derhenne foer fra hinanden. Et lille Skrig undslap Agnes, da hun saa pludselig opdagede Kusinens Nærværelse, og da Rudolph vendte sig om, gav det et Stød i ham, som om hendes Blik havde truffet ham midt i hans forræderske Samvittighed.

Ganske vist var han meget langt fra at føle sig som Forræder. Det var Kontrasten mellem disse to Kvindeskikkelser, der greb ham, ja endogsaa rystede ham med en ligefrem mystisk Kraft. Her den sarte, tænksomme unge Pige, der med en for ham ufattelig Ro talte om en tidlig Død, og hist den blomstrende Frue, frisk og blussende af Kjøreturen i den kjølige Efteraarsluft, næsten synlig sitrende af Vitalitet i hele sit slankt-fyldige, spændstige Legeme, hvis Former ikke tilhylledes altfor ubarmhjertig af den moderne Raasilke-Kjole — dertil det spillende, lidt irriterede Blik i de lysaabne Øine og et spodsk Smil om de fulde Læber: — saadan stod hun dèr i Dørkarmens Ramme som et Billede paa Livet selv i al dets Fylde og Glands.

Ved den virksomme Modsætning syntes Erna ham at være mere fortryllende, end han nogensinde havde fundet hende. Men ogsaa den stille Poesi i Agnes' Væsen uddybedes og blev mere betagende ved at staa overfor den glimrende og fordringsfulde Banalitet i Kusinens Skikkelse.

IV

— Jeg er bange, jeg kommer til Uleilighed!

— Nei slet ikke. Det er bare en Overraskelse — en behagelig Overraskelse naturligvis. Onkel er i Skoven, men han kommer nok om en halv Times Tid.

— Nei han er her saamænd allerede, for jeg fiskede ham op underveis. God Dag, Hr. Doktor — føler De ogsaa her paa Pulsen?

Rudolph blev rød i Hovedet — Hentydningen var saa grumme ligefrem. Han syntes næsten, at han skammede sig lidt paa Ernas Vegne — men samtidig var han glad over hendes Skinsyge. „Hvor dybt maa det ikke have ramt hende, at hun saadan kan forglemme sig!“ tænkte han; „hun *kunde* ikke holde den Bitterhed tilbage.“

— Endnu har jeg ikke gjort det, Fru Bjerring, og jeg haaber, aldrig at gjøre det her i Huset.

— Ja, saadan taler Lægerne altid, det er høflige Folk. Men vi kjender dem bedre. Vi veed nok, at vi i deres Øine dog ikke er andet end Objekter.

Hun lod sig synke ned i en lav, blødt polstret Lænestol.

— Lad os ikke gjøre os Illusioner, kjære Agnes! Vi er Objekter og ikke andet.

— Godt, saa lad os være Objekter, svarede Agnes med et Smil, der var lidt træt, som om det faldt hende svært at gaa over fra den alvorlige Samtale til den dagligdags Snak.

„Hvor hun ærgrer sig over at være bleven afbrudt i en fortrolig *tête à tête,* det er saamænd neppe nok, at hun gjør Forsøg paa at skjule sin Skuffelse,“ tænkte

Erna, mens hun med et venligt, lidt smægtende Blik betragtede den unge Pige, der rykkede en af de steillænede, udskaarne Stole til rette og tog Plads paa den, et Exempel, som Rudolph fulgte.

— Ja, naar *du* er tilfreds med det — men du er jo rigtignok ogsaa saa philosophisk! Ikke sandt, Hr. Sten? finder De ikke min Kusine frygtelig philosophisk? Den rene Hypatia — hed hun ikke saadan, hun, som Munkene rev i Stykker i Alexandria? Der er en Roman om det, ja, den kjender De naturligvis — Ikke? Aa, den maa De absolut læse, jeg skal laane Dem den. Det er saadan en deilig Bog — ja, jeg veed nok, *du* synes ikke, den duer noget — —

— Det har jeg aldrig sagt, men det er en blind og ganske naiv Forherligelse af Christendommen —

— Ja, og du er en Hedning — en Hypatia! Fra nu af vil jeg altid kalde dig Hypatia.

— Ja, vær saa god, naar det kan more dig.

— Ja, det er virkelig sandt, Hr. Sten, jeg har saa tidt tænkt mig: den, der kunde betvinge dette med Philosophi pandsrede Hjerte — det maatte da være den rene Plato.

— Altsaa i alt Fald platonisk Kjærlighed.

— Naturligvis — det skal jo ogsaa være den smukkeste! Og saa tænk Dem vores Hypatia i denne Ørken! — ja, for De har vel nok opdaget, hvordan det staar sig med vores Intelligens? — Tænk Dem Hypatia her blandt lutter Landjunkere, af hvilke vores gode Fætter Hubert endda er den bedste — — —.

— Hvor bliver dog Onkel af? afbrød Agnes hende utaalmodig. — Det var vel bare Praleri af dig, at du havde bragt ham med hjem! Egentlig ligner det ham slet ikke at betro sin Person til din Kjørekunst.

— Bortset fra at jeg ikke kjører selv idag: troer du, han vilde være bange for at betro sig selv til en Kudsk, hvem han har betroet *dig* til? Eller har du allerede glemt vores Kjøretur i Mai?

— Nei, saa utaknemmelig er jeg ikke. („Den Kjøretur, hvor du hele Tiden vilde spørge mig ud om Hubert og om Selskabet paa Juelsbo!“)

— Ja, det vilde virkelig have været utaknemmeligt, for det var den deiligste Maidag, som Gud lader skabe — („ikke at tale om at du saa nydelig forraadte mig, at du var i Ledtog med det gamle Geheimeraadinde-Utyske paa Juelsbo om at lokke Hubert fra mig, akkurat ligesom du nu vil berøve mig denne nye Ven, du Frøken Graadig!“)

— Og nu jeg tænker paa det, vendte hun sig til Rudolph — var det saamænd ogsaa den selvsamme Dag, at jeg havde den Fornøielse at gjøre Deres Bekjendtskab, Hr. Sten.

— Saa var det sandelig en mindeværdig Dag — for *mig,* svarede han med et galant Buk.

— Og det var ogsaa den, da vi her i Hanenau først hørte om Dem. For min Kusine kom her ganske opfyldt af den store Nyhed, at en ung Læge havde bosat sig i Stubberup.

— Og jeg fandt et meget usympathisk Publikum, kan for forsikre Dem. Om det saa var Jomfruen, saa vilde hun ikke vide noget af Deres Kunster.

Kammerjunker Harstorf traadte i dette Øieblik ind, og Erna lagde strax Beslag paa ham som Vidne.

— Ikke sandt, Onkel, det maa du bevidne! I var alle enige om, at det kun kunde være en forbumlet Student, hvis onde Skjæbne havde kastet ham i Land her.

— Brøndsted undtager jeg. Hun svor blot Troskab mod mit Husapothek. Vi andre havde vore Tvivl — —

— Aa, *Tvivl* var der saamænd ikke Tale om, afbrød Erna.

— Naa, i alt Fald veed De jo, Hr. Sten, at vi heller end gjerne har ladet os berigtige, og det glæder mig meget at se, at De idag har fundet Vei til Hanenau.

Kammerjunkeren havde benyttet Tiden til at gjøre elegant Toilette. Uniformfrakkens Knapper skinnede omkap med hans spillende Øine, og han gned sig fornøiet i Hænderne, der duftede af Resedasæbe. Det var aabenbart, at han var sjæleglad over Selskabet, men Rudolph var beskeden nok til at sætte denne gjæstfri Glæde mere paa Ernas end paa sin egen Regning.

— Den bedste Uniformfrakke! udbrød Erna — og sig mig, Onkel, er det for min eller for Hr. Stens Skyld, at du saadan en, to, tre har barberet dig?

— For Begges, naturligvis .... Det er jo et helt lille Selskab. De bliver vel til Aften, Hr. Sten? Og du da ogsaa.

— *Jeg* bliver, erklærede Erna. — Du ser jo, at jeg har forberedt mig paa det. Ellers havde jeg sandelig ikke taget Kaleschen. Men at kjøre alene om ved Nattetid er ikke efter min Smag.

— Jeg behøver vel ikke at forsikre Dem, at jeg gjerne vilde blive, Hr. Kammerjunker, men desværre venter den lille Enspænder paa mig ovre i Terslev. Egentlig er dette kun en Visit, en Oase midt mellem to øde Sygebesøg. Da jeg var saa nær, kunde jeg ikke modstaa Fristelsen. Paa Hjemveien vilde jeg se ind til Skolelæreren i Tystrup, hvordan det gaar hans forstuvede Fod.

Erna saae forskende paa ham. „Din Gavstrik! Giver

sig et Svinkeærinde herhen paa en Tid, da han kan haabe paa, at den Gamle er i Skoven, og naar han har faaet sin *tête à tête,* saa bryder han sig ikke mer om at blive."

Skovriderens letbevægelige Træk kunde ikke skjule en lille Skuffelse.

Agnes, der vel vidste, hvor høi Pris hendes Pleiefader satte paa et Whistparti om Aftenen, navnlig da i Hjemmet, naar Leiligheden bød sig, sendte Rudolph et bønfaldende Blik og ytrede, at Hr. Sten maaske nok lod sig overtale. Hun rødmede lidt, saa saare hun havde sagt det, for hun følte det Blik, hvormed Kusinens graagrønne Øine mente at gjennemskue hende.

For Erna undrede sig ligefrem over den Dristighed, hvermed disse „stille" unge Piger drev deres Mandefangst. Og saa behøvede de det ikke engang! Hvor bekvemt havde Agnes det ikke i Forhold til hende selv! Agnes kunde underholde sig paa det Fortroligste i timevis med saadan en ung Mand, uden at Nogen vilde gjøre Ophævelser af *det.* Hun selv derimod — hvordan maatte hun ikke tage sig i Agt! En gift Kone, hvis Mand var i en anden Verdensdel, var udsat for alle Speiderøine og forfulgt af alle onde Tunger. Hvor knapt tilmaalt var ikke enhver Leilighed til uforstyrret fortrolig Samværen med denne Ven, som hun ikke kunde undvære, og som Agnes vilde vinde fra hende. Det var afgjort ikke *fair play,* dette! Erna følte sig forurettet. Man kunde ligefrem kalde det skamløst at benytte sig saadan af sin gunstige Stilling, som Agnes gjorde det i dette Øieblik.

Erna havde nu imidlertid sin egen Interesse i, at det lykkedes Kusinen at fængsle Rudolph i Skovridergaarden for iaften. Derfor anstrengte hun alle sine Aands-

evner for at finde en virksom Maade at komme Agnes til Hjelp paa, og snart dæmrede der endogsaa en Mulighed til at gjøre det paa en saadan Maade, at hun selv blev den, der lo sidst.

— Nei, nei, Agnes, sagde Kammerjunkeren — det gaar ikke an at overtale en Læge til at forsømme sin Praksis, og vi er jo Alle glade over, at den begynder at voxe saa godt — —

— Ja, det maa I saamænd ogsaa være, saa meget mer som *I* ikke bidrager til Væxten, men det har jeg da forudsagt Hr. Sten fra først af — —

— Naa, naa, lille Erna, lad os ikke prale af det, sagde Onklen leende; men der foer dog en Skygge over hans Pande, der ikke undgik Rudolph, og som han satte i Forbindelse med Agnes' Ytringer.

Harstorf bankede ogsaa tre Gange under Bordet og tilføiede: —

— Det maa man aldrig forsømme!

— Naa, hvad min Praksis angaar, saa kunde jeg saamænd nok lade Skolemesterens Fod skjøtte sig selv til imorgen. Det værste er, at jeg har den Enspænder staaende i Terslev hos Jørgen Persen, og det gaar mig ligesom Fruen — jeg har ikke rigtig Mod paa at være Kudsk i Mulm og Mørke.

— Aa, naar det er det Hele, saa veed Fruen Besked, sagde Erna. — Jeg kjører Dem simpelthen hjem iaften. Onkel behøver blot at lade Lars — saadan hedder vel Drengen? — løbe over til Terslev, der er nok En eller Anden dèr, der for gode Ord og Betaling kjører Vognen over til Stubberup.

— Det var unægtelig en Udvei, sagde Kammerjunkeren, og Rudolph erklærede, at hans Praksis maatte være betydelig mere fordringsfuld, end den var, for at

han ikke med Glæde og Taknemlighed skulde betræde denne Vei.

Det undgik ikke Ernas Blik, at der ved hendes Forslag var blevet tændt et Glimt i Rudolphs Øie, for ildfuldt til at det kunde skyldes den Udsigt, der saaledes aabnede sig til en fornøielig Aften i Skovridergaarden. Men det undgik heller ikke hendes Opmærksomhed, at Onklen var blevet lidt betænkelig ved hendes Forslag, saa meget det end fra een Side set behagede ham; — det behagede ham aabenbart fra Hanenauer Siden og mishagede ham fra Vindslevholm Siden. Hun kjendte altfor godt allerede fra Barnsben af denne svage, sitrende Sammentrækning af de mørke Bryn, naar han misbilligede Noget hos hende.

Men hun vidste ogsaa, hvordan hun skulde tage ham.

— Altsaa, afgjort! udbrød hun og klappede i Hænderne med barnlig naiv Glæde. Hvor det dog er godt, at jeg besluttede mig til at tage Kaleschen. For selv om Hr. Sten vilde have betroet Liv og Lemmer til min Færdighed som Kudsk i Mulm og Mørke, saa var det dog ikke gaaet an. I og for sig er det naturligvis latterligt, men man maa jo nu en Gang tage saadan Hensyn. Derimod en Kalesche — dèr kunde da ikke den mest sippede Tante have noget at indvende. Hvis det endda havde været en lukket Landauer, — men en Kalesche — *sans peur et sans reproche!* Takket være Kaleschen faar stakkels Onkel sin Whist, og det er Hovedsagen.

„Stakkels Onkel,“ som hun saa kjærlig sørgede for, lod sig dupere af den kjække Manøvre.

— Naturligvis er det Hovedsagen, sagde han smidskende, idet han gned sin velbarberede Hage. — Og

dèr kommer Brøndsted med Kaffen, der i alt Fald er en meget velkommen Bisag.

Erna nikkede huldsalig til Husholdersken, der traadte ind med en Dug over Armen og Kaffebakken i Hænderne. Til Svar fik hun et lille bitte Kniks og en Trækning ved den høire Mundvig.

— Er der Kringler idag, Brøndsted?

Ved den fortrolige Tiltale „Brøndsted“ mente hun at vise Jomfruen en særlig Gunst. Denne opfattede det som nærgaaende, da det kun tilkom Kammerjunkeren og Frøkenen at kalde hende med Familienavn alene, som om hun var en Mandsperson.

— Nei, Fru Bjerring, kun smaa Krandse.

— Vanillekrandse — aa, de er jo næsten endnu delikatere.

— Aa, jeg veed godt, at Fruen foretrækker Kringlerne. Havde jeg vidst, at Fruen kom, saa skulde der have været Kringler, svarede den urokkelige Brøndsted, idet hun gav Bakken til Agnes og bredte Dugen paa Bordet.

Med en vis spøgefuld Høitidelighed tændte Kammerjunkeren Spritflammen, hvorpaa Agnes gav sig i Færd med Tilberedelsen af den saa stærkt attraaede Drik.

— Jeg har saamænd ogsaa en Hilsen til Dem, Brøndsted, begyndte Erna med sin utrættelig indsmigrende Stemme, da Jomfruen traadte ind igjen med en Skaal fuld af de omtalte Vanillekrandse: — jeg har saamænd en Hilsen til Dem, og det een langveis fra.

— Saa meget langveisfra kan den vel ikke være, naar den er til mig.

— Jo vist er den. Fra Palæstina — det kan man vel nok kalde „langveis fra“. Kan De saa gjætte fra hvem?

— Nei, jeg har altid været tung af mig til at gjætte, Fru Bjerring.

— Ja, men De veed da nok, at min Mand er reist derhen.

— Ja, jeg har da hørt Kammerjunkeren sige det.

— Naa ja, og han lader Dem hilse.

— Nei, nu vil Fruen da gjække mig, kan jeg nok mærke.

— Nei, saamænd om jeg vil. Det stod i hans sidste Brev. „Hils Alle i Hanenau," skrev han. Kammerjunkeren og Frøken Agnes, det er da kun *to*, veed jeg, dem kan han ikke kalde „Alle".

— Der er jo ogsaa Pamina.

— Men Brøndsted dog! raabte Erna fortvivlet, — et ufornuftigt Dyr, det kan Bjerring da ikke sende en Hilsen til — og det fra det hellige Land, tilføiede hun, overvældet af det Blasphemiske i denne Tanke.

— Aa jeg be'er, Erna, Pamina har altid været hans Yndling.

— Ja ganske ligesom hans fæle Ræve.

— Og tilmed en Kat fra Angora i Lilleasien; hvorfor skulde han ikke sende den en Hilsen fra Nabolaget? Ikke sandt, Pamina? Dèr kommer du for at tage imod din Hilsen — og en Kop Fløde i Tilgift, Kaffen kommer senere, den er ikke færdig endnu. Erna, du maa give den Skaalen! se, hvor den slaar sine Rav-Øine op til dig, er det ikke til at røre en Sten?

Erna var ikke nogen Sten, hun blev ikke rørt. Hun fandt, at det sorte Bestie saae ud, som om det vilde flyve i Ansigtet paa hende. Alligevel tvang hun sig til at sætte Underkoppen med Fløde ned til dem, ja endogsaa til at stryge et Par Gange henad dens tykke Pels. Hun holdt i det Hele taget ikke af Dyr, og Dyr

holdt i det Hele taget ikke af hende. Særlig kunde hun ikke lide Pamina, og Pamina kunde ikke lide hende særlig. Det vidste Jomfru Brøndsted godt, og med et ganske lidet Tilfredshedssmil konstaterede hun, at denne Fløde-Komedie ikke gjorde Spor af Indtryk paa det trofaste Dyr, som dette Fruentimmer kaldte „ufornuftigt“. Fløden var god nok, men den kom fra Kammerjunkeren og ikke fra den Dame, der stillede Koppen hen for den, og hvis der var en Hilsen, saa kom den fra Hr. Bjerring og ikke fra Fruen.

— Du kan være vis paa det, Erna, Hilsenen var til Pamina, ligesaa vel som til Brøndsted.

— Der kan De selv høre, Brøndsted! raabte Erna. Saa maa jeg vel ogsaa sende min Mand en Hilsen fra Dem.

— Nei, det kan da aldrig gaa an, at jeg sender en Hilsen til Godseieren.

— Sikken noget Snak, Brøndsted, lød Kammerjunkerens Afgørelse, hvorfor skulde De ikke sende Bjerring en Hilsen? Han har altid sat megen Pris paa Dem.

— Ja, det ved Gud han har. („Og en Del mere, end det gnavne Utyske fortjener!“)

— Ja, naar Kammerjunkeren synes, og naar Fruen vil være saa venlig —

— Aa, min Mand vil saamænd glæde sig over den Hilsen. De snakker jo nok saa meget om den Kaffe dèr i de Lande (Grums er der da i den!), men jeg troer nu nok, en Kop af Brøndsteds vilde dog have smagt ham nok saa godt dèr oppe i Libanon, hvor han var, da han sidst skrev — tænk Dem blot, oppe i Libanon-Bjergene — (med denne Tiltale holdt Erna Husholdersken fast, just som denne var i Begreb med at trække sig tilbage) — i en afsides Dal, hvor der endnu staar

en Rest af den Cederskov, som Kong Salomon hentede Træ fra til at bygge Templet — —

Erna foretrak at rette denne Beretning til den beskedneste Del af Publikum, for hun vidste nok, at den øvrige Del ikke afgav nogen udsøgt Resonansbund for Bibel-Enthousiasme, og haabede med en vis Berettigelse at finde mere sympathetisk Forstaaelse i den tjenende Stand. Ikke desto mindre gjorde hun feilt Bestik. Husholdersken var maaske bleven smittet af Hanenaus fritænkeriske Aand; men i alle Tilfælde vilde hun have betragtet det som et Forræderi mod sit Herskab at vise mere Interesse end Kammerjunkeren og Frøkenen. Hun maatte naturligvis lade Ernas Udgydelse gaa ud over sig; men i Stedet for at se paa den begeistrede Frue, der talte til hende, slog hun sine smaa mørke Øine op til den himmelblaa Cavaler over Sofaen, Struensees og Enevold Brandts Ven, der i sine Levedage sikkert kun havde været en lidet kirkelig Herre.

— De veed jo nok, Brøndsted, at Salomon byggede Herren et Hus i Jerusalem.

— Ja, det har jeg da lært, da jeg gik til Præsten, psalmoderede det fyenske Organ, og de smaa Øine sendte et fromt Blik op til det underlige Helgenbilled, hvis sardoniske Smil syntes at svare: „Vi bryder os feil om Herrens Hus i Jerusalem eller andetsteds!“

— Ja og dertil hentede han dog de kostbareste Materialer alle Vegne fra, og Cedertræet fik han fra den Lund, som der endnu er nogle ganske veirslagne Træer tilbage af, og i deres Skygge har saamænd min gode William hvilet. Og det var jo det samme Tempel, hvor vor Frelser som tolvaarig Dreng belærte de Skriftlærde. Dèr hvor det stod, har William saamænd ogsaa

staaet — (kun Navnet William var henvendt til Onklen og Kusinen) — og der var ikke Spor tilbage af den Pragtbygning. Men har ikke ogsaa Jesus selv sagt, at der ikke vilde blive Sten paa Sten tilbage af den?

Da dette Spørgsmaal igjen var rettet direkte til Frøken Brøndsted, saa nikkede denne værdige Person samstemmende og vexlede et Blik med den Himmelblaa, der syntes at trække de mørke Bryn høiere tilveirs og sige: „Vi Harstorfer veed det saa godt som de Andre, men vi gjør ikke videre Ophævelse deraf."

Nu ansaae Jomfru Brøndsted ogsaa Tiden for at være kommen til at unddrage sig videre Meddelelser, men denne Gang var det Kammerjunkeren selv, der forhindrede hende i at iværksætte sit Tilbagetog.

— Aa, Brøndsted, jeg saae, at Rasmus fra Borremosen har været der med Tørv. Har han ikke sagt noget om, hvordan det gaar gamle Ane?

— Jo, Hr. Kammerjunker. Det er nok rigtig slemt med det høire Ben, sagde Rasmus. Hun kan nok humpe lidt om, men hun faar ingen rigtig Søvn om Natten for Smerterne.

— Det har jeg jo slet ikke vidst, sagde Rudolph — at Ane igjen har faaet et Anfald.

— Ja, hun klagede noget ved Skovauktionen, saa jeg tænkte nok, det vilde blive galt igjen, bemærkede Skovrideren.

— Naa, saa vil jeg dog se over til hende imorgen.

— Ja, gjør det, Hr. Sten, sagde Erna. — Det er jo Deres første Patient her. Og jeg vil ogsaa tage mig lidt af hende. De veed vist ikke, at da De første Gang var paa Vindslevholm — jeg kom kjørende i Alléen, og min Mand forestillede os for hinanden, — da kom jeg saamænd lige fra Ane.

— Aa, det veed jeg godt. De havde bragt hende en Høne.

— Ganske rigtig. Og imorgen skal hun ogsaa faa en.

Kammerjunkeren lo fornøiet.

— Det er ret, Erna. Og Hanenau vil heller ikke staa tilbage. Vi vil tage det under nærmere Overveielse, Brøndsted.

— Ja vel, Hr. Kammerjunker.

Tilbagetogslinien var nu fri, men imidlertid var Operationerne skredet saa vidt frem, at Agnes lavede sig til at skjænke Kaffe, hvorfor Husholdersken besluttede sig til foreløbig at blive og sætte Kopper og Bagværk om.

— Blot en ganske lille Smule! bad Erna bønlig sin Doktor, idet hun tog imod sin Kop: — jeg vil ikke drikke op, men her *maa* man drikke noget Kaffe, Hanenau er et rigtigt Kaffehus .... ja, det har De vel nok allerede opdaget. Det er ikke Noget som Onkel Frederik sætter over sin Kop Kaffe — ikke en Gang en af de brunette Skjønheder fra Havanna, der boer i hint hemmelighedsfulde Tempel.

Hun pegede paa et lille Skab, der stod imellem Vinduet og Døren til Studerestuen — et Skrin af blankt, gult Træ baaret af sorte, dreiede Ben.

— Du overvurderer mig, Erna! Ægte Havannaer holder jeg ikke. En kongelig Skovriders Gage tillader ikke saadan Luxus.

— Naa, de er i alt Fald udsøgte, og i alt Fald er din Eftermiddagskaffe dig næsten endnu uundværligere. Og hvad Agnes angaar, saa ikke blot *drikker* hun Kaffen, hun spiser endogsaa Bønnerne.

Agnes rødmede og tilkastede hende et bebreidende Blik.

Kammerjunkeren lænede sig tilbage i Stolen og lo.

— Hvad for en Snak! Det har jeg da aldrig hørt noget om.

— Jo, naar der bliver ristet Kaffebønner. saa gaar Agnes ud i Kjøkkenet og spiser Bønnerne — ikke blot de ristede men ogsaa de raa. Ikke sandt, Brøndsted? Husholdersken rystede ærgerlig paa Hovedet, og de blanke røde Kinder blev endnu rødere.

— Af mig har Fruen da ikke hørt det.

— Nei, *De* har ikke snakket af Skole, hun har saamænd selv fortalt mig det. Kan du huske, Agnes, da vi sidst i Juli gik langs Kornmarken, og du plukkede Ax og spiste Kornene — det gjorde du altid, sagde du, men Kaffebønner smagte meget bedre.

— Ja, det kan jeg nok huske, svarede Agnes, aabenbart ubehagelig berørt. Det er vist en meget komisk Smag — er det ikke det, man kalder en Idiosynkrasi? Dette Spørgsmaal rettede hun til Rudolph, der ikke havde leet som de Andre men betragtede hende med et opmærksomt og — som det forekom Jomfru Brøndsted — næsten bekymret Blik.

— Ja, en Idiosynkrasi kan man jo nok kalde det. Husholdersken, der nu havde budt Vanillekrandsene om, rystede sagte paa Hovedet, og hendes smaa blanke Øine saae misbilligende paa Vindslevholm-Fruen: —

„Selv om ogsaa Frøkenen betroer Dem saadan noget, saa behøver De da ikke at plapre ud med det, og det endda overfor Fremmede og gjøre Frøkenen helt forlegen. Hr. Sten har rigtignok ikke leet af hende — skjøndt jeg forresten heller ikke veed, hvorfor han sætter saadan et betænkeligt Ansigt op — men i alt Fald er det meget passende af ham, og han er i det Hele taget et net ungt Menneske, som jeg ganske godt

kan lide, hvad jeg ikke just vil paastaa om Dem, min gode Frue, skjøndt De altid skaber Dem saa huldsalig og hører halvveis med til Familien. Ja, der er sorte Faar i enhver Familie, og forresten er hun da heller ingen Harstorf, som jeg en Gang hørte Geheimeraadinden sige til Kammerjunkeren — nei, mænd om hun er!"

Det var saa omtrent den stumme Monolog, hvormed den brave Husholderske forlod Dagligstuen. I Døren sendte hun et sidste Blik op til den himmelblaa Familiepatron — men fandt denne Gang intet Medhold: —

„*Ma foi,* min gode Brøndsted! Harstorf eller ikke Harstorf, hun er paa ingen Maade noget sort Faar men et delikat lille hvidt Lam — et af den Slags, vi holdt meget af at lege Hyrder med ude paa Hirschholm."

V

Den hyggelige Kaffetime naaede strax efter en høitidelig Afslutning, idet Husherren rakte Pamina dens Del af den hjemlige Drik. Pamina nød den sort, som det sømmede sig for en Levantinerinde — sortebrun som dens egen glindsende Pels, og labede med sin rosenrøde Tunge behagelig det kostelige Fluidum op af Underkoppen, medens den krummede sin buskede Svands, i fuld Bevidsthed om at være Gjenstand for almindelig andægtig Opmærksomhed.

Da denne Slutningsceremoni var til Ende, gav Kammerjunkeren sig til ved en anden Ceremoni at inaugurere en ny selskabelig Epoche. Hans Haand dukkede

ned i den dybe Buxelomme og kom op igjen med et Nøgleknippe, der blandt Andet indeholdt Staal-Sesamen for det Skab, som Erna havde omtalt.

Hun var selv sprunget op af lutter Iver.

— Onkel! har du nogensinde vist Hr. Sten det med Lyset? Ikke? Aa, gjør det nu, jeg vil selv saa gjerne se det igjen. Nu skal jeg hente et Lys.

Hun var allerede inde i Arbeidsværelset og kom strax efter tilbage med et brændende Lys. Kammerjunkeren tog det og førte det med langsom, stadig Bevægelse vandret forbi Dobbeltrækken af de smaa Skuffer. Den brede Dør var slaaet tilbage og skjærmede mod Dagslyset. Idet Flammen bevægede sig forbi dem, skiftede de lyse og de mørke Steder i det gule Træ Plads.

— Kan De se?

— Ganske som Moiré, udbrød Erna og klappede i Hænderne paa sin barnlige Maade. — Kom dog, Agnes!

— Jeg har jo set det saa tidt, kjære Erna, svarede den Anraabte. Hun havde sat sig paa Sofaen; Kusinens urolige og larmende Væsen lod til at trætte hende.

— Ja, er det ikke mærkeligt, Hr. Sten? sagde Kammerjunkeren, da hans unge Ven havde udtrykt sin Beundring og spurgt om, hvad Træsort det var: — det veed vi ikke. Jeg har flere Gange haft Sagkyndige herude, Snedkermestre og en Gang ogsaa en Botaniker, og Ingen kunde sige mig det. Ja, det er et ganske sjeldent Stykke — arvet efter en Grandtante.

Han strøg ligesom kjærtegnende henover det glatte Træ og gav Erna Lyset tilbage. Saa trak han flere af Smaaskufferne ud. Alle vare de mer eller mindre fulde af Cigarer. Og nu begyndte en omhyggelig Drøftelse af det Spørgsmaal, hvilken Sort man skulde foretrække:

— denne udmærkede sig ved Smagens Fylde, men den plettede, i Naboskuffen, havde en finere Aroma; den firkantede brændte bedre end nogen af de andre, den mørke tykke var temmelig svær og kunde kun anbefales efter en Dinèr.

Da de endelig havde truffet deres Valg, trak de sig tilbage til Arbeidsværelset. For skjøndt Døren blev staaende aaben og gav Røgen fri Passage, holdt Kammerjunkeren strengt paa, at der kun blev røget i hans Værelse.

Paa Bordet laa der flere nye Bøger, sendte af Boghandleren til Gjennemsyn — lutter videnskabelige, mest af philosophisk Art og næsten alle tydske. Efter at Samtalen i nogen Tid havde bevæget sig hid og did i Conversationstone, tiltrak disse Litteraturprodukter Opmærksomheden. Navnlig interesserede et Skrift af Edvard von Hartmann. „Det Ubevidstes“ Philosoph hørte til Skovriderens Yndlinge paa Grund af hans erfaringsmættede Naturphilosophi.

Det varede derfor ikke længe, før der sammen med den gode Tobaksrøg drog en Række berømte Navne fra Studereværelset ind i Dagligstuen — foruden det nævnte: du Prel, Schopenhauer, Darwin, Häckel, ja endogsaa Plato og Demokrit. Og de blev allesammen opfangne af Ernas Øre, som stod aabent paa vid Gab, alt imens hun lod Munden løbe i Passiar med Agnes. Hun vilde gjerne vide, hvordan det gik for sig, naar Rudolph var der i Besøg.

— Fører de altid saa frygtelig lærde Samtaler?

— Aa ja. Onkel vil nok efterhaanden gjøre en Philosoph ud af Hr. Sten. Da han først kom her, var han en ganske naiv Materialist. Han svor til den absolute Physik og troede i det høieste paa Darwin.

— Ja, dèr stemte han da godt nok overens med Onkel, for han er da en rigtig Darwinist.

— *Onkel?!*

— Ja, veed du ikke det? spurgte Erna triumpherende, meget stolt over at være bedre bekjendt med Frederik Harstorfs Anskuelser end hans egen Pleiedatter: — Han har saamænd selv sagt til mig, at jeg nedstammede fra en Abe. Ganske vist var han saa høflig at tilføie, at man ikke kunde se det synderlig paa mig.

— Ja, det tvivler jeg ikke om. Men han tænker sig det dog væsentlig anderledes end Darwinisterne, der lader det Hele gaa for sig blot ved Qvalitets- og Parringsvalg.

Erna trak paa Skuldrene. Det forekom hende at være saare ligegyldigt, hvorledes det var gaaet for sig, saalænge det compromiterende Anepar sad ved Stamtræets Rod og Vorherre ikke allerhøist-egenhændig havde æltet de nette Former af den oprindelige Model, af hvilken hun mente at være en sen men ganske vellykket Afstøbning.

— Taler *I* ogsaa sammen om Parringsvalg og saadan — kuriøse Ting?

— Nei, vi gjør saamænd ikke.

— Formodentlig holder I jer mere til Skjønlitteraturen? Synderlig „skjøn“ er den rigtignok ikke længer, og jeg troer nok, at vores gode Ven Sten har en ultramoderne Smag — saadan à la Brandes, mener jeg.

— Aa, det synes ikke at være saa slemt. Forresten har vi ikke talt meget sammen alene.

— *Ikke?*

„Hvad behøves ogsaa de mange Ord?“ tænkte Erna. Hun reiste sig og gik hen til Claveret.

— Idag har du vel mere spillet for ham?

— Heller ikke, eller i alt Fald uden at det var min Hensigt, for jeg anede ikke, at han var kommen. Du veed nok, jeg spiller ikke godt nok til at lade mig høre for Fremmede.

— Fremmede! Naa, men en god Ven kan du da nok give noget til Bedste for — med dit smukke Anslag, ja det har du, min Ven — (hun prikkede Agnes i Kinden med Pegefingeren) — „Sjælen i Fingerspidserne“ .... Lad se — aa, den gode gamle Beethoven! Hun satte sig paa Tabouretten og spillede flygtig nogle Takter.

— Aa, det er længe siden, jeg spillede det, det nydelige Stykke. Forresten slet ikke saa let endda, man maa dog have det lidt i Fingrene.

Hun gjorde et lille Forsøg med en Chopinsk Vals, som hun aabenbart heller ikke „havde i Fingrene“, hvor hun forresten heller ikke lod til at have sin Sjæl, med mindre det var en grumme haard Sjæl. Saa smuttede hun da — ligesom i en bekvem Husdragt — i sin kjære Moszkowski, lykkeligvis uden at have mindste Anelse om det temmelig satiriske Smil, som disse Toner samtidig antændte paa et Pigeaasyn i hendes umiddelbare Nærhed og paa et hende selv ikke ganske ligegyldigt Mandsansigt i Naboværelset.

Det Musikstykke, der vakte denne sympathetiske Munterhed, var løbet glat fra Stablen, og Erna fingrede endnu om paa Claviaturet for at finde en værdig Efterfølger til det, da Jomfru Brøndsted meldte, at Theen var færdig. Af Hensyn til „Hovedsagen“ — Whistpartiet — blev Aftensmaaltidet idag indtaget tidligere end vanlig. — —

— Nei Tak! Thee maa jeg ikke drikke, Brøndsted, sagde Erna med et forskrækket Blik paa sin medicin-

ske Autoritet. — Og tilmed idag, da jeg allerede har en halv Kop Kaffe paa min Samvittighed. Det gaar aldrig an.

Og hun vilde sætte den Kop, hun allerede havde modtaget, tilbage paa Bakken.

— Aa, Theen kan da aldrig skade Fruen noget, sagde Jomfruen, lidt stødt paa Fabrikatets Vegne.

— Jeg troer, Fru Bjerring — det var Rudolph, der lagde sig imellem: — jeg troer, at jeg undtagelsesvis kan bevillige Dem en Kop Thee, naar De tager rigtig meget Fløde i.

— Ikke sandt! Det er nemlig en Fløde, der kunde gjøre Gift uskadelig. Den er meget bedre end vores paa Vindslevholm, Brøndsted.

— Det er Per Jensens Fløde, svarede den Urokkelige.

— Virkelig? Det er underligt, men jeg finder Fløden overalt bedre end hjemme. For Exempel paa Juelsbo — kan De huske, Hr. Sten? — det var lykkeligvis *før* Forbudet, at vi drak The dèr.

— Ja, og De drak saamænd ogsaa Deres fire Kopper.

Kammerjunkeren og Agnes lo, hvorfor ogsaa Jomfru Brøndsted tillod sig at trække paa Smilebaandet.

— Ja, Fløden var saa pragtfuld. Overhovedet Juelsbo — —! Ja, det er sandt, dèr ses vi jo da iovermorgen, Onkel.

— Ja, det har vi slet ikke talt om, men jeg tvivlede naturligvis ikke om, at *du* kom. Det er vel en af de store Dinèrer?

— Jeg veed saamænd ikke.

— Det maa det vist være, bemærkede Rudolph, for selv min Ringhed er inviteret.

— Nei tænk bare, De kommer ogsaa! udbrød Erna og saae paa ham med en saa frydefuld Overraskelse, at dette Blik satte ham i en let Rus, saa meget mer som det strax tilslørede sig med Silkevipperne — aabenbart fandt det, at det havde været *for* ubevogtet.

— Ja, jeg veed saamænd ikke, hvordan jeg kommer til den Ære.

— Sagde jeg ikke nok, at Deres Praksis voxede? sagde Kammerjunkeren. — De skal se, at De er ved at avancere til Livlæge hos Geheimeraadinden.

— Et Avancement vilde det unægtelig være, for hidtil er kun den smukke Jomfru Regisses Sundhed blevet betroet i mine Hænder.

— „Smukke“?

Dette Spørgsmaal kom fra Ernas Læber, der var temmelig spodsk fortrukket, og det ledsagende Blik var saare forskjelligt fra sin Forgænger.

Kammerjunkeren lo.

— Hr. Sten! Tag Dem i Agt for ved saadanne ubesindige Ytringer at paadrage Dem vore Damers Ugunst, og mærk Dem een Gang for alle, at Stuepiger aldrig er „smukke“.

— Aa jeg be'er, Onkel, indvendte Erna — jeg har slet ikke saadanne Fordomme. Det overraskede mig blot, for jeg har saamænd aldrig tænkt paa det. Hvad mener du, Agnes, skal vi tilstaa Jomfru Paulsen Prædikatet „smuk“?

— Vi har allerede een Gang drøftet det Spørgsmaal, svarede Agnes med en vis Skarphed i Stemmen, ubekymret om at hun derved diskrediterede sin Kusines Erklæring, at hun aldrig havde tænkt paa det.

— Det er sandt, nu, du siger det, kan jeg ogsaa huske det. Og vi kunde rigtignok kun tilkjende hende

det ringere Prædikat: „kjøn“. Men den mandlige Smag er formodentlig den afgjørende. I alt Fald hører hun til Hebetypen, som det jo ogsaa bør sig, og den forlanger absolut Sundhed. Hvad feiler da den smukke Person?

Ved dette Spørgsmaal saae hun skarpt og forskende paa den unge Læge. Men der viste sig ikke noget Spor hos ham af den Forlegenhed, som hun maaske havde ventet — eller frygtet.

— For Øieblikket slet ikke Noget, saa vidt jeg veed. Det var i August, at jeg pludselig blev hentet over til Juelsbo, og det var saamænd ikke Andet end en ganske uskyldig Forkjølelse.

Rudolph begreb ikke, hvorfor Erna trak Øienbrynene i Veiret og med et flygtigt Smil bemærkede, at det var jo godt, at det kun var en uskyldig Forkjølelse. Han havde ogsaa det Indtryk, at hun selv strax følte Trang til at forklare — eller maaske *bortforklare* denne Bemærkning.

— Ikke sandt, vendte hun sig til Husholdersken, der sad ligeover for hende og spiste sit Smørrebrød med et ubevægeligt Ansigt — ikke sandt, Brøndsted, det vilde dog være Jammerskade, hvis Jomfru Paulsen paa Juelsbo blev alvorlig syg? Hun er jo Geheimeraadindens høire Haand og er vist ogsaa meget dygtig, troer De ikke?

— Jeg veed saamænd ikke, Fru Bjerring — formodentlig er hun dygtig.

— Og naar hun skulde skjæmme sig — ja, synes De ikke ogsaa, at hun er ualmindelig kjøn?

— Det er noget, jeg ikke forstaar mig paa, Fru Bjerring. — Maaske er hun kjøn. *Jeg* synes ikke om hende.

Denne ligesaa bestemte som tørre Affærdigelse af den Juelsboer Hebe, som af en eller anden Grund ikke behagede de to Damer, forvoldte et lille Munterheds-Udbrud.

Leende reiste man sig fra Bordet og gik ind i det lille Kabinet, der skilte Spisestuen fra Dagligstuen. Det var af yderst beskedent Omfang, men egnede sig netop derved til at være en til Kortenspil indviet Helligdom, hvor Kultusen rigtignok som oftest indskrænkede sig til en Whist med blind Makker, naar en Gjæst som Rudolph indfandt sig, eller til en Ecarté mellem Pleiefader og Datter, ja endogsaa undertiden antog den folkelige Form af Sortepeer, det eneste Spil, som Brøndsted havde naaet nogen Færdighed i. Men neppe nogen Aften gik hen, uden at i det mindste Kammerjunkeren, underveis til sit Sovekammer, satte sit Lys fra sig paa Spillebordet og lagde en Kabale eller to, før han gik til Hvile.

Paa to smaa Empire-Sekretairer brændte et Par Lamper med runde Kupler.

Kammerjunkeren blev staaende i Døren.

— Men Brøndsted dog, raabte han ind i Spisestuen — hvad er det dog for et Arrangement? Hvorfor har vi ingen Lys paa Bordet?

— Stearinlysene er brugt op, Hr. Kammerjunker.

— Saa tag dem paa mit Skrivebord.

— Ja, men Kammerjunkeren kan ikke lide Lys, der er brændt halvt ned, naar det er en Whist.

— Det er sandt nok. Til Whist maa der tændes nye Lys. Jeg er ikke ganske vis paa, om ikke halvt nedbrændte Lys bringer *den* daarlige Kort, der har Lyset paa høire Haand. Men i alt Fald er de bedre end Lamper, der slet ikke giver ordentlige Kort. Altsaa, kom

blot med Lysene, som de er, Brøndsted, og tag de kjedelige Lamper væk. — Saa, vær saa artig!

Han havde taget Kortene ud af Bordskuffen og bød dem frem til Trækning.

Rudolph og Erna blev Makkere.

— Uh! Nu maa jeg nok tage mig ordentlig sammen, for De er vist en dygtig Spiller, Hr. Sten.

— Nei, slet ikke. Jeg er langt bedre hjemme ved den burschikose L'hombre end ved dette difficile Salonspil. Men jeg har i Reglen en uforskammet Lykke.

— Virkelig? Naa, det har jeg forresten med.

— Naa naa! Lykke i Spil! udbrød Agnes leende.

— Se nu, sagde Kammerjunkeren fornøiet, mens han gav Kort med øvet Haand — se nu, hvor Lysene speiler sig i de blanke Kort og i Bordpladen! Det hører med dertil, ellers giver jeg ikke noget for det. Det hører med, allerede af den Grund, at ellers Anskueligheden gaar tabt for det smukke og dybsindige Ord: *Le jeu ne vaut pas la chandelle.*

— Jeg tilstaar, at jeg ikke rigtig forstaar Dybsindigheden, Onkel, sagde Agnes.

— Det betyder: Livet dækker ikke sine Omkostninger.

— Aa, det er et rigtig slemt Ord, og vantro er det da ogsaa. For naar Livet ikke var mer værd, hvorfor skulde saa Vorherre have ladet os leve?

— Ja, det er ogsaa et ganske rigtigt Spørgsmaal, kjære Erna, og det er nøiagtig det samme, som Kant stiller paa det Sted, jeg viste Dem derinde, Hr. Sten.

— Og hvad svarer da saa den vise Mand, om man tør spørge?

— Ja, han har desværre intet Svar paa det Spørgs-

maal, og jeg tænker det er Noget, vi allesammen maa undvære.

— Saa meget mer, bemærkede Rudolph, som det let kan ske, at naar vi lægger Kortene ned og troer, at vi kan overse Regnskabet, saa bliver Lyset blæst ud for os.

Kammerjunkeren nikkede og lo: —

— Ja, det er en Mulighed, som vor „Philosoph des Unbewussten" i høi Grad fører Ordet for. Saa der er saamænd ikke andet for at gjøre end, saalænge Lyset brænder, at spille saa godt man kan med de Kort, som Skjæbnen har givet En i Haanden. Og da man under saadanne mislige Omstændigheder ikke skal gaa for dumdristig til Værks, saa siger jeg: — Pas.

— Ja jeg maa saamænd ogsaa passe, meldte Erna.

Agnes betænkte sig endnu, rynkede Panden, mønstrede Kortviften endnu en Gang — og sagde ogsaa Pas.

Men Rudolph lagde stum en Invite paa Bordet.

Ernas Pande formørkedes. Hun svarede i en anden Couleur. Og et fornøiet Smil bevægede sig i Skyggen af den kammerjunkerlige Knebelsbart ....

— Det var nok ikke stort bevendt med vores Lykke i Spil *den* Gang! sukkede Erna efter den femte Rubber, hvor hun og Rudolph igjen havde været Makkere og atter havde tabt deres egen Grand.

— Fortuna tilsmilede Huset Hanenau! sagde Kammerjunkeren smidskende og strøg sin Gevinst ind for at komme den i en Sparegris, som Agnes bragte fra en Etagere, hvor den havde sit faste Stade, og hvorfra den ved Juletid vandrede over i Sognets Fattigkasse.

VI

— God Nat!

De to raabende Stemmer forstummede.

Det sidste Lysskjær fra Skovridergaarden smuttede bort over Veien og slukkedes.

Behagelig lænet tilbage paa Kaleschens elastiske Puder hengav Rudolph og Erna sig til den natlige Kjøreturs Stemning — ikke uden en Smule urimelig Hjertebanken.

Det var stille, og skjøndt det frøs et Par Grader, føltes Natteluften ligesaa mildt som forfriskende. Lyskeglerne, som Vognlygterne sendte ud til begge Sider, lod nu og da en Busk eller et Træ ved Veikanten lyse spøgelseagtig op, indtil de begyndte vedvarende at lokke Skovtræer ud af det tiltagende Mørke — Søiler af glat Bøgebark og ru Egestammer — for saa endelig at belyse sammenhængende Mure af Grannaale, hvorved det blev aller mørkest. Kun foroven var der en lysere Stribe, som en lige Mælkevei.

Skoven indhyllede dem i sin store mystiske Tavshed. Derude var de endnu blevne ledsagede af Gaardhundens Glammen og af nogle Landsbykjøteres Bjæffen. Her var helt tyst — saa velgjørende tyst. Af og til strøg en blød Susen, et eller andet Steds fra, igjennem Luften. Kun Hestehovene klaprede regelmæssig og muntert paa den haardfrosne Vei, med en udfordrende Klang: er der slet ingen Røvere i denne deilige Skov?

Skoven forholdt sig stedse stummere overfor dette taabelige Spørgsmaal; thi selv hin sagte Susen hørte mer og mer op, jo længer man fjernede sig fra Ud-

kanten. Visselig et taabeligt Spørgsmaal! Gud og Hvermand vidste da, at der ikke siden Middelalderen havde været Røvere i Hanenau Skov! Hvis de To, der inat kjørte igjennem den, ikke var helt fri for en vis ængstelig Forventning, saa kunde denne neppe have at gjøre med Eventyr af saadan vild og blodig Art.

De talte kun lidt, og det Lidet aabenbart kun for at Tystheden ikke skulde blive trykkende. Efterhaanden kom der dog en Samtale i Gang: om det behagelige Hjem i Hanenau; hvor prægtig Kammerjunkeren og Agnes passede sammen og klædte hinanden; hvorledes selv den brave Brøndsted afgav et ganske velstemt tredie Instrument. Rudolph formodede, at Fru Bjerring havde vel kjendt Kammerjunkeren fra Barnsben af og løste derved fuldkommen hendes Tungebaand.

— Aa, han var saamænd endogsaa min første Kjærlighed, og jeg kan forsikre Dem, at han var ingen daarlig Virkeliggjørelse af en lille Piges Forestilling om det Ridderlige. Den Gang var han ansat i Nordsjælland, men han kom tidt til Byen, og saa besøgte han os altid. Men Moder var hans Kusine, og jeg veed ikke hvorfor, men jeg har altid haft en Anelse om, at der har bestaaet et lille Sværmeri imellem dem i deres tidligste Ungdom, paa Moders første Hofballers Tid. Onkel Kammerjunker — saadan kaldte jeg ham altid med Stolthed — havde rigtignok sit Hofliv en halv Snes Aar bag sig, men det fritog ham ikke for at fortælle mig Løst og Fast om Frederik den Syvende, der i mine Øine var som en Slags Helgen — jeg havde set hans Ligbegængelse som niaarig Pige — — hvad siger jeg? sexaarig, naturligvis!

Hun lo over sin egen Distraktion og lod saa et lille

Suk vidne om det Rørende, der altid er ved Erindringer fra den tidlige Barndom.

— Ja, De er nu altfor ung til at kunne huske hin mærkelige og store Tid, der gjorde et dybt Indtryk selv paa saadan et helt barnligt Gemyt.

Erna gjorde denne Bemærkning i en moderlig Tone, som om hun var en aldrende Matrone.

Rudolph bekræftede, at hin Tid ganske vist var gaaet sporløst hen over hans intetanende Sjæl, alt imens han regnede ud, at Erna altsaa var treogtredive Aar og undrede sig lidt, for han havde ikke tiltænkt hende saa mange Vintre, trods hendes lange Soraner af en Søn. Naturligvis burde han ved sin første Konsultation have fastslaaet hendes Alder, men han kjendte sin Stilling bedre end som saa, og hans taktfulde Diskrethed ved den Leilighed var da ogsaa strax blevet godskrevet ham af den taknemlige Patient.

— Jeg ser det endnu for mig, som om det var igaar, fortsatte Erna. — Vi var den Aften hos nogle Paarørende, der boede ved Kalvebodstrand, og jeg vil aldrig kunne glemme det Syn, da den sorte, fløielsbehængte Baad gled forbi i Fakkelskjæret. Det var ikke blot den folkekjære Konge, der førtes til sit sidste Hvilested, det Hele var jo saa skjæbnesvangert. De maa betænke, hvad der laa for et Tryk over Danmark i hine mørke Novemberdage. Selv jeg — Barn som jeg var —

(„Niaarig — nei, om Forladelse, sexaarig, parentheserede Rudolph i Tankerne) —

— selv jeg vidste, at Kongens Død betød den frygtelige Krig. Jeg havde allerede i lang Tid bedt for Kongen hver Aften, naar jeg kom i Seng. Men det største Indtryk gjorde det paa mig, da jeg saa Onkel Kam-

merjunker staa i en Vinduesfordybning, hvor han havde trukket sig tilbage, og græde ganske stille. Han havde holdt meget af Kongen med alle hans Underligheder, og den syvende Frederik havde ogsaa været ham bevaagen — havde f. Ex. foræret ham den sorte Hest, som han red, naar jeg fandt, at han saae ud som en af de ædle Riddere i Ingemanns Romaner. Jeg kan ikke sige Dem, hvor det rystede mig at se ham staa dèr bag Gardinet og græde. Jeg forsøgte at trøste ham, og han løftede mig op i sine Arme og kyssede mig. Det havde han aldrig gjort før, og fra den Tid af kom der virkelig saadan noget som en Slags Lidenskab ind i mit Sværmeri. — Det var, som sagt, min første Kjærlighed og er da ogsaa forblevet den skjønneste — det er den ulykkelige Kjærlighed jo altid.

— Den *var* altsaa ulykkelig?

— Aa ja ... han havde altid en Del at udsætte paa mig og foretrak afgjort min ældre Søster — jeg har fortalt Dem om hende, hun er gift ovre paa Fyen ... Aa jo, det *var* en ulykkelig Kjærlighed, og den har da ogsaa holdt ud til den Dag idag.

— Og det gjør en lykkelig ikke, mener De?

Erna lo — men en Smule tvungent. Hun mærkede, at hun havde ladet Munden løbe lidt for uagtsomt.

— De kan nok slet ikke forstaa Spøg, Hr. Sten.

— Aa jo, men jeg forstaar bedst den Slags Spøg, som er tilhyllet Sandhed. Og for selv at forsøge mig i den vil jeg bekjende, at nu da De har betroet mig Deres første Kjærlighed, vilde jeg give Noget for at kjende Deres sidste. Jeg er vis paa, at *den* er ikke ulykkelig.

— Jo saamænd er den det. Jeg har jo allerede sagt

Dem det. Den første holder ud endnu — altsaa er den ogsaa den sidste.

De befandt sig aabenbart paa gyngende Grund. Erna havde lykkelig og vel pareret hans temmelig dristige Udfald, og han havde ikke Energi nok til at forny Angrebet.

— Det er sandt, det havde jeg glemt, sagde han og brød dermed Fægtningen af.

Skovmørket var imidlertid blevet mindre tæt. Tilhøire streifede Lygtelyset lige netop Toppene af et lavt Birkekrat. Stjernerne blinkede gjennem den disede Luft indtil helt ned imod Horisonten; ogsaa det kjøligere Lufttræk forraadte, at en stor Lysning bredte sig dèr. Tilvenstre syntes en tæt Frosttaage at stige høit op fra Jorden. Det var de hvide Stammer af Birkelunden.

— Aa, her er vi jo allerede ved Birkene, bemærkede Rudolph. Det er det eiendommeligste Sted i Hanenau Skov.

— Ja, det er da ogsaa min Kusines Yndlingssted.

— Saa? Det var saamænd ogsaa her, jeg først gjorde hendes nærmere Bekjendtskab — ved et Tilfælde, for det havde egentlig ikke noget med *det* at gjøre.

Han fortalte, hvordan det havde tildraget sig.

— Naa, saa maa det da næsten være et helligt Sted for Dem — Fødselsstedet for saa intimt et Venskab.

— Intimt tør jeg visselig ikke kalde det.

— Aa, veed De hvad, naar man taler saadan med en ung Pige og holder hendes Haand, som De gjorde, da jeg kom — —

Med inderlig Glæde fornam Rudolphs lydhøre Sands den umiskjendelige Tone af brændende Skinsyge, der dirrede i Fruens spydige Bemærkning. Hvor nær laa

det ikke at spørge, hvor hun kunde tro, at En, der elskede hende ... o. s. v. Ja, hvis det blot havde været et Øieblik tidligere! Men lige nu dreiede Vognen af fra Landeveien, der løb paalangs igjennem Skoven, og begyndte at befare en mindre Sidevei — (den samme, som han paa den netop omtalte Dag var kommen kjørende ad) — og denne var altfor sandet til at være bleven gjort haard af den lette Frost. De otte Hestehove klaprede ikke længer paa Veien som ligesaa mange Hamre paa Ambolte, men slog blødt ned i den sandede Jord. Denne Lyd, i Forbindelse med Hjulenes Knasen, Fjedrenes Piben og Seletøiets Knirken dannede paa ingen Maade et tilstrækkeligt Skjul, hvorunder man kunde vove at fremstamme lidenskabelige Ord — Ord, der under ingen Omstændigheder maatte naa op til Vindslevholm Kudskens værdige Ørenpar .... Det var ganske udelukket!

— De er helt paa Vildspor, Fru Bjerring, svarede han ganske rolig — hvad De saae ved Deres Indtræden var kun den bekymrede Læge — —

„Ganske ligesom hos os — med Pulsen," tænkte Erna, og Rudolph havde en stærk Mistanke om, at hun tænkte det,

— og det just i det Øieblik, da der blev affordret ham et Løfte, der let kunde komme i Strid med hans medicinske Samvittighed. Det var det, han maatte give Haanden paa at holde.

„Det var han længe om at finde paa," tænkte Erna.

— Der er nok Brystsyge i Frøken Harstorfs Familie?

— Brystsyge? gentog Erna overrasket. — Nei — jo forresten, jeg husker nu, at en Morbroder af hende

maatte tage til Madeira, men han kom sig da forresten. Hvorfor?

— Fordi hun lod sig forlyde med en Anelse om at dø ung, af den Sygdom.

— Saa? Det er da noget helt Nyt. Jeg har aldrig mærket noget Tegn paa, at hun ikke var rask — men jeg er jo rigtignok heller ikke Læge.

— Derfor veed De heller ikke, hvad Frøken Harstorfs Smag for Kaffebønner betyder.

— Hvad da?

— Det er et hyppigt Symptom hos Brystlidende.

— Du min Gud og Skaber!

— Og ligesaa den udprægede Appetit for sure Ting, som min Ven Brix iagttog hos hende i Sommer, da vi var til Middag hos Dem. Jeg havde allerede ganske glemt det, men nu blev jeg igjen mindet derom.

— Ja men Hr. Sten, det maa De da tale med min Onkel om.

— Ja, det er netop Sagen. Det var *det,* jeg maatte love og give Haanden paa: at jeg ikke vilde forraade, hvad hun havde sagt til mig, til hendes Pleiefader.

„Skulde han til Syvende og Sidst dog have Ret?“ tænkte Erna — „det lader næsten til det.“

— Det var meget feil af Dem at aflægge saadan et Løfte, Hr. Sten, sagde hun strengt.

— Ja, jeg er bange for det.

— Ja men, hør nu. Deres Ord, som De saa høitidelig har givet Haandslag paa, det kan De naturligvis ikke bryde. Men det er jo heller slet ikke nødvendigt, at De siger til Onkel, at Agnes har ladet de Ytringer falde. De fortæller simpelthen det om Kaffebønnerne ,og at det havde gjort Dem opmærksom, saa De var kommen til at huske paa, at Hr. Brix havde

sagt saadan og saadan, og havde spurgt mig, om der ikke var Brystsyge i Familien — Alt det staar det Dem da frit for at sige ...

— Ja-a. Hm. Hun vil dog tro, jeg har brudt mit Løfte.

„Og sikken en Ulykke det vilde være!“ hviskede Ernas Jalousi, der strax blev vakt igjen.

— Naa, saa siger De hende nøiagtig, *hvad* De har sagt. Og bliver hun vred, saa bliver hun saamænd nok god igjen.

— Ja, jeg skal se ... naar der en Gang kommer en Leilighed ... Frøken Agnes er jo næsten altid tilstede.

„Og det er det Behagelige!“ supplerede Ernas bitre Tanker.

— Naturligvis er et saadant Skridt mig i høi Grad pinligt. Det kunde jo næsten have Udseende af, at jeg vilde trænge mig frem som Læge.

— Nei veed De hvad, Hr. Sten, saadan en styg Tanke er virkelig ganske udelukket ved hele Deres Stilling til Familien og — overhovedet, det kan der jo slet ikke være Tale om. Og jeg maa sige, jeg synes nu ligefrem, at det er Deres Pligt. For hvis virkelig — du gode Gud, det er jo skrækkeligt at tænke sig, den kjære Agnes ... og Onkel Frederik .... jeg bliver helt uhyggelig tilmode.

Hun gyste synlig og puttede Hagen ned i det bløde Pelsværk.

I Virkeligheden var det maaske ikke saa slemt med hendes Rædsel. Hun havde nok et Øieblik faaet en lille Rystelse, men egentlig troede hun dog ikke paa det. Faa kunde besidde en større naturlig Færdighed end hun i den ægte kvindelige Kunst at skubbe alt Alvorligt til Side. Og nu endogsaa Dødstanker! Vor

Herre bevares! Det var rigtig saadan et Tilfælde for en Vintersaison i et fashionabelt Kurhotel — Meran, Davos, saadan noget, hvor man har det saa allerkjæreste — hun var lige ved at misunde Agnes denne Udsigt. Midlerne var der jo, om ikke hos Onkel Frederik selv, saa i Familien, hun selv skulde nok lukke sit Chatol op ... Men tage det tragisk ... fable om Død og Begravelse ... Naa, hun forstaar rigtignok at gjøre sig interessant, den lille Hex!

Den Skinsyge, der havde overfaldet hende et Par Gange saa heftig i Hanenau Dagligstue, havde hende atter i sine Kløer. Og naar hun dèr med Bitterhed havde tænkt, hvilken Fordel den jomfruelige Medbeilerske havde i den bekvemme Leilighed til uforstyrret, fortroligt Samkvem, der stedse staar en ung Pige aaben, saa blev hun nu overrasket af den Tanke: her har du jo en saadan Leilighed, saa gunstig, som den maaske aldrig er falden i Agnes' Lod: — alene med ham, Side ved Side, nær og fjern ingen forstyrrende Lyd, trindtom ingen synlige Billeder, som kan adsprede Opmærksomheden — helt anviste paa hinanden. Ja — naar hun dog blot havde taget den lukkede Landauer! Men denne Tanke gjorde hende bange. Hun takkede sin Gud og Skaber, at hun ikke havde gjort det; deri saae hun Forsynets beskjærmende Haand. Og ved denne Betragtning blev hun først rigtig til Gavns angst, saa at hun endogsaa frygtede for, at hun havde skjælvet, og troede at maatte give denne formodede Bevægelse en Forklaring: —

— Det trækker virkelig kjølig her, sagde hun og gjøs alt hvad hun kunde.

Saa bøiede hun sig frem og tog et Shawl, der laa paa Forsædet. Ja, hun raabte endogsaa paa Søren og

spurgte, om han ikke oppe paa Bukken havde et eller andet Tæppe, som hun kunde lægge om Fødderne. Søren havde et Tæppe og rakte det ned. Rigtignok havde hun ikke den mindste Brug for det; denne Manøvre skyldtes blot en levende Trang hos hende til at sætte sig i Forbindelse med Kudsken. Føddernes Indvikling i Tæppet og Shawlets Anbringelse om hendes Skuldre bragte hende i forskjellige elektriserende Berøringer med den tjenstivrige Ven — et advarende Exempel paa den Sandhed, at i en saadan Situation er næsten ethvert Værge tveægget.

Da nu Vognen atter satte sig i Bevægelse igjen, trykkede hun sig saa dybt ind i sit Hjørne som muligt, frysende af en Skræk, der dog ikke var helt ubehagelig. Men du gode Gud! var det da virkelig kommet saa vidt med hende? Ja, det var ikke anderledes: — hun kunde ikke undvære Søren!

Søgende noget Grundfæstet at holde sig til fæstede hendes Blik sig paa hans substantielle Ryg, som hævede sig lige foran hende oppe paa Bukken og blev sat i en let sveiende Bevægelse ved Vognens Skumplen paa den ujevne Vei. Navnlig udøvede to blanke Knapper over Livreefrakkens Skjød en høist beroligende Virkning paa hende. Lygten maatte have en Revne ved Kanten, for der skjød en smal Lysstribe tilbage fra den; og hver Gang Knapperne ved den sveiende Bevægelse kom ind i denne Stribe, blinkede de fortrolig til hende: — Forsynets Blik, der vaagede over hendes Dyd.

De blinkede ogsaa til Rudolph, men det var paa en paatrængende og ondskabsfuld Maade, der irriterede ham.

Han var sig bevidst, at der var indtraadt en Foran-

dring, men vidste ikke saa nøie naar. Den *var* der, uhaandgribelig men virkelig, som den elektriske Spænding i Uveirsluften. Og hvad mere var: han kjendte den af Erfaring. Han havde haft nøiagtig den samme Følelse en Gang, da han en silde Aftenstund kjørte hjem med Olga — „Husaren“ — i en Droske fra det Lokale, hvor hun optraadte. Det var den første Gang, at en saadan Begunstigelse blev ham til Del. Netop i det Øieblik, da de kjørte forbi Frihedsstøtten, blev han opmærksom paa den stedfundne magnetiske Forandring, der var saa meget gaadefuldere, som ikke det mindste Ord eller blot en Betoning, end sige da nogen Berøring kunde afgive Forklaring for denne pludselige indre Sandsning. Da de senere, efter en intim Souper, sad i hendes lille godtkjøbs-elegante Salon, havde Olga tilstaaet ham, at hun i hint Øieblik, just da Frihedsstøtten vaklede forbi de smudsige Droskeruder, havde tænkt: „Hvorfor sidder han nu dèr og snakker alt det dumme Tøi, i Stedet for at kysse mig?“

Det Forsømte var blevet indhentet — og ved Tanken derom blev den magnetiske eller elektriske Spænding endnu mer trykkende. Men det brave, reglementmæssig blanke Knappepar paa Sørens Ryg blinkede ondskabsfuldt vagtsomt, kun et Par Alen foran ham.

Ikke en Gang ved den svageste Hvisken kunde han skaffe sig Luft, for Veien var her endnu mere sandet og slugte fuldstændig den bløde Lyd af Hovslagene, saa meget mere som disse kun skridtvis gravede sig ned i den. Stigningen var saare magsom, og de Vindslevholmer Kastaniebrune vare kraftige Dyr; men at tage denne Bakke i andet Tempo end Skridt vilde have stødt an imod Sørens helligste Principper.

De vare udenfor Skoven. Paa begge Sider dukkede

der hist og her Lys op fra spredte Bøndergaarde og Indsidderhuse.

— Aa, vi er vel allerede ved Borrehusene, bemærkede Rudolph, blot for at komme ud af denne knugende Tavshed. Men hans Stemme klang saa underlig, at han selv blev bange.

Endnu mere bange blev Erna. Et Par Gange — tilsidst i Mai Maaned i den Skov, de lige nu vare ude af — havde hun hørt denne hæse Klang i Huberts Røst. Hun bevægede Læberne for at gjøre den trivielle Bemærkning, at det maatte jo være Tilfældet, siden de kjørte i Skridt; for det var den eneste Stigning mellem Hanenau og Stubberup. Men enten havde hun faaet et pludselig Anfald af Aphasi, eller ogsaa frygtede hun, at ogsaa hendes Stemmeklang skulde forraade Noget, hvor topographisk tør end selve Ytringen var: Ordene udeblev.

Erna havde en Følelse af, at hun *maatte* springe ud af Vognen. Hun tænkte paa at foreslaa, at de steg ud og gik op ad Bakken „for at skaane Hestene", men besindede hig paa, at de nu strax maatte have naaet Høidepunktet.

Et sparsomt Lysskjær faldt tvers over Veien. Det trængte ud gjennem Smaaruder paa høire Haand. Tæt ved dem viste sig et skarpt, gammelt Ansigt med en stor Brille paa den bøiede Næse. Det faldt just Rudolph ind, at det maatte være gamle Anes Hus, og han undrede sig over, at hun sad saa sent dèr og læste, skjøndt hun jo efter Sigende var meget lidende: — da hans stumme Naboerske atter fandt Mælet, og det saa fuldkomment, at hun kunde raabe ganske høit: —

— Søren, holdt! Holdt, Søren!

Søren, der netop stod i Begreb med at lade de Brune

trave løs — thi Anes Hus laa lige, hvor Stigningen holdt op — strammede Linerne.

— Ønsker Fruen Noget?

— Vi staar ud. Ikke sandt, Hr. Sten? Skal vi ikke gjøre gamle Ane et Besøg? Jeg synes, det er en brillant Idee.

Rudolph fandt virkelig, at det var et godt Indfald. Han forlod ikke ugjerne denne Kalesche, hvor Situationen var bleven saa trykkende. Men især glædede det ham, paa denne Maade at faa Vished for, at Erna havde den samme Fornemmelse som han selv. Thi hvorfor skulde det ellers have været saadan en „brillant Idee“?

Ane havde allerede lukket Døren op.

— Naa, hvad siger du til det, gode Ane, at vi kommer og overfalder dig saadan midt paa Natten?

Den „gode Ane“ sagde ikke noget dertil. Hun mønstrede blot sine Gjæster med et venligt og roligt Blik og fört dem saa gjennem Kjøkkenet ind i en lille Stue.

— Fruen er vel bleven daarlig underveis —?

— Nei slet ikke.

— Men en lille Kop Thee — Vandet koger saamænd, for jeg skal lige til at lave mig lidt Urtethe, det beroliger altid lidt —

— Nei Tak, Tak skal du have, Ane — vi er da ikke kommet for at gjøre dig Uleilighed.

— Aa, det maa Fruen da ikke kalde Uleilighed —

— Nei, vi kommer fra Kammerjunkerens, og dèr hørte vi, at du igjen var plaget af den slemme Rheumatisme. Nu saae vi jo, at du ikke var gaaet i Seng, og saa fik Doktoren det gode Indfald at se ind til dig med det samme, for han vilde ellers være kommen til dig imorgen.

Rudolph nikkede venlig-bekræftende og tog Plads

paa den Stol ved Vinduet, som den Gamle havde siddet paa. Selv satte hun sig paa Sengekanten efter at have budt Erna den anden Stol, som Stuen raadede over. Hun nikkede med et venligt Smil som Tak tilbage til den omsorgsfulde Doktor.

Han kunde ikke andet end beundre Erna. Selv kunde han jo ogsaa nok leilighedsvis komme med en lille Løgn, naar Situationen krævede det. Men den souveraine Selvfølgelighed, hvormed denne egenraadige Dame uden tilsyneladende Grund rykkede Kjendsgjerningen tilrette, havde virkelig noget Imponerende ved sig. Utvivlsomt vare Rollerne bedre fordelt paa *den* Maade.

Men nu maatte han selv ogsaa vise, at han ingen Sinke var.

— Ja, det faldt mig saamænd ind, at det var Torvedag imorgen, saa kjører der jo vel En og Anden ind til Byen her fra Nabolaget, saa naar jeg nu skriver Noget op til Dem, saa faar De det en Dag tidligere end ellers. Men forresten var det da fornøieligt at se Dem sidde med Deres Bog saa sent paa Aftenen, saa kan det vel ikke være saa slemt mer.

— Naa, paa det Lav, Hr. Doktor, det er nok itte for det Godes Skyld, men se, jeg veed jo nok, at naar jeg er krøvet under Dynen, saa begynder det rigtig at æde i Knoglerne paa mig, saa jeg længes itte saa svært etter Sengen. Saa syn's jeg da, at naar jeg læser til jeg bli'er saa søvnig, at man kan prikke mig paa Øinene, saa ku' det jo bedre hænd's, at man ku' slumpe til at sove ind, naar det en Gang linder lidt med Pinen.

— Du lægger dig ned, beroliget ved Guds Ord, det er saa fromt og rigtig af dig, gode Ane, sagde Erna med

et bifaldende Blik paa den store opslagne Bog, som Brillerne endnu laa i.

Det var ofte forekommet hende som en misundelsesværdig Fordel, Armoden nød, at den (som hun mente) kun besad et eneste Litteraturværk, Bøgernes Bog, medens Rigdommen havde saa mange af dem, deriblandt meget pikante franske Romaner, saa at den let blev fristet til at læse i dem i Stedet for i Biblen, før den gik til Hvile.

Denne idylliske Forestilling om Armodens sikrede Fromhed var imidlertid bestemt til netop nu at faa et Stød, som den havde svært ved at overleve.

— Nei, Frue, det er saamænd itte Biblen, skjøndt at den har Størrelsen. Det er en Bog om Dyrene i Skoven, og Kammerjunkeren har selv givet mig den — det var sidstleden Jul, at han gav mig den. Den ka' jeg da læse i til min Dødedag, og naar jeg har læst det altsammen, se saa ka' jeg begynde forfra igjen. Især det om de store Skove der nede, hvor der er saa fælt hedt, hvor de store Kattebæster er — Tigre kalder de dem da ellers — og saa de her Elephanter — dem houer det mig saa svært godt at læse om. Og naar jeg saadan ligger og itt' ka' komme a'sted med at sove for Smerter, se saa tænker jeg paa, at de er dernede — og Slanger og Avekatte, og kryver og klatrer — ja, det dog li'egodt mærkelig aa tænke sig.

— Ja, Ane, alle de underlige og frygtelige Kreaturer, som der gives her i Verden, det kan man næsten ikke forestille sig. Elephanter og Tigre har jeg rigtignok kun set i Zoologisk Have, men Kameler har jeg da set, og jeg har saamænd selv redet paa en ude i Ørkenen, tænk dig bare! Ja, hvad den gode Gud altsammen har skabt!

Ane betragtede Godseierfruen med en humoristisk Blinken.

— Ja-a, om det nu ogsaa er den gode Gud, der har skabt dem —?

— Ja men, Ane! det kan der da ikke være nogen Tvivl om.

— Itte? — Ja, jeg veed itt' saa lige. Og Kammerjunkeren han siger ogsaa, at han vee'et itt', se saa kan *jeg* da sagtens vær'et bekjendt. Vi talte om det ve' Etteraarsaktionen, hvordan de allesammen er her i Verden, og de synes da bare at være der for at æde hinanden, og det er saamænd itt' andet med Menneskene heller.

— Ja men Menneskene — de hjelper da hinanden, Ane.

— Jo, vel gjør de det, en Gang imellem, og det gjør Dyrene saamænd ogsaa. Der staar mange kjønne Ting aa læse dèr, om hvordan de hjelper hinanden. Og mangen Gang hjelper Menneskene heller itte hinanden. Dyrene i Skoven og Menneskene i Byen, det er saamænd hip som hap, de har itte Noget og la'e hinanden høre, tykkes jeg — og det mener Kammerjunkeren ogsaa.

— Aa, Onkel Frederik, sagde Erna i en ærgerlig Tone, han har nu saadan sin egen Maade at udtrykke sig paa, det maa du ikke tage for ramme Alvor. Men vi maa da ikke sammenligne Menneskene, der har en udødelig Sjæl, med Dyrene.

— Itte?

Igjen dette godmodig humoristiske Blik i de blaa Øine, et Blik, der var lige ved at bringe Erna fra Concepterne. For i Stedet for at spille den patroniserende Rolle, hun havde belavet sig paa, følte hun sig næsten

behandlet som et elskværdigt men uvidende Barn, der endnu troer paa Husnisser og Juleengle — og det af saadan en gammel Skovkjærling!

— Saadan sad jeg lige nu og læste om Dyrene, naar de er anskudt eller det ellers gaar tilagters med dem, at saa søger de ind, hvor der er tættest, for at lægge sig hen og dø og være uforstyrret. Og det kan jeg da saadan føle med dem. Og jeg sagde saamænd selv til Kammerjunkeren ved sidste Aktion, da han spurgte saa venlig til mig, hvordan at det gik mig: — „Aa, Hr. Kammerjunker," sagde jeg saa — „jeg gad saamænd helst krybe i et Hul og dø."

— Ja men, Ane, udbrød Erna ganske fortvivlet over al dette blinde Hedenskab: — naar du en Gang skal dø — og det haaber vi da vil vare længe endnu — —

— Ja, det skulde jeg da mene, afbrød Rudolph hende, her er ikke Tale om Død og — —

— Aa, det er altid godt at tale om *den,* rettede Erna ham; for hun var besluttet paa atter at indtage sin patroniserede Stilling som Evangeliets Prædikerske.

Rudolph maatte trække paa Smilebaandet. Det var en altfor pudsig Travesti af Agnes' Yndlingsord paa Gravstenen: — „Tænk paa Døden, *tal om Døden.*"

Og Erna gik videre i Texten, langt fra at ane, at hun havde mindet om „Medbeilersken", og det ikke just til sin Fordel. Rudolphs Smil havde hun nok bemærket; desto mere alvorlig-belærende var hendes egen Mine, da hun fortsatte:

— Det er jo netop Forskjellen, kjære Ane! Naar Dyrene døer, saa er det jo færdig for dem. Men naar du lægger dig ned til den sidste Hvile, saa haaber du at indgaa til evig Glæde.

— Aa ja, saadan har jeg jo ogsaa nok tænkt, den

Gang at jeg var ung. Men at — jeg veed itte — jeg bryder mig itte saa meget mer om 'et.

— Men Ane dog, det kan du da ikke mene!

— Ja, se det kan De nu itte forstaa, sagde den Gamle med et venligt Nik og et overbærende humoristisk Smil, der gjorde Erna ganske liden. — De er jo ung endnu, De vil dandse endnu, vil De, og Englene i Himlen de dandser jo ogsaa, siger de .... Aa Gud ja, det kan jo være saa rimelig! Men at hvis De var saa gammel som jeg, og hvis at De havde slidt og slæbt hele Deres Liv igjennem, saadan som jeg har, saa vilde De heller itte bryde Dem om andet end at ku' strække de møre Lemmer ud og „være færdig", saadan rigtig til Gavns *færdig*. Ja, ja, lille go'e Frue, De faar nu tro mig eller ei, ligesom De vil eller bedst kan, men saadan er det, og det er itte anderledes .... Og hvem veed? kanske det er saadan indrettet, at de, som gjerne vil dandse, de kan dandse videre, og hvem det houer bedder at hvile, ka ha'e Lov til at hvile. Kammerjunkeren sagde da saadan noget til mig en Gang, og det er siden saa ofte fulden mig ind. Jeg ku' itt' saadan rigtig forstaa 'et, begriveligvis da, for det er jo saadan urimelig dyve Tanker, at Kammerjunkeren han har, men jeg troer da, det maatte komme ud paa *det*.

Erna var ganske forstummet. Hvad skulde man stille op med saadan en Forstokkelse? Og det Værste var næsten, at ved saadan bestandig at beraabe sig paa Onklen havde den Gamle kastet største Delen af Odiet for alt dette græsselige Hedenskab over paa hendes egen Familie.

For Rudolph derimod havde det en særlig Tiltrækning at iagttage denne egenartede, i det folkelige Medium afspeilede Reflex af hans Vens Visdom, saa meget

mere som denne Afglands saa smukt vidnede om den ligefremme og hjertelige Maade, hvorpaa den gamle Aristokrat forstod at omgaas med sine Undergivne. Det interesserede ham ogsaa i og for sig at lytte til den ikke saa meget hjemmebagte som skovplukkede Philosophi, der kom saa klædelig fra Anes Læber, og han havde heller end gjerne haft mere af den. Paa den anden Side følte han sig som ansat *„advocatus vitae“* drevet til at træde op imod al denne Tale om Døden. Han frabad sig derfor nu med spøgende Strenghed at høre mere af den Slags og skred til en kort Konsultation. Derpaa skrev han et Par Linier op paa sin Bloknote og rev Bladet af.

— Dèr er Noget til at gnide ind, og saa vil vi dog ogsaa igjen bruge det Salicylpulver; det gjorde Dem jo godt sidste Gang, ikke sandt?

— Ja-a.

Rudolph truede ad hende med Fingren.

— Men hvordan var det med Røgterens Bier? Gjorde de ogsaa godt?

Ane lo polidsk.

— Itte saa meget, da de stak. Men bag efter troer jeg da de hjalp.

— Maaske! Det var ikke det Dummeste, som Morten kunde have gjort. Men denne Gang vil vi dog se at komme ud af det uden Bierne. Saa, giv De nu det til En, der kjører til Byen imorgen. Her oppe har jeg skrevet et Par Ord til min Ven Apothekeren, saa De skal ikke tænke paa, hvad det koster.

— Jeg takker saa mange Gange, Hr. Doktor. De er altfor god.

— Aa snak! De er jo min første Patient her, saa for Dem kan jeg da nok gjøre Noget.

— Og jeg vil sende Dem en kogt Høne, ligesom i Foraaret.

— Det er ret, Fru Bjerring, sagde Rudolph — Ane er vores fælles Patient, og vi vil se at bugsere hende igjennem dette fæle Efteraarsanfald.

— Vist vil vi det. Tænk dig blot, Ane, da jeg den Gang var her med Hønen, da fortalte du mig om Dr. Sten. Du var saamænd den første, af hvem jeg hørte om Doktorens Ankomst her til Egnen.

De havde begge to reist sig for at tage Afsked.

Den gamle Kone blev siddende paa sin Seng og betragtede Parret med et deltagende Blik fra de blaa Øine, medens et vemodigt Smil spillede om de smalle Læber. Det var, som var det to kjære Børn, hun skulde sende ud i Verden — rigtig to „*babes in the wood*".

— Aa ja, det kan jeg da saa godt mindes. Ja, jeg snakkede om Doktoren, han havde lige været hos mig den foregaaende Dag. Vist gjorde jeg saa. Det var en mageslos deilig Dag, var det. „Hvem der blot kunde sidde lidt ude i Haven," tænkte jeg. Det er nu et halvt Aar siden, og den Gang havde Fruen og Doktoren itte set hinanden, og nu kjender De hinanden saa godt og kommer sammen til mig gamle Skind for at hjelpe mig .... og kjører sammen ud i Nattens Mørke .... Men det er slet itte saadan, som jeg gjerne undte Dem — saadan en kold, mørk Novembernat .... nei, det er itte det Rigtige; en deilig varm Mainat skulde det være, og Maanen den skulde skinne .... og saa den lille Enspænder, som Fruen selv kjører, se saa var det pænt at kjøre alene gjennem Skoven sammen.

Erna blev rød til ud i Øreflippen.

— Ja men, Ane .... vi er da ikke ....

Hun havde ikke Mod til at sige, hvad de *ikke* var.

Og den ufuldkomne Protest gjorde ikke Indtryk paa den Gamle.

— Ja, ja, jeg veed nok, hvordan man er tilmode .... Jeg har ogsaa været ung en Gang selv .... Ja, Ungdommen den vil nu aldrig tro, at saadan et gammelt Liv ogsaa en Gang — —

— Aa, ikke det alene, Ane, ogsaa at du har været en smuk ung Pige, en rigtig Landsbyskjønhed. Aa, det er Doktoren og jeg saamænd for længe siden blevet enige om, ikke sandt?

Rudolph huskede ikke, at han nogensinde havde drøftet det Spørgsmaal med Erna, men skyndte sig ikke desmindre at bevidne deres Enighed i den som i saa mange andre Sager.

Ane smaalo og rystede paa Hovedet.

— Naa, det er længe siden, er det, man skulde saamænd forsværge, at det var En selv .... Men grumme pænt var 'et da, om ogsaa at man nu er gammel og gigtbruden og helst gad kryve i Hullet — en Gang var det grumme pænt, det er baade vist og sandt .... Og saadan unge Folk, de har 'et jo da for dem, og jeg var ikke det Brød værd, som mine gamle Tænder ka' gumle, hvis itte at jeg undte Dem det af et godt Hjerte.

Hun reiste sig med Besvær, og trods al Protest fulgte hun dem ud til Vognen ....

Og atter sad de To i den rullende Kalesche.

Det improviserede Besøg hos Ane havde nok skaffet Luft foreløbig, men de følte meget snart, at det i det Hele ingenlunde havde virket befriende. Tvertimod, Lufttrykket var blevet endnu mere knugende. Naar de hidtil havde haft det moralsk styrkende Syn for sig, som de to Skjødeknapper fra Sørens Ryg frembød, saa svævede der nu lygtemands-agtig ved Siden, over eller

under disse Knapper et klart, blaat Øienpar med et godlidende, overbærende Blik .... og denne Vision var kun altfor skikket til at ophæve den heldbringende Virkning af hint skjønne Messingsymbol paa den tilknappede Orden.

Men det Værste var, at hver af dem vidste, at den Anden ikke kunde blive dette Blik kvit. Hver af dem tænkte — og anede, at den Anden tænkte: „Hvor det dog er underligt, at Skjæbnen skal bruge den skikkelige gamle Kone til Koblerske!“

Men Skjæbnen havde her, som altid, valgt den rette Person, en, som ikke ved noget fremmed Hensyn hindredes i at røgte sit Hverv.

Thi hvad var selve den hellige Ægtestand for denne alderstegne Kvinde, der saae paa „Menneskene i Byen“ som paa Dyrene i Skoven — hip som hap for hende! Hvad kjærede hun sig om Ægtemanden, om denne Hr. Bjerring, hvem hun neppe havde set, og som aldrig havde gjort hende noget Godt? Disse to *havde* gjort hende meget Godt, de var hinanden gode — hvorfor skulde hun ikke unde dem det Bedste?

Og Øieparret smilte og lyste dèr foran dem, ufravendt, som en Dobbeltstjerne — medens Knapperarret afvexlende slukkedes og tændtes som et Blinkfyr.

For Søren havde sin Nød med at holde de Brune i det foreskrevne, anstændige Trav. Landeveis-Popler drog i hurtig Følge forbi til begge Sider, flygtig belyste af Lygteskjæret. De Vindslevholmer Heste ilede mod Stalden. Deres Hove hamrede paa den haardfrosne Vei.

Endelig brød Rudolph den Tavshed, der igjen var begyndt at blive for meget-sigende.

— De kan tænke Dem, Fru Bjerring, egentlig frygtede jeg idag for at være kommen Dem i Veien.

— Saa? Hvordan skulde De kunne være „kommen mig i Veien“?

— Aa, det var formodentlig kun min Doktor-Forfængelighed, der indgav mig den Forestilling. Jeg tænkte mig, at De maaske havde fulgt mit Raad og var kommen til Hanenau for at tale med Deres Onkel — om det, De veed nok og som jeg *ikke* veed — det gaadefulde Et eller Andet, der aabenbart — ja, det vil sige, jeg mener aabenbart for et Lægeblik — trykker Dem og foruroliger Deres stakkels Nerver. Det var ogsaa en Grund til, at jeg vilde trække mig tilbage.

Erna tav.

Han havde truffet i Centrum, og hun var — som hun tilstod sig selv — *lamslaaet* over dette gjennemtrængende Blik. Derfor havde hun heller ikke Aandsnærværelse nok til strax at nægte alting — og nu vidste hun allerede ikke længer, hvordan hun burde stille sig.

Ja, hun var virkelig idag kjørt til Hanenau for at søge Hjelp hos Onkel Frederik. Det havde været et vanskeligt Skridt at beslutte sig til, men hun følte sig en Krise grumme nær. I det Brev fra Geheimeraadinden, der indeholdt Indbydelsen til Selskabet paa Juelsbo, havde Hubert smuglet et ind fra ham selv, der var saa lidenskabeligt i sine Besværgelser, saa taabeligt i sine Beskyldninger og saa foruroligende ved sine dunkle Trudsler om Gud veed hvad, at hun formelig rystede af Sindsbevægelse, da hun var kommen igjennem den næsten ulæselige Skrivelse.

At vise denne til Onklen — det var nu ganske vist ikke hendes Hensigt. Heller ikke tænkte hun paa at betro ham Alt, hvad en Skriftefaders Øre havde

Krav paa at høre. Men hun kunde i alt Fald klage over, at Hubert gjorde Kur til hende paa en upassende Maade, at han endogsaa mindede hende om gammel Kjærlighed og mente at have en Førstefødselsret til hendes Hjerte —: saa vidt kunde hun nok gaa, for Onkel Frederik vidste meget godt, at hun ikke havde været langt fra en Forlovelse med Hubert, kort før hun gav William sin Haand. Ogsaa dette hemmelige Brev kunde hun omtale. Vilde Onklen se det, saa var der ingen Fare ved *det,* for i sin Skræk og Rædsel havde hun strax brændt det. Det var tilstrækkelig Grund til at bede Onkel Frederik om at tale den balstyrige Junker til Rette; hvilket maaske ogsaa vilde lykkes ham, da han var den eneste Mand, for hvem Hubert havde absolut Respekt. — I alt Fald maatte Forsøget gjøres, syntes Erna; hun turde ligefrem ikke træffe Hubert i dette Selskab paa Juelsbo uden at have gjort noget til sin Beskyttelse og vide, at hun havde en trofast Vogter i Nærheden.

— De har gjættet rigtig, svarede han endelig. — Jeg vilde virkelig tale med min Onkel.

— Men du gode Gud! hvorfor lod De mig da ikke gaa?

Erna trak paa Skuldren.

— Aa, det er jo ingen Sag at komme over til Hanenau, og jeg har hele Morgendagen for mig.

— Saa vil De altsaa tale med Deres Onkel angaaende Selskabet i overmorgen paa Juelsbo?

Erna bed sig i Læben. Hun havde forplapret sig.

— Selskabet? Nei, hvorfor det? Men saa kommer jo netop Selskabet, og i de næste Dage er der andre Forhindringer, saa naar jeg gjerne snart vil tale med

ham — — forresten .... det har jeg ogsaa opgivet igjen.

— Men hvorfor har De dog opgivet det? Se, nu er jeg dog Skyld i, at De ikke kom til at følge mit Raad, og jeg er vis paa, at mit Raad var godt. Eller har De maaske hørt Noget i Hanenau, som fik Dem til at forandre Deres Beslutning?

Rudolph havde ofte Held med sig, naar han gjorde et Skud iblinde. Som oftest mærkede han ogsaa, naar han traf. Men her var det for mørkt til, at man kunde læse Ansigtstræk.

„Hvis det angaar dette Juelsboer-Selskab," tænkte han, — saa stikker den gale Junker bagved hele Historien, det er vist nok. Og det har jeg jo forresten hele Tiden troet. Men hvad for vigtigt Nyt har hun da spurgt idag i Hanenau? Ikke andet desangaaende end at *jeg* ogsaa er indbudt. Og hvorledes kan det have den Virkning at faa hende til at opgive at tale med Onklen om, hvad der ængster hende?

Ja, hvor kunde det? og dog var det Tilfældet.

Belyst med Fornuftens Fakkel maatte den Omstændighed, at Rudolph ogsaa var tilstede, gjøre hendes Situation endnu farligere. For Huberts Brev gjentog i mere indtrængende Form de Antydninger, han allerede havde gjort, at Erna maaske var blevet hjemme, ikke for Brevskriverens men for „denne Kjøbenhavners Skyld"; og dertil havde der knyttet sig Trudsler, som i deres Utydelighed havde noget Melodramatisk ved sig, saa at man kunde have smilet af dem, hvis ikke Brevskriveren netop havde været „den gale Junker" og haft det Ry for Vildskab, som Navnet udtrykte.

Men Erna benyttede netop ikke sin ellers ganske brugbare Fornuftfakkel til at belyse dette nye Phæ-

nomen: Rudolph Sten som Gjæst paa Juelsbo iovermorgen. Hun betragtede det ved Gemyttets Maaneskjær, og saa fandt hun tvertimod noget dybt Beroligende derved. Det havde jo hele Tiden været hendes Taktik, at søge Tilflugt for det farlige Forhold til den voldsomme Hubert i den ufarlige „Flirtation“ med hendes hensynsfulde Ven og Læge, Hjelperen i Nøden. Nu hun vidste, at hun vilde have ham ved Haanden, stod Juelsboer Dinéren ikke længer i noget skræmmende Skjær for hende, men tvertimod i et høist tiltrækkende. Derfor besluttede hun strax at opsætte denne Samtale med Onklen — maaske blev den slet ikke mer nødvendig.

Med megen Anstrengelse havde hun mandet sig op til dette Skridt, som hun kun fik Mod til, fordi hun blev saa bange. Saa meget mere velkomment var et saadant Paaskud til at undgaa det.

— Hvad *De* dog har for komiske Indfald! Jeg skulde have hørt noget Nyt idag i Hanenau! Herre Gud, veed De da ikke, at vi Kvinder ofte bestemmer os om uden nogen som helst Grund? .... Det gjør I Mænd ganske vist ogsaa, I vil bare ikke have Ord for det.

Rudolph trængte ind paa hende, for han troede at kunne føle, at der var Noget her, som angik ham selv. Det var spildt Uleilighed. Erna blev i den snaksomdrillende Tone, som hun lykkelig og vel havde slaaet an; i denne Krog vidste hun, at man ikke kunde faa Hold paa hende: — Han var rigtig en nysgjerrig En! Hun var vis paa, at han snart vilde begynde at skrive Noveller. Saa vilde hans „Ven“, den store Brandes, hurtig gjøre ham berømt, han vilde gaa tilbage til de litterære Kredse i Kjøbenhavn og spille en glimrende Rolle dèr, og det vilde være Skade, for han var en

meget behagelig Mand at omgaaes, naar han blot ikke vilde være saa nysgjerrig ....

Et Flammeskjær foer tvers igjennem Kaleschen. Med Hammerslagene af de otte Hove paa den haarde Vei blandede sig Klangen af Hammere paa Ambolte.

— Stubberuper Smedjen? Allerede?

De syntes at være fløiet. Endnu kun et Par Minutter tilbage af denne Kjøretur — et Par dyrebare Minutter!

Det pludselige Ildskjær havde gjort Hestene sky. Søren havde nok at gjøre med at holde dem. „Haa-haa — saa-saa!“ Hans Ryg bøiede sig frem, idet han kortede Linerne. De vagtsomme Knapper forsvandt ganske fra Lygtestribens Omraade.

Øieparret med det godlidende, overbærende Blik blev alene tilbage.

Rudolph holdt Erna i sine Arme. Hans Kys fik glødende Gjensvar.

Snart var den vilde Angstgalop atter blevet til anstændigt Kjøreheste-Trav. Og nu lod de Brune sig villig holde an udenfor Skolen.

— God Nat!

— God Nat!

